

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ! ΔΡΙΘ. 105

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 24-308

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

Καλλιτεχνικά δεμένοι οι τρεις τόμοι του «ΠΑΝΘΕΟΥ» (1-26, 27-52 και 53-78) πωλούνται έκαστος δρχ. 125. (Είς τὰς ἐπαρχίας ἐπιβαρύνονται με δρχ. 25 λόγω ταχυδρομικῶν). Οἱ προσκομίζοντες εἰς τὰ γραφεῖα μας τὰ τεύχη, λαμβάνουν τὸν τόμον χρονοδεδεμένον ἀντὶ δρχ. 30. Προηγούμενα φύλλα τοῦ «ΠΑΝΘΕΟΥ» πωλοῦνται ἀντὶ δρχ. 4 εἰς τὰ γραφεῖα μας (Πολυκλείτου 18) εἰς τὸ περιπτέρον τοῦ κ. Κ. ΓΕΡΟΝΤΙΑΔΗ (Πειραιῶς 2 Ὀμονοία) ἢ Κ)μα τοῦ κ. Μολίνου Σωκράτου. 30 καὶ Κριάλλη (Στοὰ Πίππου).

Νο nouveautés

Μάλλινα
Εὐρωπαϊκά

Διὰ γυναῖκα **παιτὰ καὶ**
φορέματα

ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ ΚΣΑ
ΠΛ. ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ

ΤΟ CRAYON NELSON

Ἀπέκτησε τὴν πρώτην κατανάλωσιν καὶ κατέστη ἀπαραίτητον γιὰ κάθε κομψή κυρία, διότι ἔχει τὴν μεγαλυτέραν διάρκειαν ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ δὲν ἐξαλείφεται. Στρώνει ἰδεωδῶς καὶ ὁμοιομερῶς ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ δὲν ἀφίνει κατὰ τόπους χρωματισμένα τὰ χεῖλη μετὰ τὸ φαγητὸν ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα κραγιόν.

Κατασκευάζεται εἰς τρεῖς χρωματισμοὺς καὶ εἶναι ἀπαραίτητον εἰς ὅλας τὰς Κυρίας. πού γνωρίζουν τὴν ἀξίαν τῶν ἑλκυστικῶν χειλέων.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα καὶ φαρμακεία.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ἰατρός
Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν
Νοσημάτων
Ὁδὸς Μάγερ 23α - Τηλ. 25-582
Ἰδιαιτέρον διαμέρισμα δι' ἑκαστον
ἀσθενή

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑ-ΙΔΟΣ

Παθολόγος - Παιδίατρος
Ὁρφέως 47 - Τηλ. 26,560
ΑΘΗΝΑΙ

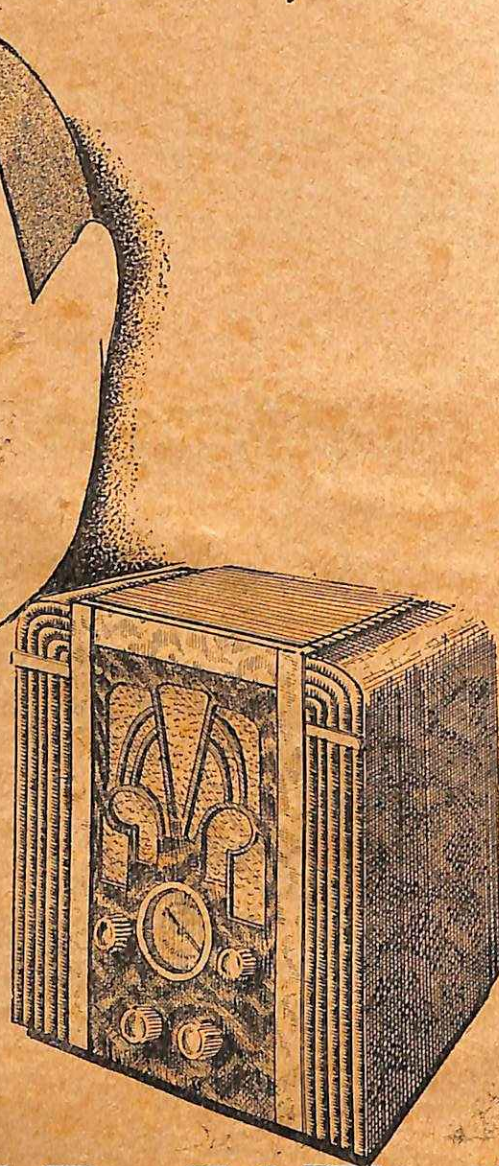
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ
ΔΩΡΕΑ
ΑΜΕΡΟΜ.
16888
36012

ΓΚΡΕΚΑ

This is London calling

Μέ ένα
ΑΤΓΩΤΕΡ ΚΕΝΤ

Μπορείτε ν' ακούτε όλους
τούς σταθμούς τόσο καθαρά, με
τόσην πιστότητα, σαν να εϋρί-
σκεσθε στο στούντιο του ραδιο-
φωνικού σταθμού.

ΑΤΓΩΤΕΡ ΚΕΝΤ
ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 9

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ

ΜΙΑ ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΤΥΧΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Στις 30 του τε-

λευταίου Σεπτέμβρη, το μεσημέρι, ένα αεροπλάνο «Γολιάθ» ξεκίνησε απ' το Μπουρξέ για την Αγγλία. Είχε για πιλότο τον Ρολάν Τ... κι' έφερε ένα μηχανικό, τρεις επιβάτες και μια επιβάτιδα. Ήταν μια χαριτωμένη Παριζιάνα, με γαλανά μάτια, και κομψό σωματάκι. Από το μαύρο καπελλάκι της ξεπετούσαν ξανθές μπούκλες που καθώς ανέμιζαν στον αέρα της έδιναν τόπος μικρής κουκλίτσας. Την έλεγαν 'Υβόννη Ρ... και δεν ήταν πολύς καιρός που έχασε τους γονείς της. Όταν ξαφνικά έμεινε χωρίς προστάτη και κατάλαβε ότι αν ζούσε μόνο με τα λίγα χρήματα που της άφησαν γρήγορα θα έπεφτε σε φτώχεια, με θάρρος πήρε την απόφαση να εργασθῇ.

Διάβασε σε μια εφημερίδα ότι η λαίδη Σ... στο Λονδίνο ζητούσε Γαλλίδα διδασκάλισσα για τα παιδιά της. Μά έμαθε ακόμη κατά τύχη ότι μια άλλη Γαλλίδα που έπωθε λιμοῦσε επίσης αυτή την θέση είχε φύγει απ' το Παρίσι γι' αυτή την ίδια δουλειά, με το πρώτο τραίνο το πρωί. Και η 'Υβόννη για να την περάσει, αν και αυτή η ιδέα την τρόμαζε λίγο—ήταν η πρώτη φορά που θ' ανέβαινε σ' αεροπλάνο—απεφάνισε να πάρη τον «Γολιάθ». Μ' αυτό τον τρόπο θα έφτανε στις τρεις το μεσημέρι, ενώ η συναγωνίστριά της θα απεβίβαζε στο Τσάριν—Κρός πριν από την νύχτα. Η 'Υβόννη κάθισε πίσω από τους τρεις επιβάτες, όχι μακριά από τον πιλότο. Μά εκείνος μόλις την κτύπησε. Ήταν άφωτισμένος δολάκερος στην δουλειά του. Κι' έπειτα, οι γυναίκες δεν τον ενδιέφεραν πιά...

Η αλήθεια όμως είναι ότι τον ενδιέφεραν άλλοτε. Ο Ρολάν

Τ... ήταν ένα ψηλό και δυνατό παλληκάρι που η γελαστή και ανοιχτή του φυσιογνωμία, τώρα και λίγο καιρό έγινε πολύ μελαγχολική, έπειτα από μια άτυχη ερωτική περιπέτεια. Η συννηθισμένη ιστορία:

Αγάπησε μια γυναίκα, που τον απάτησε αυτόν, τον κατακτητή των καρδιών, τον διάσημο αεροπόρο! Απ' αυτή την περιπέτεια του έμεινε μια πίκρα, και μια μνησικαζία που την επέξτείνε σε όλες τις γυναίκες. Και γι' αυτό είχε περάσει κοντά από την όμορφη επιβάτιδά του χωρίς να κατάδεχθῇ να της ρίξη μια ματιά, χωρίς βνὰ καταδεχθῇ να την θανατώσῃ.

Το αεροπλάνο απογειώθηκε με μια απ' αυτές τις απότομες ανόδους όπου ο πιλότος κάθε φορά έδειχνε την μεγάλη του τέχνη. Η 'Υβόννη έκλεισε τα μάτια της και δεν τ' άνοιξε παρά σαν άκουσε το μηχανικό να φωνάζει.

— Έτοιμασθήτε! Θα έχουμε άσχημο καιρό! Και πραγματικά, η θύελλα που από χθές απειλούσε το Παρίσι, ξέσπασε ξαφνικά στον ουρανό του Μπουρξέ. Ήταν ένα θέαμα φοβερό. Το χαλάζι χτυπούσε τα γυάλινα παράθυρα του Γολιάθ και τα σύννεφα έμοιαζαν με βαρεία παραπετάσματα που έκαναν στην 'Υβόννη την εντύπωση ότι ήθελαν να την πιέσουν. Ο Γολιάθ μια έπεφτε μέσα σ' αυτά, μια πηδούσε έξω απότομα και οι επιβάτες είχαν παγώσει από τον φόβο. Όταν η θύελλα πέρασε, έμειναν σατισμένοι, σαν χαμένοι, σε τέτοιο σημείο ώστε ένας απ' αυτούς ζήτησε να προσγειωθούν στο Μπουρξέ για ν' αποβιβασθῇ.

Τότε μόνο πρόσεξε ο Ρολάν ότι μέσα σ' αυτή την θύελλα βρέθηκε και μια γυναίκα.

— Και σεις δεσποινίς; την ρώτησε.

— Εγώ, πηγαίνω στο Λονδίνο...

Κι' εκείνη την στιγμή, ο Ρολάν κτύπησε την 'Υβόννη και την βρήκε περήφανη και όμορφη. Το μικρό της προσωπάκι ήταν γλυκό και έδειχνε αποφασιστικότητα καθώς εκείνη έλεγε το σκοπό του ταξιδιού της και την επιθυμία της να φτάση όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.

— Τότε λοιπόν, εμπρός!—φώναξε ο πιλότος. Πέρασαν την Μάγχη και καθώς περνούσαν πάνω από την κομητεία του Κέντ, η 'Υβόννη θυμήθηκε τις ώρες σελίδες του

Ντίκενς.

Επί τέλους το Λονδίνο φάνηκε. Ο Γολιάθ προσγειώθηκε σε τυλιγμένο στην αιώνια ομίχλη του. Ο Γολιάθ προσγειώθηκε στο Κρόουντον.

Ο Ρολάν συνήθιζε να μένη εκεί και περνούσε παραπολύ σπάνια τα δεκαπέντε χιλιόμετρα που χωρίζουν το αεροδρόμιο από την πρωτεύουσα.

Μά όταν η μικρή 'Υβόννη θέλησε να τον χαιρετήσῃ του φάνηκε τόσο σαν χαμένη μέσα στην ατέραντη άγνωστη χώρα, όπου δεν ήξερε κανένα και έπειτα... έπειτα... Α! μὰ ασφαλώς, τα μάτια της ήταν πολύ γαλανά, τα χείλη της πολύ κόκκινα.

— Δεσποινίς, θα έχετε την καλωσύνη νά μ' αφήσετε να σας συνοδεύσω; ρώτησε αποφασιστικά μ' ένα συγκινημένο χαμόγελο.

Εβγαλε βιαστικά το δερμάτινο πανωφόρι του και η 'Υβόννη δεν άνεγνώρισε αμέσως, στον κομψό νέο με τα λουστριαμένα μαλλιά, τον πιλότο του οποίου δεν είχε δῆ παρὰ μόνο το όβελ του προσώπου μέσ' από το δερμάτινο σκούφο.

Μά η πρόσκλησις της είχε γίνει σε τόσο ευγενικό τόνο και τόσο αυθόρμητα, ώστε η 'Υβόννη δέχτηκε και τον άφησε να την οδηγήσῃ με το αυτοκίνητο ως το μεγάλο της λαίδης Σ...

Ο Ρολάν την περίμενε όση ώρα μιλούσε με την μέλλουσα κυρία της. Η συνομιλία αυτή δεν κράτησε πολύ: Η 'Υβόννη γύρισε με μια μελαγχολική έκφραση που συγκίνησε τον συνοδό της. Και όμως όλα είχαν γίνει όπως επιθυμούσε φεύγοντας απ' το Παρίσι. Από μεθαύριο θα έμπαινε στο σπίτι. Έλεγε στον Ρολάν τις λεπτομέρειες της συναντήσεως. Ψυχρότης... η λαίδη Σ... περήφανη,

ύπνρητικό προσωπίκο, όλο πόζα, παιδιά έχθρικά που έδιναν την άκρη του χεριού των στην Γαλλίδα δασκάλισσα.

— Γαλλίδα δασκάλισσα, αφήστε κατά μέρος αυτούς τους ανθρώπους και γυρίστε αίσιο στο Παρίσι μαζί μου.

— Θα τῷθελα πολύ, α πάντῃ με στεναγμό η 'Υβόννη. Μά πρέπει να κερδίσω την ζωή μου. Ο μισθός σ' εγγλέζικες λίρες θα αποζημιώσει την απελπισία μου για την έξορία.

— Έκαναν περίπατο στο Πικαντίλλυ και επέρασαν απ' το Τσάριν-Κρός, την

στιγμή που έβγαιναν οι επιβάτες απ' το τραίνο της Γαλλίας. Ο Ρολάν γέλασε βάζοντας στο μυαλό του τα μούτρα που θα έκανε η αργοπορημένη συναγωνίστριά του.

Εβγαλαν μαζί. Πριν από τα φρούτα έφθασαν στις εκμυστηρεύσεις. Ο Ρολάν κτύπησε την 'Υβόννη στα μάτια. Η 'Υβόννη καταλάβαινε ότι άρχισε να τον αγαπά. Ο Ρολάν αισθάνθηκε ότι τον είχε πιάσει πάλι ο έρωας και ότι άρχισε να ξεχνά την περιπέτεια του. Θέλησε να νικήσῃ την συγκίνησή του και με φωνή που προσπαθούσε να κάνει ευθυμή της ψιθύρισε.

— Μου οφείλετε ένα φιλή, δεσποινίς... Μά ναι, σήμερα πήρατε από μ' να το βάπτισμα του αέρα. Κι' έχωμε ένα νόμο απαράβατο έμεις οι αεροπόροι. Κάθε νεοφώτιστος πρέπει να φιλή αυτόν που τον έμνησε.

Και ο Ρολάν της έδινε το μάγουλό του. Μά η 'Υβόννη αρνήθηκε, δείχνοντας τους πελάτες του ξενοδοχείου.

— Άς είναι! Θα ξεφύλλιστε το χέος σας αύριο, όταν φθάσωμε στο Μπουρξέ. Σας απαλάω. Και θα είναι, αν το θελήσετε, το φίλημα των αεροβίων μας.

Ετσι όπως γίνεται στα φίλη, και στα παραμύθια, η ιστορία τέλειωσε με ένα γάμο.

Έπειτα από μια επίσκεψή των που της είπε ότι άφηνε την θέση της για χώρα της αργοπορημένης Γαλλίδος, η 'Υβόννη γύρισε στην Γαλλία ταξίδι χαρούμενο σ' ένα ούσανο χωρίς σύννεφα. Τό μεσημέρι φάνηκε το Παρίσι. Αλλά η 'Υβόννη δεν περίμενε την προσγείωση για να δώσῃ στον πιλότο το φιλή που του έταξε.

Η 'Υβόννη και ο Ρολάν αεροβιανίστηκαν μέσα στον αέρα.

ΛΟΥΙΖΑ ΦΑΒΙΕΡ-ΦΟΒ

ΠΑΝΕΘΕΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

ΚΑΤΑΡΑ ΠΑΤΡΟΣ

Οι δέκα ξφιπποι Τουοκαλβανοί, ξεπέζαν κοντά στο μικρό δάσος πού άρχιζε λίγο παρέκει από τὸ ποταμάκι, έκρυψαν τ' άλογά τους, καί προχωρώντες σάν μαύρα φοντάσματα μέσα στη σκοτεινή νύχτα, έφθασαν σ' ένα σπιτάκι πού λεύαζε στό μέσον ενός άρκετά μεγάλου κήπου με ύπρ' ψηλά δένδρα.

Δέν άκούγονταν τίποτα. Οι κάτοικοι όλοι είχαν κλεισθή σ'α σπίτια τους, καί οι μανδρόσκυλοι τους άκούη, τρομαγμένοι από τή θύελλα πού έδω καί λίγες μολις στιγμές είχε σταματήσει, είχαν κουβαριασθή σ'α καταλύματά τους, περιμένοντας ίσως τὸ ξέσπασμα τής νέας νεροποντῆς πού προανήγγελλαν οι μακρινές υπόκωφες καί αδιάκοπες βροντές.

Πήδησαν εύκολα τήν μάνδρα τοῦ κήπου, έσπασαν τήν κλειδαριά καί ανέβηκαν εἰς τὸ σπιτί. Γρήγορα, χωρίς φωνές καί χωρίς θόρυβο, σάν νά ήξεραν όλοι καλά τήν διαίρεση τοῦ σπιτιοῦ κι' ό καθ' ένας τήν ύπηρεσίαν πού θάκανε, μπήκαν τρεις στό δωμάτιο όπου κοιμόταν ή Δάφνη, κι' άλλοι πέντε στό άλλο, όπου έμενε ό φύλακάς της, ό Παναγής Ντόμπρος.

Η Δάφνη ξύπνησε, έτρώμαξε πούειδε τόσοι άγνωστοι γύρω της, κι' έδοκίμασε νά βάλη φωνές, αλλά δέν έπρόφασε. Ένας από τους έπίδρομείς, μ' ένα πήγυμα εύρέθη κοντά της. Τήν άρπαξε από τή μέση, τής έφραξε τὸ στόμα, τήν έφίμωσε έπειτα μ' ένα βρωμερό μαντίλι καί πρ' όλη τήν άπεγνωσμένη αντίστασή της, τήν έβασε βοηθούμενος από τους άλλους.

Σύντομα είπε κάποιος πού φαινόταν πώς ήταν άρχηγός των άλλων. Νά φεύγουμε σύντομα.

Ένας τήν έφορώθη στους ώμους του καί τήν έκατέβασαν. Οι άλλοι πέντε έν τώ μεταξύ είχαν δέσει σφιχτά, είχαν φιάσει άποπνικτικά τόν φύλακά της τόν Ντόμπρον, κι' ήταν κι' αυτοί έτοιμοι. Καί ή διαάδα όλη έφρασε άνενόχλητη στό δάσος όπου είχαν τ' άλογά τους στή φύλαξη δυό τους συντρόφων, κι' άρου έτοποθέτησαν τήν νέα σ'α άλλογο τοῦ άρχηγού των, έκοβαλλίκευσαν όλοι καί ρίχτηκαν με καλπασμό πρὸς τὰ κάτω.

Τὸ κατασκότεινο χωριό ήσυχασε κι' οι μακρινές βροντές άντηχούσαν τώρα πλησιέστερα. Λίγο σργόιερα, νέα θύελλα ήλθε νά σβύση καί τὸ τελευταίο ίχνος πού άρηναν οι έπίδρομείς.

Τὸ άλλο πρωί ένας ξφιππος με κατάλευκη φουστανέλα καί κοτακίνουρια φορεσιά, με κορμοσσιαία λεβέντικη καί παρουνισαοτικό έπιβλητικό, μ' όλη τήν νεαρή ήλικία του—στομάχησε σ'ήν άκρη τοῦ δάσους, ξεκαβαλλίκεψε έδεσε εἰς ένα δένδρο τὸ άλογο του, κι' έπροχώρησε πρὸς τὸ σπιτί τής Δάφνης, ακολουθώντας τόν δρομίσκο πούφερνε στήν πόρτα τοῦ κήπου. Προφανές είχε κάποιο λόγο νά μή θέλῃ νά τόν ίσοῦν ότι πηγαινε εκεί.

Τήν ίλια στιγμή λίγο μακριά από τὸ μέρος όπου έδεσε τὸ άλογο του, εφάνηκαν δυό άνθρωποι. Ό ένας, έδειξε τὸ νεαρό καβαλλάρη σ'όν άλλον καί τ' έειπε.

—Πύλλα χρόνια θα ζήση. Αυτός είναι.

—Αυτός είναι ό καπεταν Μείντάνης, ό περίφημος άρματωλος;

—Αυτός ναι!

—Ένα παιδί!

—Τρομερό παιδί, πατριώτη.—Καί φαίνεται πώς έρχεσαι από πολύ μακρινές χώρες γιά νά μήν ζέρης τόν Γιάννο Μείντάνη, τόν άνθρωπο—φантаσμα, πού δέν τόν βρισκει βόλι, γιάτι τόν φοβάται κι' αύτός άκομη ό θάνατος.

—Σ' εύχαριστώ, πατριώτη. Πηγαινὼ πού θελω κάτι νά τοῦ πώ.

Ακολουθώντας ένα μονοπάτι άπεμακρύνθη με βήμα

γοργό, βγήκε μπροστά σ'όν νεαρό καβαλλάρη καί τόν έ σταμάτησε. Τόν χαιρέτησε καί τοῦ ειπε.

—Συμπάθησέ με πού σε χασομερώ, τή στιγμή πού βλέπω πώς πηγαίνεις εἰς κάποια δουλειά βιαστική. Μά ή τήν ά ανάγκη νά σε βρώ καί νά σου μιλήσω. Από τήν ήμέρα πού τ'όσκασα από τή φυλακή, δέν κάνω τίποτα άλλο παρά νά γυρεύω έσένανε.

—Ήσουν λοιπόν στή φυλακή;

—Δεκαεφτά χρόνια. Δέν μ' έκρέμασαν έμένα, ίσως γιάτι με λημονήσανε. Καί δέν μ' άποφυλάκιζαν, έπειδή δέν ξέρανε γιάτι με κρατάνε.

—Τ' ειχες κάνει;

—Ήμουνα τὸ ποτοπαλλήκαρο τοῦ καπετάν Ζαχαριά. Με λένε Ν. κόλα Πάντο.

—Α, ά ξέρω. Τοῦ περιφημου κλέφτη πούκανε τόν Τοῦρκο νά τρέμῃ. Κι' ήρθες νά βρῆς έμένα τόν γιό τοῦ Ρούβα;

—Δέν είσαι ό καπετάν Μείντάνης, έσύ;

—Αυτό είναι τὸ παρατσούκλι πού μου κολλήσανε. Καί τι με ήλεις;

—Ό πρώην κλέφτης, ένας άνθρωπος με μικρά πονηρά μάτια, έβγαλε μέσα από τὸ σελαχι του ένα δεματάκι τυλιγμένο με μαύρες κλωστές. Τῶσδε σ'όν νεαρό καπετάν Γιάννο καί τοῦ ειπε.

—Ήρθα γυρεύοντάς σε γιά νά σου δώσω αυτό. Είναι δικό σου.

—Καί πώς είναι δικό μου;

—Όταν θά μείνῃς μοναχός, άνοιξέ το. Κι' όταν τὸ άνοιξης, θα ίδῃς πώς καί γιάτι είναι δικό σου.

—Μά τὸ θεό, άνθρωπέ μου, τὰ λόγια σου είναι άκατανόητα. Ποιος μου τὸ στέλνει αυτό τὸ πράγμα;

—Ό Πάντος έχαμήλωσε τή φωνή του κι' έψιθύρισε.

—Ό πατέρας σου!

—Άσε με ήσυχο άνθρωπέ μου! Φώναξε με θυμό τὸ νεαρό ρικκλέφτη. Κι' άν έχῃς όρεξη έσύ γιά σείειά όν έχω όμως κι' έγω. Ποιός πατέρας μου λέ; Τούτη τή στιγμή έρχομαι από τὸ χωριό του. Άν ήθελε νά μου εἴπῃ τίποτα θά μου τ'όλεγε. Άν ήθελε νά μου δώσῃ καί θά μου τὸ έδινε. Τι καθέσαι καί μου παραμιλάς αύτοῦ καί δέν μ' άρλῖνης νά πάω σ'α δρόμο μου, πού τόσο βιάζομαι; Γιά ποιό πατέρα μου μιλάς;

—Ό μυστηριώδης ταχυδρόμος έχαμήλωσε καί πάλι τή φωνή του καί άπήντησε.

—Γιά τόν καπετάν Ζαχαριά!

—Α, πανάθεμά σε. Καί ό καπετάν Ζαχαριάς...

—Ό Ζαχαριάς ό καπετάνιος μου, είναι πατέρας σου. Ό άληθινός πατέρας σου.

Ό καπετάν Γιάννος είχε μείνει άφωνος από τήν έκπληξη καί φαινόταν σάν νά ρωτούσε τόν έαυτό του μήπως όνειρευότανε. Γιός τοῦ Ζαχαριά. Ήταν δυνατόν; Κατ'όκρινος, σατυσιμένος, μορφαζοντας, ρώτησε.

—Νικόλα Πάντο. Άν ήρθες ν' άστευθῇς μαζί μου, διάλεξες νά κάνῃς άστείο άσχημο. Καί τώρα πρόσεξε. Άν με κορυϊδεύῃ, άν ήρθες έδω ν' άναστατώσης τήν ύπαρξή μου καί νά ρίξης τήν άμφβολία στήν ψυχῇ μου, παίξεις σέ άσχημο παιχίδι τὸ κεφάλι σου. Σέ ξαναρωτάω λοιπόν νά μου πῇς: Δέν είμαι τὸ Ρούβα παιδί;

—Άν τόν ρωτήσης, θά σ'α εἴπῃ κι' ό ίδιος. Πατέρας σου, άληθινός σου πατέρας είναι ό Ζαχαριάς, ό καπετάνιος μου. Τήν παρ'μνη πού τόν κρεμάσαν μ' έφώναξε καί μοῦ ειπε. «Άν γλυτώσης από τήν κρεμαλά, άν καμμιά φορά κατορθώσης καί βγῇς από τή φυλακή, πηγαινε νά βρῇς τὸ παιδί μου, νά του εἴπῃς ποιός είναι ό πατέρας του καί νά του δώσης αύτο.» Έοραπέευσα. Μοῦ ειπε εἰπῇ άλ'οτε τήν ιστορία του κι' ήξερα πού νά πάω νά ρωτήσω γιά σένα. Έμαθα κι' ήρθα, καί σ'όφερα αύτό πού μοῦδωκε ό άληθινός σου πατέρας. Άνοιξε τώρα καί θά ίδῃς τί σου στέλνει.

Με νευρικές κινήσεις ό νεαρός πολεμιστής έκοψε τις κλωστές, κι' άνοιξε τὸ πακετάκι. Ήταν μέσα ένας σταυ-

ρός, ένα ξεραμένο λευλοῦδι κι' ένα κιτρινισμένο χαρτί. Τὸ ξεδίπλωσε καί διάβασε.

«Παιδί μου Γιάννο.

«Η γυναίκα εκείνη πού άγάπησ' ή μητέρα σου, όταν μ' έπιασαν, μ' άονήθηκε, έμαθα μάλιστα πώς αύτῇ μ' έ ρώδωσε, γιά νά λείψω από τή μέση καί νά παντρευτῇ. Έπρόδωσε τήν πα'ριδα καί τήν άγάπη της. Έπρόδωσε τή θρησκεία καί τὸ θεό της.

«Παιδί μου έσύ όπου κι' άν είσαι, κι' ότι κι' άν είσαι. Τήν κατάρα μου νάχῃς, άν δέν φροντίσης νά βρῇς καί νά σκοτώσης τή γυναίκα αύτῇ, τή μητέρα σου. Τήν κατάρα μου νάχῃς άν δέν τιμωρήσης τήν προδοτίσα.

«Καπετάν Ζαχαριάς»

Ό καπετάν Γιάννος ήταν άνθρωπος μεγάλου ψυχικοῦ σ'ένους. Άλλ' έν τούτοις δέν μπόρεσε νά μή ργῇσῃ δ'άν έδιάβασε τήν κατάρα εκείνη τὸν ένδόξου πατέρα του, τήν κατάρα πού θά τόν τυραννούσε, έν όσω δέν τιμωρούσε τήν άπιστή μονά του.

—Θά τήν σκοτώσω ναι! έψιθύρισε ένῶ φρικτούσε. Κι' έως τότε θάείμαι καταραμένος. Καταραμένος από τόν πατέρα μου. Α, πανάθεμά τήν! Πρέπει νά τήν βρώ καί νά βγάλω τήν κατάρα από πίνω μου σύτομα.

Γύρισε σ'όν πρώην κλέφτη πού παρακολουθοῖσε με παράδοξη βλέμματα τόν άτρόμητο άρχικλέφτη, πού μ' όλα ταῦτα εκείνη τή στιγμή έτρεμε σάν τὸ κολάμι.

—Νικόλα Πάντο! τόν ρώτησε. Πῶς; τήν λένε τή μάνα μου καί πού μένει;

—Μάρω τήν λένε. Μένει στήν Άθήνα. Πού άκρβῶς ό-

μως δέν έμαθα. Θά τήν βρώ ως τόσο γιάτι έχω νά δώσω καί σ' αύτῇ από μέρος τοῦ πατέρα σου ένα δαχτυλίδι τή βέρα τ'υ.

—Τή βέρα του; Δός μου τήν μένα Γιατί θέλω νά τῆς ή δώσω έγώ πρίν λογαριασθούμε καί πρίν τή σκοτώσω.

Ό Πάντος δέν έφερε καμμιά άντίρρηση. Τῶδωσε τὸ δαχτυλίδι, καί ένῶ ύστερ' από λίγο προχωρούσαν πρὸς τὸ σπιτί τής Δάφνης, τοῦ διηγείτο τήν ιστορία τοῦ πατέρα του καί τής μάνας του. Μεθοδικά, τεχνικά, χωρίς νά φαίνεται ότι τ'όκανε έπίτηδες, άρχισε νά χύνῃ στήν ψυχῇ του τὸ διλητήριο καί τὸ μίσος γιά τή μητέρα του, τήν όμορφη Μάρω. Με τὸ ζωηρότερα χρώματα παρήσπησε τήν έγκατάληψή της τήν σκληρότητα της, τήν κακία της. Τόσο πού έκανε τήν νεαρό άρχικλέφτη νά αίσθανθῇ ντροπή γιάτι είχε μιά τέτοια μάνα.

Εφθισαν τέλος πίσω από τὸ σπιτί τής Δάφνης κι' ό Γιάννος έστάθη καί τοῦ ειπε νά τόν περιμένῃ λίγο εκεί πού θά ξαναγύριζε. Ό πρώην κλέφτης, έταράχθη. Τι έπήγαινε νά κά'η σ' αύτό έ-εί τὸ σπιτί, όπου, καθώς τοῦ είχε πῇ ό χωρ κός με τόν όποϊον μίλουσε προ όλίγου, καθώτανε ή Δάφνη Κερύκη; Μήπως...

Είχε γίνῃ κατακίτρινος. Ένας τρόμος είχε ξεχυτῇ σ'α πρόσωπό του, ένῶ τὰ μικρά του μάτια έδειχναν τήν φρίκη πού τόν έπιασε ξαφνικά.

—Καπετάν Γιάννο! έψιθύρισε. Δέν μπορώ νά περιμένω περ σότερο, καί πρέπει νά φύγω. Σέ λίγες ήμέρες θά πάω στήν Άθήνα καί θά ψάξω νάβρω τή μάνα σου. Θέλεις νά συναντηθούμε εκεί;

—Θέλω. Σέ δέκα ήμέρες ν' άνταμωθούμε σ'α χάνι τοῦ Δεληβωρηά.

—Σύμφωνοι!

Χωρισθήκανε. Ό νεαρός πολεμιστής έπροχώρησε πρὸς τὸ σπιτί τής Δάφνης, με τή σκέψη του πάντοτε πρὸς τήν πατρική κατάρα, ό Πάντος δέ, γιά λίγες στιγμές έμενε άκίνητος, κυττάζοντάς τον με κατασκακτεϊνα βλέμματα. Έπειτα άφῃσε ένα σαρκωτικό γέλιο κι' άπομακρύνθηκε, ένῶ τὰ μάτια του έβγαζαν τις άστραπές, κάποιας χαρῆς κατ'αχθόνιας.

Όταν ό Μείντάνης άνέβῃ σ'α σπιτί κι' έμαθε από τόν μισοπνιγμένο φύλακα, τήν άρπαγή τής Δάφνης, όταν

τόν έπληροφόρησε πώς αύτοί πού τήν άρπαξαν ήταν, όπως κα'άλαβε από τὰ λόγια τους, άνθρωποι τοῦ Γιουσούφ Μπαρή, τοῦ τοποτηρητοῦ τής Έλευσίος, έέπασσε σ'α ένα άκράτητο θυμό, κι' ώρκίσθη νά σφάξῃ τόν Γιουσούφ Μπαρή, κι' όλους εκείνους πού τόν έβοήθησαν.

Νά τρέξῃ νά προφθάσῃ τους άπαγωγείς, ήταν άδύνατο αλλά καί άσκοπο. Μόνος του δέν θά κατάρθανε τίποτα. Όσο νά είδοποιήσῃ τους συντρόφους του θά περνούσε ένα εικοσιτετράωρο. Έπρεπε όμως νά μήν άφήσῃ νά περιάνε οι όρες άσκόπως, κι' άφού έρώτησε κι' έμαθε από τόν φύλακα κάθε τι πού τοῦ χρειαζότανε, κατέβηκε κι' έπρ'χώρησε πρὸς τὸ μέρος όπου είχε άφήσῃ τὸ άλογό του. Εκαβαλλίκεψε καί ρίχτηκε με καλπασμό πρὸς τὸ χωριό τοῦ θετοῦ πατέρα του.

Τήν ίδια στιγμή, ένας άνθρωπος πούηταν έως τότε κρυμμένος μέσα σ'ένα λάκκο, άντικρὺ τῆς μικρῆς πόρτας τοῦ κήπου, βγήκε κι' έστάθη νά τόν κυττάξῃ.

—Με'έκα ήμέρες σ'α χάνι τοῦ Δεληβωρηά! έμουρμούρισε. Πάει καλά.

Καί με γρήγορο βήμα άπομακρύνθηκε, ένῶ ό Γιάννης ό Ρούβας, ό Μείντάνης όπως τόν έλεγαν, με τόν τελαλό καλπασμό του έτρεχε νά βρῇ τόν γέρο—Ρούβα γιά νά μάθῃ άν ό Νικόλας Πάντος έλεγε τήν άλήθεια, κι' είχε έπομένως τήν κατάρα τοῦ πατέρα του, όσω δέν σκότωνε τήν άπιστή μάνα του.

Τόν Ρούβα τόν βρῆκε νά ποτίζει τόν κήπο του. Έτρεξε κοντά του, καί χωρίς περιστροφές τοῦ ειπε, πώς ήξερε τήν άλήθεια τῆς καταγωγῆς του, πώς δέν ήταν πατέρας του αύ-

τός, άλλ'ό Ζαχαριάς. «Έντρομος άι' αύτῇ τήν άποκάλυψη ό γηραιός χωρικός, στήν άρχή άρνήθηκε, άλλ' άναγκάσθηκε τέλος νά παραδεχθῇ τήν άλήθεια, νά τὸ διηγηθῇ πού τόν βρῆκε, πώς τόν υιοθέτησε κι' ότι τόν άγάπησε σ'έν πραγματικό του πατήρι.

—Σ' εύχαριστώ γιάυτό καί θά σ' άγαπάω τὸ ίδιο όπως τὸ τώρα! άπήντησε κατακίτρινος πάντοτε ό νεαρός πολεμιστής. Μά πές μου πού είναι ή μάνα μου; Πές μου πού θά τήν βρώ, γιάτι πρέπει νά τήν σκοτώσω.

—Δέν ξέρω παιδί μου! άπήντησε ό έντρομος χωρικός. Μά κι' άν ήξερα δέν θά σου τ'ό λεγα. Νά σκοτώσης τή μάνα σου! τρομάρα με πιάνει καί πούτὸ συλλαγίζομαι μόνο. Άν ήθελε ό πατέρας σου νά τήν έκδικηθῇ, είχε τόσα παλληκάρια καί τόσους φίλους. Γιατί θά περίμενε τὰ μεγαλώσης έσύ, γιάτι θάβά-«ε τὸ γιό νά σκοτώσῃ τή μάνα, γιάτι θά σκότωνε έτσι τὸ παιδί του, γιά νά τιμωρήσῃ μιά άπιστη, κι' άν άκόμα ήταν άπιστη κι' άν σκόμα τόν πρόσδεσε, όπως τότε ό κόσμος έπίστεψε; Α, Γιάννο παιδί μου. Είσαι βέβαιος ότι κάποιος σατανας δέν σε ξεγέλασε;

«Αλλ'ό Μείντάνης δέν ήθελε ν' άκούσῃ τή φωνή τής λογικῆς. Έπίστεψε στήν άλήθεια των λόγων τοῦ Πάντου. Έπίστεψε στήν γνησιότητα τῆς έπιστολῆς, κι' ήτανε βέβαιος ότι ή πατρική κατὸρα θά τόν συνέτριβε, άν δέν έσκοτωνε τήν μητέρα του.

—Με άνάθρεψες καί με άγάπησες καί δέν μπορώ νά σ' άναγκάσω νά μιλήσης διά τῆς βίας! τοῦ ειπε. Θά είναι άχαριστία από μέρους μου. Μά θά μάθω έγώ. Καί θά τῆς δείλω.

Λίγο αργότερα, καβαλλεύοντας τὸ άτιθαασό άλογό του, χανόταν σ'α μονοπάτι πούφερνε σ'ίς ψηλές βουνοκορφές, όπου ήταν τὸ λημέρι καί τὰ παλληκάρια του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ—ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Δυό ήμέρες ύστερα από εκείνη πού συνέβησαν τὰ γεγονότα πού διηγηθῇ αμε, ένας φύλακας τοῦ σπιτιοῦ τοῦ τοποτηρητοῦ τής Έλευσίος Γιουσούφ Μπαρή, έδωσε σ'όν κύριό του, ένα γράμμα πού τοῦ ειχε φέρει κάποιος χωρικός από μέρους τοῦ διοικητῆ των Μεγαρών, όπως έβα-

βαίωσαν.

«Ο Μπαρή άνοιξε τὸ γράμμα. Κι' ἐκπληκτός ἐδιάβασε. «Γιουσουφ Μπαρή» ἐγὼ δὲ Γιάννος Μειντάνης σὲ χαίρειω, καὶ σὲ εἰδοποιῶ, πὼς ἂν ἔως αὐριο βράδυ δὲν ἀφήσης ἐλευθερὴν τὴν κοπέλλα πού ἔστειλες τοὺς ἀνθρώπους σου κι' ἀρπαξὲς - τὴ Δάφνη Καρόκη, - μεθαύριο Παρασκευὴ τὴ νύχτα, θάμπω στὸ σπίτι σου μέσα καὶ θά σέ σφάξω. Ταῦτα καὶ μὲν Μειντάνης».

«Ο θυμὸς ποὺ πιάσας τὸν Τοῦρκο τοποτηρητὴ, ἦταν ἀσυγκράτητος. «Ο ἄνθρωπος ἐκεῖνος πού εἶχε ξεκινήσῃ ἀπὸ τὴ μακρυνὴ τοῦ πατρίδα τὴ Ρούμελη κι' εἶχε ἐγκατασταθῇ στὰ γύρω βουνὰ γιὰ νὰ τὸν ἐνοχλῇ καὶ νὰ ἐξοντώνῃ τοὺς Τούρκους, τολμοῦσε τώρα νὰ τοῦ στέλνῃ μηνύματα ἀπειλητικά, καὶ νὰ φοβερίσῃ πὼς θάμπαινε στὸ διοικητήριο γιὰ νὰ τὸν σφάξῃ κι' αὐτὸν τὸν ἴδιο».

«Ἐφυγε ἀμέσως καὶ πῆγε στὸ στρατῶνα. «Ο ἀρχηγὸς τοῦ στρατιωτικοῦ ἀποσπάσματος, ποὺ εἶχε πικρὰ πείρα τῆς ἰόλης τοῦ καπετὰν Μειντάνη, δὲν ἀπέκλεισε αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο.

«Ἐχει μιὰ τέτοια τρελλὴ παλληκοριά, τοῦ ἀπῆντησε, ὥστε κι' αὐτὸ ἀκόμη μπορεῖ νὰ τὸ κάνῃ».

— Νάρθη στὸ σπίτι μου, ἐνῶ με εἰδοποίησε καὶ θά τὸ φυλάξῃ ὁ δόλος ὁ στρατός;

— Νάρθη στὸ σπίτι σου, καὶ νάρθη τὴν ὥρα πού λείει...

Καὶ γιὰ νὰ καθουχάσῃ τὸν τοποτηρητὴ πού ἀνησυχῆσε σ' αὐτὰ τοῦ τὰ λόγια, ἐπρόσθεσε.

— Μὰ τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτὸν ὅμως. Γιατί θά τὸν πιάσουμε καὶ θά ἡσυχάσουμε κι' ἀπ' αὐτόν.

— Ἄν τολμήσῃ...

— Καὶ θά τολμήσῃ...

Καθουχάσε καὶ πάλι τὸν γηραιὸ τοποτηρητὴ, κι' ἀρχισε νὰ λαμβάνῃ τὰ μέτρα του, εὐθὺς ἀπὸ ἐκείνῃ τὴ στιγμή.

Συνεκέντρωσε ἕναν μεγάλον ὀριζὸν στρατιωτῶν, κι' ὅταν ἐνύχτωσε, τοὺς ἔστειλε

σὲ μικρὲς ὁμάδες νὰ κρυφτοῦν μέσα στὸ σπίτι τοῦ Μπαρή.

Φοβόταν μήπως, ἐνῶ εἶχε εἰπῇ ὁ Μειντάνης, ὅτι θά πῆγαινε τὴν Παρασκευὴ τὴν νύχτα, ἔμπαινε στὸ σπίτι τὴν Πέμπτη. Γι' αὐτὸ βιάστηκε νὰ τοποθετήσῃ ἔνῳρς τοὺς φύλακας, καὶ τοὺς ἔστειλε βράδυ, γιὰ νὰ μὴν τοὺς ἰδῇ κανεῖς. Ἔτσι οἱ κατάσκοποι τοῦ ἀρχικλέφτη, δὲν θάβλεπαν καμμιὰ κίνησιν. Ὁ Μειντάνης θά νόμιζε ὅτι δὲν πιστέψανε στὶς ἀπειλὲς του, καὶ θά πῆγαινε νὰ πέσῃ σὺν τυφλοποῦλιν στὰ χεῖρά τους.

Πρὶν ξημερώσῃ τὸ σπῆτι τοῦ Μπαρή στρατοκρατεῖτο. Ἀλλὰ ἦταν ὅλοι κρυμμένοι. Καὶ ὁ ἴδιος ὁ τοποτηρητὴς, ἐντελῶς ἡσυχος τώρα παρακαλοῦσε νὰ ἐκτελέσῃ ὁ Μειντάνης τὴν ἀπλή του, γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἐπὶ τέλους ἀπὸ ἕναν ὀχληρὸ καὶ ἐπικίνδυνον κλέφτη.

Μέχρι τῆς Παρασκευῆς δὲν συνέβη τίποτα τὸ ἐξαιρετικό, καὶ δὲν παρετηρήθη οὔτε ἡ παραμικρότερη ὑποτιτὴ κίνησιν.

Ἀλλὰ τὴ νύχτα ὅμως, λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ἕνας νεαρὸς φουστανελλοφόρος ἐθεάθη νὰ προχωρεῖ μὲ δυστακτικὸ βῆμα πρὸς τὸ σπῆτι τοῦ τοποτηρητῆ.

Οἱ κινήσεις του, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐκύνταζε γύρω, ἡ δὴλ του στάση φαινότανε ὑποτιτὴ. Στὸ δρόμο δὲν ὑπῆρχε κανένας. Τὸ φῶς τοῦ μοναδικοῦ φαναριοῦ ποῦ ἦταν μπροστὰ στὸ σπῆτι τοῦ τοποτηρητῆ ἐτρεμόσβυνε καὶ δὲν ἐφώτιζε παρά σὲ ἀπόσταση μικρῇ.

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ παραμείναν κρυμμένοι στὶς γωνιὲς καὶ σ' ἄλλα κατάλληλα μέρη δὲν ἔβλεπαν τὸ πρόσωπό του, ἀλλ' ἐμάτευαν ποῖος ἦταν.

Τὸν ἀφῆσαν νὰ πλησιάσῃ. Ἐκεῖνος στάθηκε μπροστὰ

στὴν πόρτα, ἔπειτα ἐπροχώρησε, ἔστριψε ἀριστερά, κι' ἀφοῦ κύτταξε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη γύρω του καὶ δὲν εἶδε κανένα ξαναγύρισε στὴν πόρτα καὶ τὴν ἔσπρωξε σιγά. Ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτή, κι' ἐμπῆκε. Ἀλλὰ τότε, πέντε στρατιῶτες πού φύλαγαν πλῶς τῆς, ρίχτηκαν κατ' ἐπάνω του. Πρὶν προλάβῃ νὰ κινηθῇ τὸν ἐπιάσαν. Σὲ μιὰ στιγμή πού ἐφάνη ὅτι ἤθελε νὰ κτυπήσῃ, ἕνας στρατιώτης, τοῦ ὅσωσε μὲ τὸν ὑποκόπανο ἕνα δυνατό κτύπημα στὸ κεφάλι.

«Ο νεαρὸς φουστανελλοφόρος ἄφησε ἕνα μουγκρητὸ. Αἷματα ἀρχισαν νὰ πλημμυρίζουν τὸ πρόσωπό του καὶ τρελλὸς ἀπὸ τὸν πόνο θέλησε νὰ τραβήξῃ τὸ μαχαίρι του. Δεύτερο κτύπημα, τρομερότερο αὐτό, τὸν ἐσώριασε χάμω λιπόθυμο.

«Υστερ' ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἔφ'ασε τρέχοντας κι' ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος.

«Ἐσκυψε ἐπάνω στὸν τρομερὸ ἀντίπαλο πού εἶχε χάσει πιά τις οἰσθήσεις του, καὶ τοῦ εἶπε λόγια πειρακτικά. «Ἐπειτα διέταξε τοὺς ἀνθρώπους του.

— Πάρτε τὸν καὶ πηγαίνετε τὸν στὴ φυλακή. Σὲ λίγο θάρθω κι' ἐγώ.

Τὸν φορτώθηκαν στοὺς ὤμους τοὺς κι' ἔφυγαν. Ἐκεῖνος ἀνέβη στὸν τοποτηρητῆ, τοῦ διηγήσῃ τί συνέβη, ἔμεινε μαζὶ τοῦ καυχώμενος γιὰ τὴν τόσο εὐκόλῃ ἐπιτυχίᾳ του καὶ τέλος ἔφυγε.

«Ο Γιουσουφ Μπαρή ἔμεινε τότε μονάχος. Εὐχαριστημένος καὶ ἡσυχος, ἀσφαλισμένος ἀπὸ κάθε κίνδυνον καὶ κάθε ἀπειλή, ἔαπλώθηκε στὸ ντιβάνι του κι' ἐρροφούσε ἡδονικά τὸ νασργιλέ του, ὅταν σὲ μιὰ στιγμή, εἶδε τὰ ἀπέναντι τοῦ παραπειάσματος νὰ κινοῦνται καὶ νὰ διαγράφεται στὸ ἀνοιγμὰ τοὺς κάτι τι πού ἐλεύκαζε.

Σὲ λίγο παραμερίσθηκαν ἐντελῶς. Καὶ τότε μέσα ἀπ' οὗτὰ παρουσιάσθη ἕνας νεορὸς καὶ λεβέντης φουστανελλᾶς. Ὁ Μειντάνης!

«Ἦτανε ὄνειρο; σκέφθηκε ἔντρομος ὁ τοποτηρητὴς.

Μήπως οἱ καπνοὶ τοῦ νασργιλέ εἶχαν θολώσει τὸ νοῦ του, τὸν εἶχαν ζαλίσει καὶ τὸν ἔκαναν νὰ βλέπῃ τρομερὲς ὅπτασις;

«Ο Γιάννος Μειντάνης! ἔψιθύρισε. Εἶναι δυνατό; Δὲν τὸν εἶχε ἰδωμένα ποτέ του. Οἱ περιγραφὲς ὅμως πού τοῦ ἔδωσαν ἐκεῖνοι ποῦ εἶχαν ἀντικρύσῃ τὸν περίφημον κλέφτη, τὸν παρίσταναν σὺν αὐτόν ποῦ ἦταν μπροστὰ του.

«Ο Γιάννος Μειντάνης.

«Ἐδῶ καὶ λίγες στιγμὲς τὸν ἐπιάσαν καὶ λιποθυμισμένο καὶ οἰμόφυρτο τὸν ἐπῆγαν στὴ φυλακή, ὁ ἴδιος ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος ὅς τὸν ἐβεβαίωσε.

«Ἄν δὲν ὀνειρευότανε τί ἄλλο συνέβαινε;

Θέλησε νὰ σηκωθῇ. Ἀλλὰ μ' ἕνα πῆδημα ὁ Μειντάνης βρέθηκε δίπλα του.

— Ἄν θέλῃς νὰ μὴν πεθάνῃς, τοῦ εἶπε σιγά, κάθησε φρόνιμος καὶ κάθου ἀκίνητος. Γιατὶ ἀλλοιῶς μὰ τὴν πίστη μου, θά σέ σκοτώσω, ἂν κάνῃς τὸν παραμικρότερο θόρυβο.

— Δὲν μιλάω, ἐτραύλισε ὁ τοποτηρητὴς.

«Ο Μειντάνης ἐπῆγε κι' ἐσύρτωσε τὴν πόρτα.

— Ἄν ἐρῇ κανένας, τοῦ εἶπε, θά τοῦ φωνάξῃς νὰ φάγῃ τώρα, σύντομα, γιατί δὲν ἔχω νὰ χάνω καιρό, λέγε μου. Πιτὴν ἔκανες τὴν κοπέλλα πού ἀρπαξὲς;

Τὴν ἴδια στιγμή, ἔξω στὸ διάδρομο ἀκούσθηκαν πολλὰ βήματα κι' ὁ τοποτηρητὴς ἄφησε νὰ φανῇ στὰ χεῖλιν του ἕνα χαμόγελο τρομερό. Ὁ Μειντάνης ἐσκίρτησε.

— Ἄ, παναθεμά τον! σκέφθη Κάποιο σχοιὶ θά τράβηξε χωρὶς νὰ τὸν ἰδῷ, καὶ κάποιον κινεῖται θά χτύπησε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Η ΠΙΟ ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΝΟΡΜΑΣ ΣΗΡΡΕΡ

Σὲ μιὰ νύχτα καταιγίδος, ἡ Νόρμα Σήρρερ ἔζησε τὴν πιὸ τραγικὴ περιπέτεια τῆς ζωῆς της.

Τὸ καραβάνι πού εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ γυρίσῃ ἕνα φιλμ στὴν Ἀλάσκα κατασκήνωσε κοντὰ στὸν ἱστορικὸ μῦλον τοῦ Βίντνεϋ πού ὑψωνόταν ἐπάνω ἀπὸ τὸν ποταμὸ Κολοράντο. Ἀνάμεσα στοὺς ἡθοποιούς φυγοῦράριζε ἡ χαριτωμένη Νόρμα Σήρρερ ἡ ὁποία, ἐκνευρισμένη ἀπὸ τὸ κουραστικὸ ταξίδι εἶπε στὸν Χέρμπερτ Μαρσάλ μ' ἀνείωντας στὴ σκηνὴ τῆς.

— Τί περιπέτεια φιλμ μου! Κι' ὅλ' αὐτὰ γιὰ νὰ οἰκονομήσῃ ἡ εταιρία λίγα δολάρια!

— Δὲν θά μείνουμε πολὺ ἐδῶ—ἀπήντησε ὁ Μαρσάλ, γιατί μόνον λίγες σκηνὲς θά γυρίσουμε.

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, τυλιγμένη σὲ μιὰ γούνα, ἡ Νόρμα Σήρρερ εἶχε ξαπλώσει σ' ἕνα κρεβάτι ἐκστράτειας, δ' ἂν ξαφνικά ἔξασπε μιὰ φοβερὴ καταιγίς. Βροχή, ἀέρας, ἀστραπὲς βροντὲς, ἄντηχοῦσαν μέσα στὴ νύχτα πού ἔμοιαζε σὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ συντελείας τοῦ κόσμου.

— Γρήγορα! Νόρμα. Μάζεψε τὰ ρούχα σου κι' ἔλα κοντά μας. — Ἀκούστηκαν οἱ φωνὲς τοῦ Μαρσάλ. Φόρμπερς μέσα στὴ θύλα.

Σὲ λίγες στιγμὲς ἡ Νόρμα πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνὴ τῆς. Μέσα στὸ φῶς μιᾶς ἀστραπῆς ἀντίκρουσε δυὸ σκιὲς πού τῆς ἔκαναν συνισαλὸ νὰ τ' ὅς ἀκολουθήσῃ. Ἀλλὰ πού βρισκόταν τ' αὐτοκίνητα; Μέσα στὸ σκοτάδι δὲν ἔβλεπε τίποτα.

— Μαρσάλ!—φώναξε—Μαρσάλ! Ράλφι! Ποῦ εἶσθε; Δὲν βλέπω τίποτε εἰναι σκατάδι.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

Ἡ φωνὴ τῆς ὅμως πνίγηκε μέσα στὴ μανία τῆς καταιγίδος.

Ρίχτηκε σὺν τυφλῇ μέσα στὴ θύλα. Τὰ πόδια τῆς βουτούσαν μέσα στὸ μουσκεμένο χῶμα καὶ τὰ φορέματά της ἔτρεχαν νερά. Γιὰ μιὰ στιγμή τῆς φάνηκε πὼς μέσα στὸ σκοτάδι κάτι τὸ γιγάντιον βρισκόταν μπροστὰ της.

Πρόσεξε περισσότερο καὶ εἶδε τὰ φτερά τοῦ μύλου τοῦ Βίντνεϋ.

— Ράλφι! Χέρμπερτ! Ποῦ βρίσκεσθε; Δὲν βρίσκω τὸν δρόμο! Ποῦ εἶναι τ' αὐτοκίνητά μας;

Καὶ προχώρησε πρὸς τὸν μῦλον.

— Νόρμα! Ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ μέσα στὸ σκοτάδι. Μὴν προχωρῇς γιατί θά πέσῃς στὸ ποτάμι! Στάσου!

Τὴν ἴδια ὅμως ἐκείνῃ στιγμῇ ἡ Νόρμα ἐνοιωσε πὼς τὴν ἐγκατέλειπαν αἱ δυνάμεις τῆς. Ὁ ἀέρας καὶ τὸ ἴδιο τὸ ἔδαφος τὴν ἔσπρωχναν. Ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἡ βαλίτσα ἀπὸ τὰ χεῖρά της ὅταν ἐνοιωσε πὼς ἔχανε τὸ ἔδαφος ἀπὸ μπροστὰ της. Ἐπεσε στὸ ποτάμι!

Τὸ ὀρμητικὸ ρεῦμα τοῦ τὴν παρέσυρε στὸ βυθὸ κι' ὕστερα τὴν ξανάφερε στὴν ἐπιφάνεια τραβώντας τὴν πρὸς τὸ πεπρωμένο της.

Τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ θά τὴν ἔφεραν σὲ λίγῃ ὥρᾳ στὴ ρόδα τοῦ μύλου ὅπου ἡ Νόρμα θάβρισκε τραγικὸ θάνατον πολτοποιουμένη.

Η ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΟ ΡΕΥΜΑ

Αὐτὴ τὴν σκέψιν ἔκανε κι' ὁ Μαρσάλ μὲν εἶδε πὼς ἡ Νόρμα βάδιζε πρὸς

τὸ ποτάμι κι' ἀμέσως ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ κι' ἔφθασε ἀκριβῶς τὴ στιγμή πού ἡ Νόρμα γινόταν ἔρμαιον τῆς ὀρμῆς τοῦ ποταμοῦ.

Δὲν σκέφτηκε τίποτε ἄλλο. Ὁ θαρραλέος Χέρμπερτ Μαρσάλ, ἐγκαταλείποντας τὸ ἔδαφος ὅτι μποροῦσε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ρίχτηκε στὸ ποτάμι.

— Ἐπρεπε νὰ ἀρπάξῃ τὴν Νόρμα πρὶν τὸ ρεῦμα τὴν τραβήξῃ στὴ ρόδα τοῦ μύλου.

Στὸ φῶς μιᾶς ἀστραπῆς ἀντίκρουσε τὸ σῶμα τῆς Νόρμας πού φερόταν πρὸς τὸν θάνατον. Ὁ Χέρμπερτ κατέβαλε κάθε τοῦ προσπάθεια γιὰ νὰ τὴν φτάσῃ, ὅταν σὲ μιὰ στιγμή ἕνας κορυμὸς δέντρο, πού ἔπλεε μέσα στὸ ποταμὶ τῆς ἀνέκοψε τὸ δρόμο της. Τὴ στιγμή ἐκείνῃ ὁ Χέρμπερτ τὴν ἔσωσε! Τὴν ἀρπαξὲ μὲ τὰ γέρα του μπράτσον ἀπὸ τὴ μέση καὶ καταβάλλοντάς μιὰ τελευταία προσπάθεια τὴν τράβηξε πρὸς τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Κι' οἱ δυὸ τους, δὲν ἦσαν ἄλλο ἀπὸ δυὸ ἀνθρώπινα κουρέλια.

Κατὰ τύχην ἐκεῖ βόηκαν τὸν Ράλφι μαζί με ἄλλους συναδέλφους κι' ἔτσι οἱ δυὸ δυστυχεῖς ἀστέρες μετεφέρθησαν σὲ κακὴ κατάσταση σ' αὐτοκίνητά τους.

Ὅλη τὴ νύχτα προσπάθησαν μὲ μασάζ καὶ λικέρ νὰ συνεφέρουν τὴν Νόρμα καὶ τὸ πρῶι μὲν εἰς αὐτὴν ἀντίκρουσε κοντὰ τῆς τὸν Μαρσάλ ὁ ὁποῖος τῆς μούρμυρισε.

— Ἀπῶνε τὴ νύχτα ἔξφυγες ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ χάρουι καὶ τῆς διηγήθηκε τὴν τραγικὴ τῆς περιπέτεια.

Σὲ δυὸ ὥρες τὸ καραβάνι ἐπέστρεψε στὸ Χόλλυγουντ.

Η ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ ΚΑΙ Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

Ἡ γνωστὴ μας ντίβα Γκρέτα Γκάρμπο εἶναι φανατικὴ στὸν πνευματισμό. Στὴν κομψὴ βίλλᾳ της στὸ Χόλλυγουντ σχεδὸν κάθε βράδυ καλεῖ φίλους τῆς σὲ πνευματιστικὲς συγκεντρώσεις ὅπου περνοῦν ὁλόκληρες ὥρες θαυμάζοντες τὴ Γκρέτα εἰτε στὸ «τραπέζακι» εἰτε ὅταν συνεννοεῖται μὲ τὸ «μέντιουμ».

Κάποιο βράδυ λοιπὸν, ἐνῶ ἡ Γκρέτα διὰ μέσου τοῦ «μέντιουμ» εἶχε καλέσει τὸ πνεῦμα μιᾶς φίλης τῆς πού πέθανε πρὸ διετίας, εἶδε πὼς αὐτὸ ἔγραφε στὸ χαρτί χίλιες δυὸ συκοφαντικὲς καὶ παράπονα. Ὁ θυμὸς τῆς Γκρέτα ἦταν ἀπερίγραπτος. Γιὰ μιὰ στιγμή παρ' ὅλο τὸν σεβασμὸ πού ἔχει στὰ πνεύματα, τράβηξε ἕνα γερὸ χαστούκι τοῦ «μέντιουμ» καὶ τὸ ἔριξε στὸ πάτωμα!

Εἶναι ἀπείρηστο τὸ πανδαμῶνιον πού δημιουργήθηκε ἐκεῖ μέσα καὶ κατάληξε νὰ ἐκνευρισθῇ τόσο πολὺ ἡ Γκρέτα ὥστε νὰ διώξῃ σχεδὸν μὲ τίς κλωτσιὰς ὅλους τοὺς πορευρισκομένους.

Τὸ ἄλλο βράδυ δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψιν ὅλων τῶν παρευρισκομένων στὸ ἐπεισόδιο τῆς βραδυᾶς οἱ ὁποῖοι τῆς ἐξήγησαν πὼς τὸ «μέντιουμ» τῆς εἶχε παίξει μιὰ ὥρα φάρσα τὴν ὁποία ἐκεῖνοι εἶχαν σκηνοθετήσῃ.

Η ΛΟΥΠΕ ΒΕΛΕΖ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΤΗΣ

Ἡ καλλιτέχνις τοῦ κινηματογράφου Λούπε Βελεζ, ἔχει μανία μὲ τὰ πολυτίμα κοσμήματα λέγεται δὲ πὼς τὸ περιδέραιο ἀπὸ μαργαριτάρια πού φορεῖ ἀξίζει 150.000 δολάρια καὶ πὼς τὸ μεγάλον τῆς δακτυλίδι ἀμιλλᾶται τὸν ἀδομαντὰ Ὁρλώφ.

Από τα δαύματα του αιώνας μας 'Ο κύριος «Τηλεπαβώξ!»

Ένας μεταλλικός λαβύρινθος.. πού αντικαθιστά τον άνθρωπον.—Τό ραδιόφωνο—Ρομπότ.—'Ακούει, μαντεύει, απαντά.

Δέν υπάρχει αμφιβολία πως τό 1936, πού δσονούπω καταφθάνει, θά μάς παρουσιάσει μεγάλας εκπλήξεις ειδικώς σ' ό,τι άφορά τās έφευρέσεις και γενικώς τās προόδους τής Έπιστήμης.

Έτσι λοιπόν κάνει άρχή από τώρα μέ τό άνοιγμα των πυλών τής Έκθέσεως του Λονδίνου και παρουσιάζει χίλια δυό άτρόπια πράγματα αξιοθαύμαστα, στον κάθε επισκέπτη.

Ένα από τά πλέον αξιοσημείωτα, ή μάλλον ένα κυριολεκτικώς θαύμα παρουσιάζει ή έπιστήμη τής ραδιοφωνίας, ή όποία κατά τά δύο αδιά τελευταία χρόνια έσημείωσε καταπληκτικήν πρόοδο. Τό θαύμα αυτό αποτελεί ένα ραδιόφωνο—ρομπότ! Πρόκειται πραγματικά περί θαύματος γιατί ή έπιστήμη του Μαρκόνι κατόρθωσε νά έμψυχώσει τό άψυχον μέταλλον! Έδωσε εις αυτό κάθε ανθρώπινο προτέρημα και πρό πάντων τήν. λογικότητα ενώ αυτό αποτελείται από ένα πολύπλοκο σύνολο από σύματα και λυχνίες.

Ίδου τώρα έν συντομία, ποία είναι ή περιγραφή του νέου θαύματος :

Πρόκειται περί ενός συνηθισμένου ραδιοφώνου Μαρκόνι, μοντέλο 1936 και μι-ās ανθρώπινης τεραστίων διαστάσεων, μεταλλικής κεφαλής πού αποτελεί τον ρομπότ.

Ο έφημέριος μιās έκκλησίας στήν Ουάλλια είχε υποδείξει την αντικατάσταση ενός μικροκαταραστή επιτρόπου διά λόγους ήθικης τάξεως ή όποία και πραγματοποιήθηκε.

Τό γεγονός αυτό έγινε ευχαρίστως δεκτόν από τους ένορίτες ό όποιοι φιθύριζαν τίς λεπτομέρειές του κι' όλα αυτά φυσικά εις βάρος του έν λόγω επιτρόπου. Οί φήμες όμως αυτές έφτασαν ως τ' αὐτιά του έν λόγω κατηγορουμένου, ό όποιος έτρεξε νά ζητήσει εξήγησης από τον έφημέριο.

—Ω! Δέν είναι τίποτα, τον καθησύχασε ό ευφύης πάστορ. Άπλως συζητούν τό γεγονός ότι ό επίτροπος ό όποιος σέ αντικατέστησε στά καθήκοντα τής περιφορας του δίσκου κατά την ώραν τής λειτουργίας τής Κυριακής είναι μονόχειρ!

Ένας «ραβδούχος» (διαγγελεὺς τής έκκλησίας) ό όποιος είχε αναλάβει νά διαμοιμάσει στά σπίτια των ένοριτών, μερικὲς προσκλήσεις τής έκκλησίας, συναντήθηκε στον δρόμο μέ τον έφημέριο.

—Θεέ μου! Έκαμε ό πάστορ. Τί χάλια είναι αυτά; Έσύ είσαι τυφλός στο μεθύσι.

—Δέν φταίω εγώ, του εξήγησε ό ραβδούχος. Σέ κάθε σπίτι πού πήγαινα μου προσέφεραν κι' από ένα πιτήρι ούισκι ή βερμούτ.

—Περίεργο! άπόρησε τότε ό πάστορ. Όλοι οι ένορίτες μας

έχουν οίνοπνευματώδη ποτά σπίτι τους; Δέν υπάρχουν και εγκρατείς; —Υπάρχουν και τέτοιοι πάτορ, του απήντησε ό υπάλληλος τής έκκλησίας, αλλά αυτών τίς προσ-

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΑΣΤΟΡΩΝ

Από τό πρό μηνός έκδοθέν στο Λονδίνον βιβλίον του επισκόπου Γζών Έϋ «Κληρικοί γέλωτες» παραλαμβάνομεν τά παρακάτω ανέκδοτα και ιστορίες.

του, έξερχόμενος από τό δωμάτιο του άρρώστου, μήπως ό καιόμενος ό άνδρας σας δέν άνθέξει.

—Και εγώ τό ίδιο, του απήντησε εκείνη. Όστόσο όμως φροντίσω και του κάνω ό,τι είναι δυνατόν: Κάθε μέρα του διαβάζω από τή σύνοψη τής 'Επισήδειο'. Άκολουθία για νά τον παρηγορήσει.

Μιά άλλη κυρία τής ίδιας νοοτροπίας μέ την παραπάνω, όταν την έπεσκέφθη ό πάστορ άρχισε νά του έμπιστευεται τά βάσανά της: «Από την τελευταία φορά πού μ' έπισκεφθήκατε, πάτερ, ός σημερα, συνέβησαν πολλά λυπηρά γεγονότα στο σπίτι μου. Έκτός του ό,τι πέθανε ή αδελφή μου, έχασα και τό γουρουνάκι μου και ταμνο όπου είχε πέσει και πνιγί.

Τί νά γίνη όμως; Μιά και τόθελε ό θεός υποκλίνομαι μ' ευλάβεια μπρός στίς βουλές του...»

Και μ' ένα τόνο ευγνωμοσύνης, συνέχισε:

«Μ' όλα ταύτα όμως ευχαριστώ τον Θεό γιατί μου διεφύλαξε αυτόν τον χειμώνα τά λουλούδια του κήπου μου από την παγωνιά».

κλήσεις τής έστειλα μέ τό ταχυδρομείο. Τό θεώρησα περιττό και άσκοπο νά τίς πάω μόνος μου.

Κάποιος πάστορ πληροφορήθηκε ότι ένας ήλιζωμένος ένορίτης του ήταν σοβαρά άρρωστος και έθεώρησε καθήκον του νά τον έπισκεφθή σπίτι.

—Φοβούμαι κυρία Μπράουν, είπε στήν γυναίκα

του, έξερχόμενος από τό δωμάτιο του άρρώστου, μήπως ό καιόμενος ό άνδρας σας δέν άνθέξει.

Μιά άλλη κυρία τής ίδιας νοοτροπίας μέ την παραπάνω, όταν την έπεσκέφθη ό πάστορ άρχισε νά του έμπιστευεται τά βάσανά της: «Από την τελευταία φορά πού μ' έπισκεφθήκατε, πάτερ, ός σημερα, συνέβησαν πολλά λυπηρά γεγονότα στο σπίτι μου. Έκτός του ό,τι πέθανε ή αδελφή μου, έχασα και τό γουρουνάκι μου και ταμνο όπου είχε πέσει και πνιγί.

Τί νά γίνη όμως; Μιά και τόθελε ό θεός υποκλίνομαι μ' ευλάβεια μπρός στίς βουλές του...»

Και μ' ένα τόνο ευγνωμοσύνης, συνέχισε:

«Μ' όλα ταύτα όμως ευχαριστώ τον Θεό γιατί μου διεφύλαξε αυτόν τον χειμώνα τά λουλούδια του κήπου μου από την παγωνιά».

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟ ΨΕΥΤΙΚΟ

ΤΟΥ Η. ΛΑΠΑΙΡ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ο Χάρμαν, άναψε τήν πίπα του, έκάθισε σέ μιὰ πολυθρόνα, ξάπλωσε τά πόδια του στο σιδερόφραγμα του τζακιού κι' έξακολούθησε τή συζήτηση πού είχε αρχίσει κατά τή διάσκεψη του δείπνου μέ τους φίλους του Κνόλλ και Κ ρλ Μύλλερ.

—'Εγώ, έχω τή γνώμη, είπε ό Χάρμαν, πως κανείς δέν μπορεί νά δαμάσει τον φόβο του.

—'Οχι! είπε ό Κνόλλ. Μπορεί πολύ καλά.

—Είμαι ζήτημα νεύρων, έ έμεινε ό Χάρμαν. Υπάρχουν άνθρωποι πού δείχνουν άφάνταστο θάρρος μπροστά στον πιο μεγάλο κίνδυνο, κι' όμως δοκιμάζουν έναν άνείπωτο φόβο για κάτι τό άσημαντο, για έναν άνεξήγητο θορυβο, για τή σιωπή και τό μυστήριο τής νύχτας.

—Χάρμαν, είπε ό Μύλλερ, άσφαλώς θά φοβάσαι σαν γάτα!

Ο Χάρμαν δέν απάντησε, αλλά ένα αινιγματικό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα γέλια του.

Ο Κνόλλ, ό Χάρμαν κι' ό Μύλλερ κατοικούσαν μαζί σ' ένα παλιό σπίτι πού είχαν νοικιάσει μέ πολύ χαμηλό νοίκι γιατί έλεγαν πως ήταν στυγίω μένο.

Ο Χάρμαν έβγαλε τή πίπα από τό στόμα του και είπε:

—Κανείς δέν μπορεί νά πη πως δέν φοβήθηκε ποτέ σιή ζωή του, ούτε και μιὰ φορά.

—'Εγώ! φώναξε ό Μύλλερ.

—Όλοι έγνώριζαν τό θάρρος και τήν ψυχραιμία του Μύλλερ. Όταν ήταν φοιτητής στο Βερολίνο, είχε μονομαχήσει δέκα φορές και στο πρόσωπό του έφερε κάμποσα σημάδια.

—'Αχ! είπε γ.ά μιὰ στιγμή ό Χάρμαν, στοιχηματίζω ένα δείπνο μέ μπόλικη σαμπάνια πως θά σέ κανω νά γνωρίσεις τον φόβο.

—'Εγώ;

—Ναι, έσύ, και μάλιστα άπόψε τή νύχτα.

Ο Μύλλερ ξέσπασε σέ γέλια:

—Θα χάσης τό στοιχημα, Χάρμαν. Ξέρεις πολύ καλά πως εγώ δέν είμαι από εκείνους πού φοβούνται, και έλεις τό θράσος νά πής πως θά φοβηθώ και μάλιστα μέ προειδοποιείς! Πόσο είσαι παιδί, γελοίος!

—Δέχεσαι τό στοιχημα; τον ρώτησε ό Χάρμαν.

—Δέχομαι. Άφού θέλεις, σώνει κα καλ', νά πληρώσης τό δείπνο...

—Θα τό ίδουμε, απάντησε ό Χάρμαν. Σέ παρακαλώ μονάχα νά άφίσης άπ' έξω τό κλειδί του δωματίου σου.

—Δέν κλειδώνω ποτέ τήν πόρτα μου!

—Άδειασα τα ποτήρια μέ τό λικέρ πού είχαν μπροστά τους και πριν χωριστούν ό Μύλλερ έσφισε τό χέρι του Χάρμαν λέγοντας του:

—Καληνύχτα. Όπως είπαμε για τό στοιχημα! και ξέσπασε σ' άκράτητα γελιοι.

Ο Κάρλ Μύλλερ κοιμόταν ήσυχα όταν του φάνηκε για μιὰ στιγμή, σαν νά τόβλεπε στον ύπνο του, πως κάποιος γύριζε τό κλειδί στην πόρτα. Άνοιξε τά μάτια.

Ένα φάντασμα, ένας καμπούρης γελασμένος μέ τεράστια παπούτσια, μ' ένα διαβολικό προσωπο έμπαινε στο δωμάτιο. Ο Μύλλερ θυμήθηκε τό στοιχημα μέ τον Χάρμαν και αντίκρισε τό φάντασμα πού μέ έλαφρά βήματα έπλησίαζε τό κρεβάτι του.

—Λοιπόν, Χάρμαν, είπε ό Μύλλερ. Αυτό είναι τό κόλπο σου; Έμπρός, βγάλε αυτά τά ρούχα πού φορείς για νά κάνης τό φάντασμα και σκέψου πως αύριο τό βραδυ θά πληρώσης τό δείπνο μέ τή σαμπάνια. Τώρα όμως, άφσέ με νά κοιμηθώ γιατί νυστάζω. Καληνύχτα.

Άκούμπησε τό κεφάλι στο μαξιλάρι κι' έκλεισε τά μάτια του νά κοιμηθί.

Ένα ρολόγι του τοίχου χτύπησε δώδεκα φορές. Ήσαν μεσανυχτα. Το φάντασμα έμεινε άκίνητο κοντά στο κρεβάτι.

τι. Τώρα ήταν διπλωμένο μ' ένα δολέυκο σεντόνι. Μιά άχτίδα από τό φεγγάρι πού έμπαινε άνάμεσα από τίς κουρτίνες, έπεσε επάνω του κι' έδωσε στο φάντασμα μιὰ άύλη όψη. Υστερα από λίγες στιγμές, ό Μύλλερ, σαν νάκουσε πως κάποιος βρισκόταν μέσα στο δωμάτιό του, άνοιξε τά ματια κι' είδε τό φάντασμα άκίνητο, στήν ίδια θέση.

—Όστε λοιπόν, Χάρμαν, δέν τέλειωσε άκόμη αυτή ή κωμωδία; Πεισμούςε γιατί δέν έπέτυχε τό κόλπο σου; Δέν έχεις όικιο γ' αυτό. Γιατί έπεχείρησες νά μέ φοβίσης μέ υπερφυσικά μέσα;... Τώρα μπορείς νά φύγης.

Τό φάντασμα δέν κινήθηκε.

—Χάρμαν! ξεφώνησε ό Μύλλερ καθήμενος στο κρεβάτι του. Άν θέλεις νά διασκεδάσης μ' αυτή τή βλακεία, σου λέγω πως δέν έχω καμμία όρεξη νά μήν κοιμηθώ και γι' αυτό σέ παρακαλώ νά φύγης.

Τό φάντασμα έμεινε όμως άκίνητο.

—Όσα κι' άν έλεγε ό Μύλλερ, έπήγαιναν χαμένα.

Τότε, τρελλός από θυμό και τρίζοντας τά δόντια, άφού έβαστήμηση διατάσσοντας τό φάντασμα νά φύγη, άπλωσε τό χέρι και φούχτωσε τό πιστόλι πού είχε μέσα στο συρτάρι του κομοδίνου.

—Χάρμαν! είπε μ' άγωνία κι' μέ τό πιστόλι στο χέρι, ενώ τά μάτια του είχαν βγί έξω από τίς κώχες του. Άν δέν φύγης από τό δωμάτιό μου ώσπου νά μετρήσω ως τό τρία, θα σου σφηνώσω μιὰ σφαίρα στο κεφάλι.

Τό φάντασμα έμεινε άκίνητο σαν άγαλμα.

—Ένα! δύο! Χάρμαν, φύγε! Φύγε! Για τελευταία φορά! Πυροβολώ! Τρία! Έσύ τό θέλεις!

Σκόπευσε μέ τό πιστόλι επάνω στο φάντασμα και τράβηξε τή σκανδάλη... Η σφαίρα έφυγε.

Ο Μύλλερ έκλεισε τά μάτια για ένα δευτερόλεπτο, φοβόμενος από τό έγκλημα πού είχε διαπράξει. Άλλ' όταν τά άνοιξε, για πρώτη φορά στή ζωή του ένίωσε πως πάγωνε όλο του τό αίμα στίς φλέβες του. Τό φάντασμα δέν είχε κινήθ.

Τό πέτυχε ή σφαίρα. Πήδησε από τό κρεβάτι του, πυροβόλησε για δεύτερη φορά και τότε κατάλαβε πως σαν όλα τά φαντάσματα, έτσι κι' εκείνο ήταν άτρωτο.

Ένας κρύος ιδρώς τον περιέλουσε. Ένας λυγμός πνίγης στο λαιμό του. Τα μαλλιά του άρθώθηκαν κι' όφου έπυροβόλησε για τρίτη φορά, άφηκε νά του ξεφύγη ένα ούρλιασμα τρόμου, ενώ τό φάντασμα βρισκόταν πάντα στή θέση του.

Πέταξε τό πιστόλι πού κάπνιζε άκόμη στο χέρι του και σωριάστηκε σέ μιὰ πολυθρόνα.

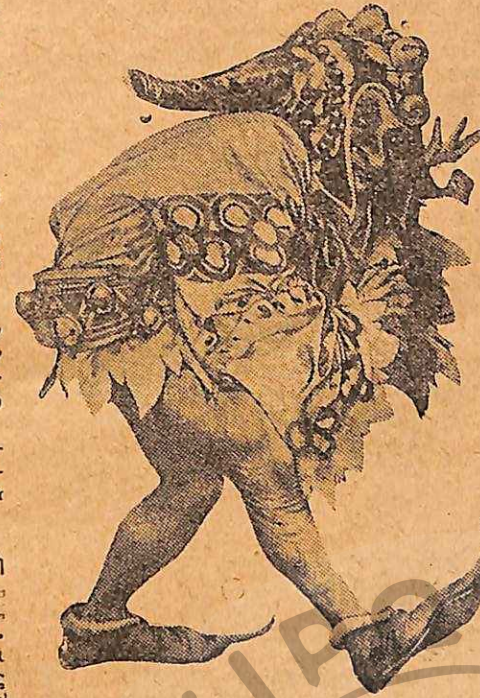
Τή στιγμή εκείνη ό Κνόλλ, μ' ένα κερί στο χέρι μπήκε στο δωμάτιο γελώντας σαν τρελλός. Τήν ίδια στιγμή ό Χάρμαν άφήρεσε τό σεντόνι πού τον έκανε νά φαίνεται σαν φάντασμα και κοροϊδεύοντας τον Μύλλερ είπε:

—Κνόλλ, κύτταξε τον άνθρωπο πού δέν φοβήθηκε ποτέ του. Κάρλ Μύλλερ, μάς χρωστάς ένα δείπνο μέ μπόλικη σαμπάνια.

Τό χλωμό όμως πρόσωπο του Μύλλερ κι' ή άκίνησία του, άνηκούσε τους δυό φίλους.

—Έμπρός, Μύλλερ! είπε ό Χάρμαν. Δέν υπάρχει έδω καμμία μαγεία... Είχα βγάλει τίς σφαίρες από τό πιστόλι... Κατάλαβες τώρα; Άλλα ό Μύλλερ σηκώθηκε άπότομα και μέ τά μάτια έξω από τίς κώχες τους και μ' άφρό στα χείλη, πριν άκόμη οι φίλοι του προφθάσουν νά τον συγκρατήσουν, άρπάκε ένα σπαθί από τήν όπλοθήκη και βγαίνοντας έξω στο δρόμο φώναξε:

—Τό φάντασμα! Τό φάντασμα! Ο Μύλλερ είχε τρελλαθί.

Ο ανδρας σου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

—Καὶ διαρκεῖ ἀπὸ πολὺ καιρὸς;
—Ἀπὸ πολλὰ χρόνια! Τοῦλάχιστον ἐπὶ 6 χρόνια τοῦς
βλέποντάς ἐρχονται ἐδῶ μαζί.
Τὸν κάλεσαν ἄλλοι! Μὲ ἀφῆκε. Ἄλλωστε ἡξερα ἄρκε-
τὰ καὶ ἐσκεπτόμουν:

Λοιπὸν δὲν ἐφθονοῦσα τὴν τύχην τῆς γυναῖκος αὐτῆς, Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν προήρχετο αὐτὴ ἡ ἐντύπωσις ποῦ με νεκίνησε τόσο ξαφνικά; Μὲ τὸν ἀγκῶνα στὸ τραπέζι, τὸ σαγόνι μου στηριγμένο στὴν σφιγμένη γροθιά μου, καὶ τὰ

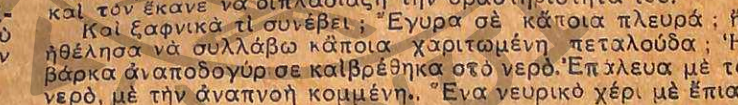
— ὦ Α ! λοιπὸν μήπως ἐπρό-
κειτο νὰ γίνῃ ζηλιάρᾳ; Καί
μποροῦσα νὰ ζηλεύῃ τὸν νό-
μιμον ἄνδρα, τοῦ ὁποῦ δὲν
ἦθελας νὰ γίνῃς ἀντικατα-

XV

—Κυττάχτε, ὁ ἴδιος τοῦ εἶπα :

—Τίως να είναι άπιθονον, αλλά είναι η αλήθεια! πραγματική! έπέμεινα. Έάν δέν σάς έδειχνα την απόδειξιν αυτού του κομμένου κεφαλιού, θα μπορούσατε νά είπητε ότι κάνω σύγχυση με κάποιον άλλον! *Άλλά πρόκειται γιά τὸ ἴδιο παιδί, είναι ἀνομφισβήτητον.

πύργον χωρίς άλλο. "Επρεπε να
είχε εκεί μια ταρατσά αρκετά
πλατειά, έπειτα μερικές σκάλες
και μια χλόη, ένα ατέλειωτο, ένα
μεγάλο πράσινο χαλί, που στάμ

«Με τράβηξε και ξαναβρέθηκα στην άχθη, ξαπλωμένη στο χορτάρι μαζί με το ίδιο παιδάκι, γυμμένο επάνω μου! Έμεθα μουσκεμμένοι και οι δυο, στάζαμε από νερό! Ο σύντροφός μου βγάζει φωνές και με καλεί, κλαίει και με φιλεί. Άλλοι δταν άπάντησα στην φωνή του όταν έδεσα τα μπράτσα μου γύρω από το λαιμό του, και βεβαιώθηκε ότι ζούσα, άρχισε να γελάει τρελλά με μεγάλη φωνή:

Και έπειτα άρχισε μία τρεχάλα προς τον πύργο. Με τραβούσε προς τους ανθρώπους, που άρχοντο τρέχοντας με μεγάλες και ρομαγμένες χειρονομίες!

Είχα πέσει στο νερό. Βέβαια άφείλω την ζωήν στο παιδί αυτό, που έρριψοκινδύνευσε την δική του για να με σώσει.

Συγκινημένη από την διήγησή μου μιλούσα με χαμηλή φωνή, σχεδόν με θρησκευτική ευλάβεια. Έίχα λησμονήσει την παρουσία του άνδρός που με άκουγε.

Ένας μικρός βήχας που τον έπιασε με έκανε να τον προσέξω. Με το κεφαλι στηριγμένο στο χέρι του, φαινόταν να μ' έξετάζει.

—Ίσως να μη με πιστεύετε! επανέλαβα. Άλλ' αν όμως είχατε γνωρίσει αυτόν τον νεώρον "Αγγλον, όφείλτε να ξέρετε ότι ήταν ίκανός να ρισοκινδυνεύσει την ζωήν του για να σώσει εκείνην την παιοικήν σύντροφόν του... χωρίς να όπολογίσωμε ότι πιθανόν να θυμάτανε αυτήν την τρομερή σκηνή και να την άνέφερε και σε σάς!

—Δέν θυμούμαι να έκανε ύπαινιγμό για την μικρή αυτή περιπέτεια, άπάντησε ψυχρά ο άνδρας μου.

—Άλλ' επί τέλους, έαν μερικές φορές έπαίξατε μαζί του, ξέρετε καλά ότι ήταν ζωηρός και παράφορος. Θυμούμαι άκόμη και τους περιπάτους μ'ένα γάϊδαρον που με άνάγκαζε να κάνω γύρω από την πρσιάν. Και μās συνέβη και άλλη περιπέτεια, που έτελειώσε έξ ίσου άχρημα με την προηγούμενη.

—Θέλω να μου διηγηθή; αυτή την άλλη περιπέτεια, είπε ο άνδρας μου, για να μου άποδείξει φαίνεται ότι με άκουγε με όπομνή.

—Έ, λοιπόν να! Κουρασμένος από το μονότονο βήμα τουγαϊδάρου μου, άπεφάσισε κάποια μέρα ναχρησιμοποήσει ένα άλογο ίμάλιστα ένα μικρό άλογάκι που τσίππυε ά γερώχως. Κι καθώς έφοβώμουνα και έπαλευα,να φύγω, ο μικρός μου φίλος με έδεσε άπλούστατα στα νώτα του άλόγου. Πώς έγινε; Δέν μπορώ να τό πώ! άλλά νομίζω ότι αϊθάνομαι άκόμη ένα χονδρό σπάγγο γύρω στα πόδια μου που έκινούντο άδικοπα «Θά παίζωμε, έλεγε» είσαι ένας όμυρος που άρπαξα από μια έχθρική φυλή». Εκβαλλίκεψε κι' αυτός στο άλογο, κρατώντας με μπροστά του επάνω στην σέλλα και έτρεχε θριαμβευτικά ενώ ενώ ούλα αζα από φόβο, τό δε άλογο φοβισμένο έίρεχε άφηνισμένο και οι άνθρωποι τό πύργου έφούσκωναν τρέχοντας πίσω μας.

Έκείνο που έπρεπε να συμβή συνέβη! Ο άδύνατος ίππεύς άνετράπη από τό άλογο! Στο γύρισμα μιάς λωφόρου πήγε και έπεσε στο χορτάρι κι' όφείλω τη ζωή μου στο γερό δέσιμο, που με κρατούσε τόσο στερεά στο άφηνισμένο άλογο. Ήμουν μισοπεθαμένη από φόβο και πόνους όταν επί τέλους τό άλογο μπήκε μόνο του στο σταύλο και με κατέβασαν.

Φαίνεται ότι έμεινα στο κρεβάτι έπειτα από αυτήν την περιπέτεια γιατί βλέπω τον έαυτό μου ξαπλωμένον να κλαίω, άλλά και να ζητάω άδιάκοπα την παρουσία του μικρού μου δημίου!

Σήμερα μαλινα πιστεύω ότι τον ζητούσα να έλθη κοντά μου από ευχαρίστηση μάλλον για να παραπονούμαι και να κλαίω κοντά του,με τό μάγυλό μου κοντά στο δικό του, κατηγορώντας τον δυνατά.

—Και αυτός; ρώτησε ξαφνικά ο Βάλτερ "Αντερσον, αυτός δέν σάς περιποιείτο όταν ήρχετο να σάς ιδή; "Αρχισα να γελάω.

—Με περηγοόθηα κατά τον δικό του τρόπο, που τον άνομιζε καλύτερον! Και με έβλεπε πώς αν έσπαζα κανένα ποδάρι μου, θα με παντρευόταν. Κι' έτσι θάηταν όποχρεωμένος να σέρνρη σ' όλη τ η την ζωή μαζί του μία γυναίκα άρρωστη ενώ ενώ θα είχα ένα υπέροχον άνδρα!

Τούλάχιστον, έποδόθησα γελώντας, αυτό ήταν ένα είδος ένθαρύν εως που μου έβλεπε καθε φορά άπ' ντωτας στα παρτσονά μου. Και πιστεύω ότι ο συλλογισμός του με έπειθε και στο έλεος άρχισα να εύχομαι να μείνω πραγματικά άναπηρη μπρός αιτήν θαυμασιαν είκόνα που μου παρουςίαζε.

—Και έπειτα; ρώτησε άκόμη ο άνδρας μου. Δέν ξανά είδατε ποτέ άλλοτε αὐτό τό τρουερό παιδάκι;

—Όχι ποτ... Θά βρήκαν ότι είχα π'ιγνίδια πολύ έπικίνδυνα για μένα και συνεπώς ή έγώ ή αὐτό θά έφυγε. Ή ζωή από τότε μās έχώρισε. Είναι ή πρώτη φορά που μιλάω γι' αὐτον. Σείς που τον γνωρίζετε, πείστε μου, γι' αὐτον.

Καθώς ο Βάλτερ "Αντερσον δέν άπάντησε έπέμεινα.

—Πέστε μου, θα μου πητε πώς τον λένε;

—Εδίστασ; και έπειτα είπε.

—Υπήρξε ένας σύντροφος στα πιγνίδια. Ήμουν 12 ετών όταν τον συνήντησα κάποιο καλοκαίρι στο Μπαρούβ. Τον φωνάζαμε Νόλ. Είναι καιρός που λησμονήζα τό πραγματικό του όνομα. Ίσως να μην τόμαθα ποτέ.

—Τι άπέγινε;

—Ευαθά άπό ένα άλλο συνάδελφο στα παιγνίδια ότι ο Νόλ επέθανε από κάποιο άτύχημα λίγο καιρό μετά τον χωρισμόν μας.

—Πέθανε! έψ.θύρισα ενώ ή ρίσασα ξαφνικά. Πέθανε!

Μία πικρή διψευσις έλπίδων μου έσφιξε την καρδιά ξαφνικά. Τη χαρά γά τις άναμνήσεις εκείνες, και τη έλπίδα να βρω τό ίχνη του μικρού παιδικού μου συντρόφου, μου τις δηλητηρίασε ή κακή είδησις.

—Άλλοιμονον επέθανε! είπε με άδιαφορία ο άνδρας μου. Δέν φαντάζομαι ότι έπειτα από τόσα χρόνια ή είδησις αὐτή θα ήταν για σάς τόσον θλιβερή!

—Και όμως είναι, άπάντησα με σφιγμένο λαιμόν!

Και έσκυψα τ' κεφαλι πικραμένη από μία σκληρή διάψυση έλπίδων, που μου άνεβασε δάκρυα στα ματια.

—Έμπρός! είπε ο Βάλτερ "Αντερσον λίγο πειρακτικά. Δέν πρόκειται παρά για μία άνάμνηση πραγματικώς παλαιά.

—Αὐτό συβαίνει γιατί είμαι φοβερά μόνη στην ζωή, άπάντησα με θλίψη. Όλοι όσους άγάπησα, ή είχαν κάποια σιοργή για μένα άναπαύονται για πάντα στον τάφο. Μου έμεινε ή σκέψις του παιδιού αὐτού! Μου ήταν νλυκὺ να υποθέτω ότι ζούσε, μεγάλωνε κάπου και ότι ίσως μία μέρα ή τύχη να τόρρνε έμπρός μου!

—Δέν θα σάς άνεγνώριζε.

—Αὐτό είναι βέβιον! και ίσως θα τό είχε λησμονήσει όλα. Έν τούτοις ή σκέψις ότι ζούσε ήτο άνακουφιστική.

Ήταν μία σελις ευτυχισμένη του παρελθόντος μου, τό όποϊον είδε πολλή λίγες καλές ήμέρες και άγαπούσα στα όνειροπολήματά μου να σχεδιάζω είκόνας γελαστές κάθε φορά που τον άνευίγνυα με την μελλοντικήν ζωή μου.

Ο Βάλτερ "Αντερσον έφάνη ότι έστενοχωρηθη γι' αὐτή την μελαγχολία, που με έπιασε και που δέν μπορούσα να κρύψω! Έσηκώθη, ήλθε κοντα μου και έαφνικά έκλεισε τό άλμπουμ.

—Άφήστε κατά μέρος αὐτές τις άναμνήσεις, είπε λίγο δύστροπος. Ζοώμε τό παρόν και όχι με τό παρελθόν μας! Είστε αρκετά πλουσία και ευχάριστη γά να δημιούργησετε άλλες σχέσεις και να κανετε άλλες φίλεις.

Δέν απάντησα. Μπορούσε να με έννοήση αὐτός ο πλούσιος και όνομαστός; "Ω, ή έίρωνεία των λογών εκείνων που μου είπε!

ΤΙΜΟΣ ΜΟΡΑ-Ι-ΤΙΝΗΣ (Άκολουθεί)

Άπό τη ζωή των ζουλού.

Οί γραφικές συνήθειες μίας Άγρίας φυλής

Τό ποιητικό είδύλλιο των έρωτευμένων Ζουλού.—Πώςέκλέγουν τη σύντροφότους.—Ολόκληρες νύχτες επάνω σ' ένα δένδρο.—Η προίκα του γαμπρού προς τον πεθερό.—Η γαμήλιος τελετή.—Ο χορός των πολεμιστών.—Η άπειλή με τό... μαχαίρι!

Ο ΛΟΣ σχεδόν ο κόσμος πιστεύει ότι οι Ζουλού είναι οι πιο άγριοι άνθρωποι του κόσμου, οι πιο έκδικητοι και πιο άμειλικτοι με τους έχθρους των. Η αντίληψη αυτή ίσως να μην είναι και τόσο έσφαλμένη, γιατί βασίζεται στις άγριότητες μερικών φυλάρχων, που για να έκτελέσουν μίαν έπιθυμία τους ή ένα έξιμο διαπράττουν τα πιο φρικιαστικά έγκλήματα που μπορεί να συλλάβη ή φαντοσία του ανθρώπου.

Τό αίμα 7.000 Ίθαγενών.

Τελευταίως, ένας φύλαρχος όνόματι Τσάκα. λέγεται πώς κατά την ήμερα του θανάτου της μητέρας του διέταξε τους πολεμιστάς του να σφάζουν επτά χιλιάδες Ίθαγενών για να ποτίσουν με τό αίμα τους τον τάφο της.

Μετά τη φρικιαστική αυτή σφαγή έπαρουσιάσθη δάδελφός του Τσάκα, όνόματι Ντεγκαν ό όποιος έκδικούμενος τό αίμα των σφαγέντων έσκότωσε τον Τσάκα και τον έβαλε στον ίδιο τάφο της μητέρας των. Οι πολεμιστάς όμως του Τσάκα τον συνέλαβαν και τον υπέβαλαν σε τέτοια φρικιαστικά μαρτύρια, ώστε τό σ'ιμ του μετεβήθη σ' αίμοσταγή ράκη.

Οι Ζουλού μπορεί να είναι ά-όμη άγριοι και πρωτόγονοι στις ψυχικές έκδηλώσεις των, και στα ήθη και έθιμά τους, άλλ' έχουν όμως και μερικές... λεπτότητες που καμμιά φορά είναι άπλυτες. Στην πόλι Ντουρμάν, επί παραδειγματι, όπου οι Ίθαγενείς έχουν πολιτισθή από τους ευρωπαίους, τους βλέπει κανείς να συσπεριφέρωνται σαν ύποδειγματικοί οικ'ογενειάρχαι. Ο καθένας μπορεί να κερδί τη ψωμί του πουλώντας παγωτά, κόνοντας τον ύποδηματοκαταστή, τον πλανώδιο πωλητή, τον σωφφέρ και πολλοί άπ' αὐτούς μάλιστα είναι με η του Σ'ιρατού της Σωτηρίας. Αὐτοί λοιπόν οι Ίθαγενείς έχουν πολλή λεπτούς τρόπους με τους ευρωπαίους και τους άλλ' υς Ίθαγενείς που θ' μπορούσε κανείς να πη πώς έχουν βγῆ από ά-αμορφωτικά κολλέγα.

Οι πιο χαρκτηριστικές όμως λεπτότητες των Ζουλού άναφέρονται στον έρωτα για τον όποϊο θά ίδουμε πάρα κάτω.

Η νομαδική ζωή των.

Σ' ένα χωριό της Ζουλουλάνδης, που άποτελείται από δώδεκα περίπου καλύβες ζουν οι κά-οικοι τρεφόμενοι από τό γάλα των άγελάδων των, από κόττες και φρούτα. Άλλως τε οι άγελάδες και οι κόττες είναι τα μόνα κατοικίδια ζώα των Ζουλού.

Η φυλή όμως αυτή τείνει να εξαφανισθή, να κατακτηθή εξ όλοκληρου από τον πολιτισμένο κόσμο και γι' αὐτό μία λαίδη άγόρασε μίαν όπεραντή έκτοση στην όποία περιάρισε όσους μπόρεσε περισσότερους Ζουλού για να διατηρηθή ή φυλή.

Η έορτή των μνηστευμένων.

Σ' αυτή την περιοχή λοιπόν, που οι Ζουλού διατηρούν τα έθιμά τους, όταν ένας νέος καταστή ίκανός να «ρίξη» τό τόξο, ν' άνεβῆ σ' ένα δένδρο, να καλλιέργηση ένα μικρό χωράφι και να βοσκήση τις άγελάδες του, τότε έγκαταλείπει την πατρικήν καλύβα του και φτιάχνει μία δική του.

κή του. Έπειτα όμως πρέπει να την διακοσμήσει με οικιακά σκεύη για τα όποια φροντίζουν τα κορίτσια του χωριού! Έπειτα, ο νέος, χωρίς να φανερώσει καθόλου τό σκοπό του, περιφέρεται στο χωριό μέχρις ότου άνακαλύψη εκείνη που θα την κάνει σύντροφο της ζωής του. Τότε άρχίζει να την πλτορκή με έώβαιο όπομνη και πείσμα, ενώ θα μπορούσε θυμάσια να την κατακτήσει με τη βία να την άπαγάγει και να την κρατήσει για πάντα στην καλύβα του.

Τό είδύλλιο.

Κρυμμένος στην κορυφή ενός δένδρου, ο νέος στέκεται ολόκληρες ήμέρες για να ιδή την άγαπή-μένη του, της όποιας παρακολουθεί όλες της τις κινήσεις, χωρίς να γίνη άνιληπτός. Πολλές φορές όμως εκείνη τον άντιλαμβάνεται κι' αν άνταποκρίνεται στο αίσθητά του, σπεύδει να εξαφανισθή για να άναγκάσει τον νέον να την ζητήσει από τον πατέρα της, άφου προσφέρει την άνάλογον προίκα!

Καθ' όλον αὐτό τό διάστημα ο νέος δέν έχει τό δικαίωμα να παρουσιασθή στο χωριό την ήμερα. Γιατί ή έμφάνισή του θεωρείται ως μεγάλη προσβολή των κοριτσιών που περιμένουν τον μέλλοντα σύζυγό τους. Μόνον άργά την νύχτα, χωρίς να τον ιδή κανείς, έπιστρέφ' στην καλύβα του για να άναπνεύσῃ και να φύγη πίν άκόμη ξημερώσει. Όταν όμως είναι πολύ έρωτευμένος, τότε μπορεί να έενυχτήσει έξω από την καλύβα της έκλεκτής του.

Τό γαμήλιο ταξίδι.

Σέ λίγες ήμέρες ο νέος συναντά τον πατέρα της άγαπης-μένης του και συμφωνεί τα του γάμου. "Υστερα έμφανίζεται στο χωριό, συνοδευόμενος από γυναίκες συγγενείς του, οι όποιες θα ύποδεχούν την νύφη.

Έπειτα ή νέα μένει δεκαπέντε μέρες στην καλύβα του πεθερού της, αν πρόκειται να ζήση σ' άλλο χωριό, για να γνωριστή με τους κατοίκους.

Στό γαμήλιο αὐτό ταξίδι την συνοδεύουν οι φίλες της που της προσφέρουν διάφορα δώρα.

Κατά την διάρκεια του ταξιδίου ή νύφη προσπαθεί ν' άκολουθήση τον δρόμο που άκολουθήσε ο μνηστήρ της κι' όταν άνακαλύψει τό μονοπάτι τότε έκβάλλει φωνές χαράς και προχωρεί τρέχοντας ενώ οι φίλες της την άκολουθούν. Όταν φθάση ή γαμήλιος πομπή στο χωριό, έξέρχονται όλοι για να προύπαντήσουν τους νεονύμφους.

Ο χορός των πολεμιστών.

Άμέσως άκολουθεί ένας χορός των πολεμιστών που χορεύουν με τις λόγγες και με τις όσπιδες τους σαν να έπρόκειτο ν' άντιμετωπίσουν κανένα έχθρον.

Στον χορόν αὐτόν λαμβάνουν μέρος κι' οι νεόνυμφοι και άποτελεί την πραγματικήν τελετή του γάμου, κατά την όποϊαν ή νύφη άπειλεί τον γαμπρό με ένα... μαχαίρι κι' ύστερα τον πα-ρακαλεί να μη την κακομεταχειρισθή κι' δ-ταν άκόμη γηράση.

Πόση λοιπόν πολήση, πρωτόγονο τ-σως, δέν βρίσκει κανείς στους Ζουλού που άπεναντίας έσυνήθισαν έσφαλμέ-νως να τους φαναζόμαστε ως τον άγριότε-ρο και πλέον αίμοόβορο λαό του κόσμου!

ΣΤΟ μικρό, ξερό και άνυδρον νησάκι του Ειρηνικού Ωκεανού, βρισκόντουσαν έφτά άνθρωποι. Ήταν ναυαγοί ενός πλοιαρίου που συνετρίβη στους βράχους του νησιού.

Ήταν το έπομένο πρωί της καταστροφής. Πρώτος ξύπνησε ο πλοίαρχος Τζέιμς Έλλερυ. Κόιταξε στον ορίζοντα της θάλασσας με την άπιθανο έλπίδα να διακρίνει κανένα στίγμα, και κατόπιν έτρεξε στο κοντινό βράχο, όπου είχε κρύψει ό,τι πολυτιμότερο είχε ή μικρή ομάδα των ναυαγών: Δυό μικρά βαρέλια. Στο ένα υπήρχε νερό πόσιμο, και στο άλλο μπισκότα. Ήταν οι μόνες τροφές πουχαν διασώσει από το βυθισμένο πιά πλοίο. Ο Τζέιμς Έλλερυ, δικαιωματικώς εξακολουθούσε να είναι ο άρχηγός της ομάδος, και διεμιόραζε ο ίδιος τις μερίδες του νερού και των μπισκότων: "Ένα μπισκότο ό καθένας την ημέρα, κι από δυό κύπελλα νερό: ένα το πρωί κι ένα το βράδυ.

Η ιδέα του αυτή ήταν σωτήρια, γιατί δεν γνώριζαν πότε θα τελειώναν τα βόσανά τους. Μερικοί έπιχειρήσαν να ποικίλουν την διαίτά τους με

κοβούρια και όστρακα που έβρι- σκαν στην άκτι. Οι άλμυρες όμως αυτές τροφές τους έφερναν δίψα, πράγμα που δεν συνέφερε, κι έτσι έπαιψαν να τρώνε θαλασσινά.

Ο πλοίαρχος, μόλις σηκώθηκε το δεύτερο πρωί, ξύπνησε και τους άλλους, για να τους συγκεντρώσει γύρω του για να προβή στον δια- νομή της πενιχρής τροφής των. Οι άνδρες πλησίασαν άβιοθρήνητοι.

"Άλλοι γονατιστοί, κι άλλοι όρθιοι, είχαν στυλωμένα όλοι τα κατακόκκινα μάτια τους στα δυό βαρελάκια. Ήσαν ό τροφοδότης, οι δυό θερμαστές, δυό ναύτες του κα- ταστρώματος και ό χρηματιστής του Σίντεϋ Φιλέας Φέλπς, έπιβάτης του πλοιαρίου κατά σύσταση του γιατρού του να έπιχειρήσει ένα τα- ξιδάκι για να του περνούσαν τα νεύρα του από την υπερκόπωση των έργασιών του χρηματιστή του. Δυό άλλοι φίλοι του έπνιγχαν. Ένας συνάδελφός του που συζη- τούσε με τη γυναίκα του στην καμ- πίνα πνιγχαν κι αυτοί, γιατί δεν μπόρεσαν ν' άνοιξουν την πόρτα της καμπίνας.

Ο πλοίαρχος Έλλερυ κύτταξε τα πρόσωπα όλων των όμοιοπαθών του. Ήταν άσπρηός και άμερόλη- πτος στην διανομή, όπως άλλωστε έπρεπε να είναι στην κρίσιμη αυτή κατάσταση που βρίσκονταν όλοι. Έ

ξαφνα άντελήφθη ότι έλειπε ένας.

Μάίτερς! φώναξε. Πού στην όργη είναι ό Μάίτερς. Δεν καταδέχεται τα φαγά μας;

Όλοι άλληλοεκυτάχησαν και κανείς δεν ήξερε ποού βρίσκονταν ό χαμένος τροφοδότης. Κανείς δεν τον είχε δη από την στιγμή που ξύπνησαν.

Μάίτερς, Μάίτερς, Μάίτερς! Ξαναφώναξε ό πλοίαρχος με βροντερή φωνή.

Καμιά άπάντηση. Ένας από τους ναυαγούς έτρεξε στο μέρος που είχε πέση να κοιμηθ ή ό Μάίτερς το προη- γούμενο βράδυ.

Όύτε κεί είναι, πλοίαρχε, ανέφερε στον άρχηγό του μόλις επέστρεψε. Δεν υπάρχει κανένα ίχνος του.

Θά πήγε να βρη κανένα θρεπτικό, είπε ένας, ό ό- ποίος άποζημιώθηκε για τό άστείο του με τα γέλια όλων των άλλων.

Δεν τον περιμένω ούτε στιγμή, γρύλλισε ό πλοίαρχος κι άρχισε την διανομή.

Η άπόφασις του πλοίαρχου ένεκρίθη άπ' όλους. Όστώ- σο και μετά τό πρόγευμα ό Μάίτερς δεν φάνηκε. Έτσι ό Έλλερυ έβαλε στην θέση τους τα δυό πολύτιμα βαρελά- κια και τα σκέπασε με μία πλάκα, κουκουλώνοντας όλον τον ήσυχρό με άμμο.

Κάθετόσο ό προβλεπτικός πλοίαρχος όγγραψε την άμμο και

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΧΑ-

του όγανόδιατηρή τό νερό κρύο, και να προλημβάνεται ή εξαίτησις.

Και τώρα πρέπει να ψάξουμε να βρούμε τον Μάίτερς, είπε ό πλοίαρχος. Μπορεί να βρίσκεται πίσω από κανένα βράχο με τό πόδι σπασμένο.

Έσείς κύριε Φέλπς, άπευθύνθηκε στο χρηματιστή, ά- νεβητε σε κείνον τον ψηλό βράχο, και φωνάξάτέ του δυ- νατά. Αν τον πάρη τό μάτι σας πετάξει έ του δυό—τρείς πέτρες στο κεφάλι, για να μάθη να ειδοποιή όταν πρόκει- ται να προβαίη σ' έξερευνησεις.

Ο Φιλέας Φέλπς άναρριχήθηκε πάνω στον μεγάλο και άπύτομο βράχο από τον όποιον κατά την δ άρκειαν της ή- μέρας οι ναυαγοί κύτταξαν στην θάλασσα για τό πέρασμα

κανενός πλοίου και ό Έλλερυ διέ- ταξε τους άλλους να έξερευνησουν άλλους τομείς του πετρώδους νη- σιού.

Σε μία ώρα όλο τό νησί είχε έξερευνηθ ή δίχως ν' άνευρεθουν τα ίχνη του Μάίτερς. Έψαξαν πίσω από τους μεγάλους βράχους της άκτις που ήσαν άβιοθοι και στις μεγάλες κοιλάτιές τους, ίδια σάν σπηλαιοα που είχαν σχηματισει από χρόνια τα κύματα. Πουθενά όμως δεν τον βρήκαν.

Ίσως να πήγε να συναντήση την νεράιδα του, είπε χιουμοριστι- κά ό χρηματιστής. Τα κύματα κάτω από τον βράχο που βρίσκουν ει- ναι άφρισμένα, κι είδα να τριγυρι- ζουν τό μέρος καρχαρίες. Ίσως ύτά τα ψάρια να ξέρουν ποού βρί- σκεται ό Μάίτερς.

Έτσι θάγινε, ύπεστήριξε ό πλοίαρχος. Θάπσε στη θάλασσα και θά τον έφαγαν οι καρχαρίες.

Όλοι πράγματι θεώρησαν τον Μάίτερς ως τελείως χαμένο. Οι τέσσερις άρχισαν να παίζουν μία παρτίδα μπριτζ με κάτι χαρτιά που βρίσκονταν στις τσέπες του Φέλπς κι οι ύπόλοιποι δυό πήγαν να εξα- πλωθουν στον ίσκιό ενός βράχου.

Κάθε δυό ώρες άνερχόταν κι ένας πάνω σε κείον τ'ν άπότομο βράχο για να έξερευνηση τον όρί- ζοντα μήπως δη κανένα πλοίο. Έ

τοι πέρασε κι αυτή ή ημέρα, δίχως να φανή ούτε καπνός ου- τε πανιά μα ου ε και ό άτυχός Μάίτερς. Έφθασε ή νύχτα και σκοτεινίσσε γρήγορα όπως συμβαίνει στον τροπικό. Κι ό ουρανός έμεινε κατάστικτος από λαμπρά όστρα. Ο πλοί- αρχος μοίρασε τό δεύτερο κύπελλο του νερού σε όλους και κατόπιν ένας—έννας έπεφταν να κοιμηθούν.

Τό άλλο πρωί, ένας δεύτερος ναυαγός ήσαν χαμένος: Ο θερμαστής Μόργκαν. Την είδηση την έφερε στον: Έλ- λερυ τα χαράματα, ό άλλος θερμαστής, με τον όποιο ό εξαφανισθείς κοιμόταν μαζί.

Έπακολούθησε μία γρήγορη έρευνα σε όλο τό νησί άλ- λά δυστυχώς, όπως και την πρώτη φορά δεν μπόρεσαν να διακρίνουν κανένα ίχνος του εξαφανισθέντος ναυαγού κι ούτε μπόρεσαν να σχηματίσουν μία σαφή γνώμη πώς, ή πράγματι αν εξαφανίσθηκε.

Οι τέσσοις έπιζώντες έπειτα από μία έντατική αλλά άκαρπη έρευνα συγκεντρώθηκαν γύρω από τον πλοί- αρχο, δίχως κέρι. Είχε άρχισει να τους κατέχη ένας άόρι- στος φόβος. Κανείς δε τώρα δεν πίστευε στην χιουμορι- στική θεωρία του Φιλέα Φέλπς για τους καρχαρίες. Διά- βολε! Ο Μάίτερς πιθανόν να είχε παραπατήσει στο σκοτάδι και να έπεσε από τον βράχο στη θάλασσα και να τον κα- ταβρόχισαν οι καρχαρίες οι όποιοι πράγματι υπήρχαν άβιοθοι στο μέρος εκείνο. Άλλά ό δεύτερος; όλοι άνήσο.

ΤΟΥ ΛΥΝ ΝΤΑΡΚ

ΜΕΝΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

χοι παρατηρη ύσαν τον πλοίαρχο, και περίμεναν, έφ' όσον τον θεωρούσαν ως φυσικό τους άρχηγό, να τους πη τι έ- πρεπε να κάνουν για να έμποδίσουν την συνέχεια των μυ- στηριωδών εξαφανίσεων. Ένας από τους ναύτες, ό Μπαί- κερ, μίλησε πρώτος.

Έγώ έχω τη γνώμη, σύντροφοι, ότι την νύχτα θα μάς έπισκέπτεται κανένα τεράστιο χταπόδι, που θάχη την φω- λή του σε καμιά σπηλιά των βράχων.

Κι' εγώ είμαι της ίδιας γνώμης, έπιβεβαίωσε ό άλ- λος ναύτης.

Τότε εσύ, Μπαίκερ, δεν πρίπει να φοβάσαι ακόμα, συμπλήρωσε ειρωνικά ό Φέλπς γιατί τό χταπόδι που λές, θά σε άρπάξη τελευταίον. Διάβολε! Και τα τέρατα έχουν κάποιο γούστο και διαλέγουν τη λεία τους.

Όλα καλά αυτά που λές, γρύλλισε ό Έλλερυ. Άλ- λά ό Μπαίκερ δεν μάς φώτισε αρκετά. Παρέλπιε κάποια λεπτομέρεια. Τό χταπόδι αυτό, φίλε μου, θ' άφινε ίχνη στην άμμο... Υστερα γιατί μόλις άντελήφθησαν τον κίνδυνον να

μη μάς ξυπνήσουν με τις φωνές τους; Άφήστε, λοιπόν, τό χταπόδι ήσυχο. Είναι άθωο τό καυμένο.

Μολαταύτα κι' οι δυό ναύτες πύ- στειναν στην ιστορία του χταποδιού. Έπειτα και ό χρηματιστής Φέλπς συνετάχθη με την άποψη τους λέ- γοντας ότι είχε διαβάσει σε ταξι- διωτικά ββλία περιπετειών παρό- μοιες έμφανίσεις χταποδιών.

Υστερα, μίστερ Έλλερυ, έπρό- σθεσε ό Φέλπς πιθανόν κι' οι δυό να σηκώθηκαν την νύκτα και να πλησίασαν στην θάλασσα. Εκεί δε να τους άρπαξε με τους πλοκάμους τυ το χταπόδι και να τους βυθισε στο νερό πριν προλάβουν να φω νάξουν.

Ίσως να συμβαίη έτσι, παρε- δέχθη έπιτέλους ό πλοίαρχος με κάποιο δισταγμό όμως.

Τότε, λοιπόν, πρέπει να λάβου με τα μέτρα μας, επανέλαβε ό Μπαίκερ. Γιατί τώρα που γούθηκε ανθρώπινο κρέας ασφαλώς θα μάς ξαναεπισκεφθ ή. Οι άλλοι συγκα- τένευσαν.

Γιαυτό είμαι ύπεύθυνος εγώ, βρυχήθηκε ό πλοίαρ- χος. Ξέρω πύ είναι τό καθήκον μου. Πρέπει με τη σειρά να φυλάμε σκοποι δλη την νύχτα.

Κι' έτσι έγινε. Ο Φιλέας Φέλπς διετάχθη από τον Έλ- λερυ να φυλάξη σκοπός τις δυό πρώτες ώρες της νύχτας και κατόπιν να ξυπνήση τον Μπαίκερ. Ο πλοίαρχος μάλι- στα το έδωσε να κρατά και τό ρολόι του για να κανονίζει την άκριβή ώρα της άλλαγής.

Μόλις χάραξε ή τετάρτη μέρα, ό Έλλερυ ξύπνη- σε από ένα ισχυρό σκούνημα του θερμαστή. Ο πλοίαρχος άνοιξε τα μάτια του και πέταχθηκε όρθιος.

Τι τρέχει Ουάτσον; τον ρώτησε.

Ο Μπαίκερ έξηφανίσθη!

Ο Έλλερυ έπιασε τη λαβή του όπλου του.

Τι λές διάβλε! βρυχήθηκε πιάνοντάς του τον ώμο. Είσαι με τα καλά σου!

Σας λέγω ότι ό Μπαίκερ έχάθηκε, επανέλαβε με πε- ποιηση ό θερμαστής. Όπως χάθηκαν ό Μάίτερς και ό Μόργκαν. Δεν ήθε να με ξυπνήση στην κανονική ώρα για να τον αντικαταστήσω. Όταν δε άργότερα άνοιξα τα μάτια μου κι' είδα ότι ξημέρωνε, κατάλαβα άμέσως ότι κάτι θα τό είχε συμβή. Σηκώθηκα κι' άρχισα να έρευνώ ένα γύρω για να τον βρω. Δυστυχώς όμως δεν τό κα- τάρθωσα.

Και με βραχνή φωνή ψιθύρισε.

Φαίνεται ότι κι' αυτός ύπέστη την ίδια τύχη των δύο πρώτων: του Μάίτερς και του Μόργκαν.

Ο Φέλπς που του παρέδωσε την ύπηρεσία τι λέγει για την εξαφάνιση;

Τι να πη Τους ξύπνησα και τους δυό, και τον Φέλπς και τον Τζόυς, και τώρα ψάχνουν πίσω από τους βράχους.

Έκείνη την ώρα κατέφθασε τρομοκρατημένος ό χρη- ματιστής.

Δεν τον βρήκαμε πουθενά! είπε μόλις πλησίασε. Έ- γώ φυλάξα ως τα μεσάνυχτα δίχως να μου συμβή τίποτα. Κύτταξα τό ρολόι κι' είδα ότι ήσαν ή ώρα να με αντικατα- στήση ό Μπαίκερ. Τον ξύπνησα και γώ έπιασα να κοιμηθώ. Τίποτα άλλο δεν ξέρω, πλοίαρχε. Μόνο πρό μισής ώρας με ξύπνησε ό Ουάτσον και μου άνεκοίνωσε την τρομερή είδηση της εξαφανίσεώς του.

Ο Έλλερυ έξυσε με τό μεγάλο δάχτυλο του χεριού του τό σγαυόνι του και είπε με βροντερή φωνή.

Τώρα άμέσως πρέπει όλοι μας να ξαναψάξουμε σε όλο τό νησί. Άλλά πολύ φοβόμαι μήπως κι' ό Μπαίκερ χάθηκε κατά τον ίδιο τρόπο που χάθηκαν ό Μάίτερς και ό Μόργκαν.

Έπειτα από μία άκαρπη και κουραστική έρευνα, οι τέσ-

σερις ναυαγοί επέστρεψαν τό βρά- δυ στη κατασκήνωση, και σε ά- θλία κατάσταση από τό φόβο και τις στερήσεις συγκεντρώθηκαν για να πουν ό καθένας την μερίδα του νερού τους από τό βαρελάκι: Ο Έλλερυ, ό Φιλέας Φέλπς ό Ουά- τσον και ό Τζόυς.

Πανικός τους είχε κυριέψει, κι' όλοι άναλογίζονταν με τρόμο και φόβη ποιός θα είναι τό τέταρτο θύμα τό όρότατο έχθρο.

Ο Έλλερυ είχε δώσει άυστη- ρές διαταγές όπως κείνο τό βρά- δυ κοιμηθούν και οι τέσσερις κον- τά ό ένας με τον άλλο. Με κανέ- να δε τρόπο δεν θ' άπομακρυνό- ταν κανείς από τον πλαινό του καθ' όλη την διάρκεια της νύχτας. Τό ίδιο θάκανε και κείνος που θα φύλαγε σκοπός: Θά στεκόταν στη θέση του κι' όταν περνούσαν οι δυό ώρες θα ξύπναγε τον πλαινό του, και κατόπιν θα κοιμόταν εκεί που βρίσκονταν, διατηρώντας πάντα την έπαφή με τον πλαινό του.

Πρώτος σκοπός από τις 10 ως

τις 12 την νύχτα ήσαν ό πλοίαρχος, ό όποιος όταν την ώ- ρισμένην ώρα ξύπνησε τον Τζόυς δεν είχε τίποτα τό ύπο- πτο να τό άναφέρει. Άντηλλαξαν μόνο δυό—τρείς λέ-ξεις μαζί κι' έπεσε να κοιμηθ ή άναμεταξύ στον Φιλέα και τον Ουάτσον. Ο τελευταίος αυτός θ' άντικαθιστούσε σε δυό ώρες τον Τζόυς.

Μόλις ξημέρωνε πάλι, όταν ό Φέλπς τον σκούνησε ά- πότομα και τον ξύπνησε.

Τι συμβαίνει; ρώτησε.

Πού είναι ό Ουάτσον και ό Τζόυς; ψιθύρισε με κοι- μένη φωνή ό χρηματιστής. Δεν τους βλέπω.

Ο Έλλερυ στηρίχτηκε στα πόδια του και κύτταξε ένα γύρω. Δεν διέκρινε κανένα ίχνος των δυό χαμένων συν- τρώφων του, εκ των όποιών ό ένας κοιμόταν πλάι του. Έ- ψαξαν κι' οι δυό σε όλο τό νησί ως τό μεσημέρι δίχως κα- νένα αποτέλεσμα.

Περιττό να εξακολουθήσουμε τις έρευνές μας, είπε θλιβερά ό πλοίαρχος. Χάθηκαν κι' αυτοί, όπως οι άλλοι. Άς έπιστρέψουμε στο μέρος μας να φάμε κανένα μπισκό- το και να πιούμε λίγο νερό.

Μόλις έφθασαν στην άκτι, ό Έλλερυ άρχισε να ξεχώ- νη τα δυό βαρελάκια από την άμμο.

Έξαφνα άκουσε τη φωνή του Φέλπς, ό όποιος παρακο- λουθούσε τις κινήσεις του σάν χαμένος.

Έλλερυ! είπε με τραγικό τόνο.

Ο πλοίαρχος άφησε το κύπελλο πάνω στην άμμο και γύρισε το κεφάλι του.
—Τί τρέχει; γόγγυσε.
—Ο χρηματιστής σηκώθηκε κι' έκαμε δυο βήματα πίσω.
—Υποθέτω ότι είμαι ο επόμενος στον κατάλογό σου, είπε.

—Δέν σε καταλαβαίνω.
—Άφησέ τα αυτά, Έλλερυ, επέμεινε ο Φέλπς. Ξέρεις πολύ καλά τί θέλω να πώ.
—Ξέρω ;! Έκαμε με άπορία ο πλοίαρχος.
—Έλλερυ, επανέλαβε με σχετική ήρεμιά ο Φέλπς. Νά σου εξηγήσω... Τό τελευταίο βράδυ δέν είχα κατορθώσει να κλείσω μάτι. Είχα κυριευθή από μία προ- αίσθηση...

—Αλήθεια ; ρώτηε δήθεν άρηρημένος ο πλοίαρχος.
—Να, Έλλερυ. Δέν μπορούσα να κοιμηθώ γιατί την προηγούμενη νύχτα σέ είδα να σηκώνεσαι και να μιλάς στον Μπαίκερ. Σέ λίγο απομακρυνθήκατε προς την κτεύ- θυνση του μεγάλου βράχου.

Ξερόβηξε για μιά στιγμή και συνέχισε, ένω ο πλοίαρ- χος προσπαθούσε να μαντέψη τά επόμενα λόγια του.

—Από τον βράχο Έλλερυ, σέ είδα να γυρίζεις μόνος. Ο πλοίαρχος έμεινε άκίνητος δίχως να έκδηλώνη την παρανοική συγκίνηση. Ο χρηματιστής έξη-ολούθ σε.

—Αποφάσισα να μην πώ τίποτα. Και τουτό γιατί είχα έκτιμήσει τούς σκοπούς σου, και ήθελα να έπωφεληθώ κι' έγώ...

... Την νύκτα που μās πέρασε συνέβη τό ίδιο πράγμα... Υποκοιθήκες ότι άκουσες κάποιον ύποπτο θόρυβο, την σιγ- μή που ο Ούάτσον έπρόκειτο ν' αντικαταστήσει τόν Τζόυς. Σηκώθηκες και μίλησες μαζί τους για λίγην ώρα και κα όπιν κι' οι τρείς απομακρυνθήκατε προς την κατεύ- θυνση του ίδιου βράχου, κι' έπειτα από λίγο, έσύ, επέ- στρεψες πάλι μόνος. Υποθέτω, Έλλερυ, ότι κι' αυτός τούς έβριξε στη θάλασσα και τούς έφαγαν οι καρχαρίες, όπως έβριξε τόν Μάιερς, τόν Μόρν αν και τόν Μπαίκερ... Φυσικά κανείς τους δέν ήταν δυνατόν να ύποπτευθώ ότι σ'ό στοργικός μας πατέρας και άρχηγός μας, κρυ- βούσαν πίσω από τίς μυστηριώδεις έξαφανίσεις.

—Πολύ ώραία τα λές, απάντησε χλευαστικά ο Έλλερ- υ. Και ποιοι ήσαν οι σκοποί αυτών των έγκλημάτων μου, πονηρό ύποκείμενο ;

—Τό νερό ! Τα μπισκότα ! Η ιδία ή ζωή σου, Έλλερυ! Γνωρίζεις πολύ καλά, όπως γνωρίζω κι' έγώ, ότι ή πενιχρή προμήθεια του νερού και των μπισκότων δέν ήταν δυνατόν

να μās έπαρκέσει ούτε για μιά βδομάδα άκόμη. Όσο για την δική μου τύχη, είχες κάμει την σκέψη να με ξεπασιρέ- ψης τελευταίο γιατί ξέρεις ότι έχω μαζί μου άρκετά τά ό- ποία έχω κρύψει κάπου στο νησί.

Έκείνη τη στιγμή ο Έλλερυ βγάζοντας άφροδες από τό στόμα του έτοιμάστηκε να έπιτεθώ του χρηματιστή. Ο τελευταίος όμως πού τό περίευνε αυτό, πρόλαβε κι' έβγα- λε από την τσέπη του τό ρεβόλβερ και τόν αναχαίτισε.

—Βλέπεις, Έλλερυ ; Μιά μικρή έκπληξη, τοό είπε ειρω- νικά ο Φέλπς. Την ύπρηξη του ρεβόλβερ την είχες προ- βλέψει. Με φανταζόσουν άοπλο και του χεριού σου γι'αυ- τό μ' άφηνες τελευταίο... Άπατήθηκες όμως... Τό πιστόλι αυτό τό είχα μαζί μου πάντοτε γιατί ύπελόγιζα στις άρπα- χτικές διαθέσεις του πληρώματός σου Πιντα φοβόμουνα ότι κάποιος θα διενόητο να με ληστέψη.

Ψυχραιμότατος τότε ο πλοίαρχος ώπισθοχώρησε δυο βήματα κι' έστρεψε τό κεφάλι του προς την θάλασσα.

—Κύττα ! Κύττα ! Άρχισε έξαφνα να φωνάζη και να χο- ροπηδών σαν τρελλός. Ένα πλοίο !

Μόλις όμως ο Φέλπς γύρισε να δη, ο Έλλερυ βρήκε εύκαιρία και τοό κατάφερε άλλεπάλληλα κυτήματα στοό δύο μάτια, πού τόν έβριξε άνάσκελα πάνω στην άμμο. Τρά- βιξε την σκανδάλη αλλά ή σφαίρα άστόχησε.

Ο πλοίαρχος εύθους άμέσως έπεσε πάνω από τόν χρ- ματιστή και τοό κατάφερε άλλεπάλληλα κυτήματα στοό κεφάλι με τό ίδιο ιού τό όπλο. Όταν δέ κατόπιν άνεκά- λυψε μέσα στοό πουκνισμο τοό τελευταίου θύμχτός του μιά δέσμη με χαρτο ολίσματα ή χαρά έγινε μεγαλειότερη άπό κάθε προηγούμενη φορά.

Τόν τράβηξε εις τόν μοιραίο βράχο κι' από κεί πάνω τόν έβριξε στοούς καρχαρίες ! οι όποίοι με άνυπομονησία περίμεναν τό έκτο θύμα τοό άπαίσιου κακούργου.

Έπέστρεψε κατόπιν στην άκτή μ' ένα με δίαιμα θριάμ- βου : Γνώριζε ότι μιά φορά τό μήνα περνούσε κοντά από τό νησί ένα κινέζικο πλοίο. Υπελόγιζε δέ ότι κά-οντας μιά αύση την οικονομία στοό νερό και στοό μπισκότα, θα μπορού- σε να ζήση ως τότε.

Τό γέλιο δίχως αυτό έσβυσε γρήγορα στοό χέιλη του.

Η όμως γύρω από τη βάση τοό μικρού βαρελιού που περιείχε τό νερό, ήταν ύγρα. Η σφαίρα τοό ρεβόλβερ τοό Φέλπς, δέν είχε σκοτώσει τόν Έλλερυ, είχε όμως τρυπή- σει τό βαρέλι και χύθηκε όλο τό νερό...

ΛΥΝ ΝΤΑΡΚ

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Πολλές φορές ή δυσπιστία τοό κόσμου δημιουργεί μερικά άπρόοπτα.

Τόν περασμένο μήνα, κάποιος μί- στερ Ουάλεϋ, ένας Ιρλανδός τζέντλε- μαν, γνωστός για τά έκκεντρικά του στοιχεία, κέοδισε έτσι ένα στοί- χημα από 5.000 λίρες, προσφέροντας μερικά πολύτιμα διαμάντια προς πώ- ληση για μιά λίσα τό ένα.

Μολονότι, σύμφωνα με τούς δρους τοό στοιχήματος, ο πωλητής των δια- μαντιών ήταν ύποχρεωμένος να έξα- σφαλίξη την γνησιότητα τούς στούς ά- γοραστές. ώστόσο κανείς δέν πίστευε ρτά λόγια του κι' όλοι ήρνουντο ν' ά- γοράσουν τά διαμάντια του στην έ- ξευτελιστική τιμή που ζητούσε γιατί τά θεωρούσαν γι'αυ- γυλάκια. Έτσι ή δυσπιστία τούς έδωσε στοό μίστερ Ουάλεϋ την δυνατότητα να κερδίση τό στοίχημα.

—Ο Άμερικανός ρέπορτερ Στάγ- χοπ, θέλοντας ν' άπ δείξη ότι ο έμβο- λιασμός κατά της χολέρας κάνει τό σώμα άπρόσβλητο από την άρρώστεια

μπολιάστηκε με άντιχολερικό έμβόλιο και πήγε κι' έμεινε επί 15 όλόκληρες ήμέρες σ' ένα νοσοκομείο πού έ-οση- λεύοντο χολεριασμένοι.

—Άν λάβη κανείς ύπ' όψει ότι ο άντιχολερικός όρδς ήταν σχεδόν ά- γνωστος άκόμη την εποχή εκείνη, τό άποφασιστικό κίνημα τοό Στάγχοπ ή- ταν ήρωικό.

—Ο μουσουργός Βέρντι διεξήγε άυτοπροσώπως τό έμπόριο τών... μο- λιτών του στέλνοντας στούς θαυμαστές του άντι ώρισμένου ποσοδύ μιά τούφα από την κόμη του Παρ' όλο όμως αυ- τό τό έμπόριο οί θαυμαστές του έβλε- παν ότι τά μαλλιά του άντι να λίγο- στεύουν στοό κεφάλι του, απεναντίας μεγάλωναν. Καταλαβαίνοντας έτσι ό- τι ο Βέρντι τούς κορόιδευε έπαψαν

να τρέχουν και να τοό ζητούν... Τρίχες από τά μαλλιά του.

—Έτσι πρόσ μεγ'λη βέβαια λύπη τοό Ιταλού μουσουργού τό έμπόριο αυτό σταμάτησε.

—Η λέξη «παπούτσι», είναι περσι- κής καταγωγής.

—Μπαμπούς' όνομάζουν οί Πέρ- σαι τά ύπ δημότα τους. Τ ν λ'ξη αυ- τη την είχαν παρ'λάβει οί Βυζαντι- νοί κα' κατά τούς χρόνους της Τουρ- κοκρατίας έγινε, με έλαφρά μετατρο- πή, «παπούτσι».

—Σέ' μιά έκκλησία στη Δα- νία διεκόπη κάποτε ή λειτουργία κι' άναστατώθηκε όλο τό κοινόν από τίς φωνές ενός γέρου.

—Τί είχε συμβή ;

—Άπλούστατα την ώρα που παρ- ακολουθούσε κι' αυτός την άνάγνωση τοό ευαγγελίου μαζί με τούς άλλους, ένα ήποντίκι βρήκε την εύκαιρία και χώθηκε μέσα στοό άνοιχτό του, στόμα !

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

“ΠΟΣΤ - ΡΕΣΤΑΝΤ,”

—Θα μου γράφης, δέν ει'ν έτσι ;
—Δέν θα λείπω άγαπημένη μου... άπήντησε εκεί- νος με χαμόγελο πράγμα που σαγήνευε πάντα την Ά- λίνα αλλά και πού τό φοβόταν χωρίς να ξέρη τό γιατί.

—Και πόσο καιρό θα κάνουμε για να συναντηθώμε ξανά ;
Ρώτησε ή Άλίνα μ' ένα στεναγμό.

—Τό ξέρεις, Άλίνα, πώς δέν φταίω έγώ. Οί διακοπές μās χωρίζουν. Έσύ θ' ακολουθήσης τόν άνδρα σου στη Νορμανδία κι' έγώ θα περάσω λίγο καιρό στην Ιαπωνία όπου θα με φιλοξενή- σουν μερικοί φίλοι μου. Άλλά θα συναντηθώμε ξανά, τό σφιδ- νόταρο...

Κι' εκείνη ξαναρώτησε με παιδική φωνή :
—Θα μου γράφης ;

Αυτή τη φορά όμως εκείνος σήκωσε τούς ώμους κάπως βαριεστημένος από εκείνη την έπιμονή.

—Ναί, ναί, συμφωνώ. «Πόστ-Ρε- στάντ». Και μην ξεχάσης να μου άπαν- τήσης... Ωρβούαρ, Άλίνα ! Και χωρί- στηκαν.

Πώς μπορούσε να ξεχάση άφού μό- λης είχε άρχισει τό ερωτικό της ρωμάν τζο ! Έξ άλλου ο Ρουτζέρο, πού τόν είχε γνωρίσει από παιδί και πού τόν παντρεύτηκε όπως μπορούσε να παν- τρευτεί κι' έναν άλλον, δέν είχε πιά θέση στην καρδιά της. Ήταν ένας άν- θρωπος, μετριόφρων, μεθοδικός, μεγαλ- χολικός. Και μιλούσε τόσο λίγο ! Τί δι- αφορά από τόν άλλον ! πόσο μιλούσε ει'ν γάριστα !

Τόν είχε συναντήσει κατά τύχην, στοό σπίτι μιάς φίλης της και σχεδόν ά- μέσως γοητεύθηκε. Δέν σκέφτηκε τί τί- ποτα ούτε σέ κάτι τό άπρόοπτο, ζούτε σ' άντίληψία, ούτε πώς ίσως μιά μέρα θα την ύπαισιάζόταν ο Ρουτζέρο... Έάν μιά βάρκα σ' ένα όρημνικό ποτάμι, πού άκολουθεί τη ροή του, έτσι κι' αυτή τόν άκολουθούσε μεθυσμένη από την ά- κατανίζητη γοητεία.

Νά όμως πού τώρα εκατοντάδες έ- κατοντάδων χιλιόμετρα τούς χωρίζαν. Πώς θα μπορούσε να ζήση χωρίς αυτόν ; Έως τώρα παρηγοριόταν κυττάζοντας τά λουλού- δια πού της είχε στείλη την τελευταία ήμέρα και πού τά πήρε μα-ζί της και διήρχεσε άρχετά. Άλλά μαρθαίκανε πιά. Έδτυχος πού τώρα θάεινε τά γράμματα πού αυτός της είχε ύποσχεθί πως θα της γράφη—γράμματα πού θα τά ξαναδιαβάζε πολλές φορές και θα τά έκρυβε σαν πολύτιμα αντικείμενα.

Αυτή μόνον ή σκέψη της έδωσε θάρρος κι' έτοιμάσε τά πράγ- ματά της για να φύγη κι' αυτή ή σκέψη θα την παρηγορούσε κα- τά την διάρκεια τοό ταξιδίου και στις πρώτες ήμέρες της έξορίας της.

Κατοικούσε μαζί με τόν άνδρα της σ' ένα σπητάκι λίγο πιο έξω από την πόλι όπου ύπήρχε ένα μικρό ταχυδρομείο.

Έτσι, από την πρώτη μέρα άρχισε να πηγαίνει στοό ταχυ-δρομείο. Ή μιση τον θυρίδα ήταν τό μυστικό της, ή έλπίδα της. Έπλησίασε σιγά—σιγά κι' έρώτησε :

—Άλίνα Κόντρι ;

Η υπάλληλος άπλωσε τό χέρι στοό ράφι, άνακάτεψε μερικά γράμματα κι' ύστερα είπε :

—Τίποτε, μαντάμ.

Η Άλίνα ένοιωσε ένα λυγμό να την πνίγη στοό λαιμό κι' απομακρύνθηκε σαν φάντασμα.

Μιά σκέψη όμως την παρηγόρησε : Ίσως να έχη πολλές δου- λειές και τό ταξίδι ήταν τόσον μακρινό πού θα τόν κούρασε. Δέν πειραζεί θα ξαναγύρισω...

Σέ τρείς μέρες, έπλησίασε πάλι τη θυρίδα τοό ταχυδρομείου με μιά κρυφή χαρά στην καρδιά της αλλά κι' αυτή τη φορά ή υπάλληλος της άπήντησε :

—Τίποτε, κυρία Κόντρι.

Η Άλίνα, ίσα πού δέν ξεσπασε σε κλάμματα.

—Είσθε, βεβαία δεσποινίς !

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΥΠΟ Τ. ΠΕΡΡΙΕ

Τό βλέμμα της υπάλληλου την πάγωσε !

—Δέν ύπάρχει τίποτε για σάς !

Περίμενε δυο μέρες άκόμη ή ύστερα ξαναγύρισε στοό ταχυ-δρομείο. Ήταν άδύνατο να μην είχε γράμμα ούτε κι' αυτή τη φορά.

—Άλίνα Κόντρι, είπε στην υπάλληλο.

Πίσω από τά σίδερα της θυρίδος τό πρόσωπο της υπάλληλου κατσούφιασε.

Έκνιτταξε την Άλίνα με βλέμμα βαριεστημένο.

Την γνώριζε καλά τώρα πιά. Ήταν μιά ένοχλητική πε- λάτισσα...

—Τίποτε, άπήντησε.
—Η Άλίνα, πήγε και κάθισε σ' ένα παγκάκι κοντά στην εί- σοδο. Όλα είχαν τελειώσει !

Άφού δέν της έγγραφε, αυτό έσή- μαινε πως την είχε λησιμονήσει.

Η Άλίνα δέν θα τόν ξανάβλεπε πιά !

Γύρισε στοό σπίτι της και κλειστή- κε μέσα στοό δωμάτιό της.

Δέν έκλαψε. Δέν είχε τη δύναμη να κλάψη. Ο πόνος την είχε άποκάμη.

Πέρασαν λίγες μέρες άκόμη όταν για μιά στιγμή μιά σκέψη την έκανε να κλονιστή σύγχρομη :

«Μήπως ήταν άρρωστος ; Μήπως τοό συνέβη κανένα δυστύχημα ; Μή- πως τώρα ήταν καλά και τό γράμμα πού της έστειλε θα βρισκόταν στοό δρόμο του ;

Με αυτή τη σκέψη πήρε θάρρος και ξαναγύρισε στη θυρίδα τοό ταχυ-δρομείου όπου ή υπάλληλος την ρώ- τησε :

—Άλίνα, είναι τ' όνομά σας ;

—Ναί ! Ξεφώνησε εκείνη, παίρ- νοντας επί τέλους τό γράμμα πού πε- ρίμενε τόσον καιρό και με τόση άγω- νία !

Όχι και με τρεμουλιάρικα δάχ- τυλα έσχισε τόν φάκελλο, προχώρησε σέ μιά γωνία της αίθουσας... άλλ' άμέσως μιά ταραχή της έκανε να λυ- γίσουν τά γόνατα και να καθίση σ' ένα παγκάκι.

Τό γράμμα δέν ήταν από κείνον...

Τό διαβάσε άποκατωμένη από έναν άνέκφραστο πόνο :

—Άλίνα μου, με συγχωρείς πού σου γράφω. Τό ξέρω πως περιμένεις γράμμα από έναν άλλον πράγμα πού ποτέ δέν θα λάβης. Έμαθα πού πήγαινες κάθε πρωί φεύγοντας από τό σπίτι και ξέρω πως εκείνος δέν σε σκέφτεται πιά και γι' αυτό είσαι πολύ δυστυχισμένη. Δέν ήξερα πως να στοό πώ και γι' αυτό άπεφάσισα να σου τό γράψω. Έγώ δέν ξέρω να μιλώ... αλλά ξέ- ρω να σ' αγαπώ, παρ' ότι έκανες μέχρι της στιγμής. Κι' έτσι δέν θα ξαναπάς στοό ταχυδρομείο όπου ήλπιζες να βρής μιάν άγά- πη πιο θερμή από την δική μου. Μην ξεσχίσης αυτό τό γράμμα. Υπέφερα περισσότερο για να τό γράψω άπ' ότι συ άγωνιούσες πε- ριμένοντάς ένα γράμμα.

Γύρισε στοό σπίτι και μην της τίποτα σε εκείνον πού δέν θα σου πη τίποτα—Ρουτζέρο.

Τ. ΠΕΡΡΙΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μίαν ήμέρα ο Μιγκέττι, διάσημος Ιταλός πολιτικός, χρηματι- σας πολλάκις ύπουργός, όμολών εις την Βουλήν όταν ήτο άπλούς βουλευτής, ανεκλήθη εις την τάξιν ύπο του Προέδρου διά μίαν φράσιν πολύ εσηρά, την όποιαν απήθυνεν εις ένα συνάδελφόν του. Ο Μιγκέττι, όρυσσθείς διότι ή φράσις του έθεωρήθη άπρε- πής και διότι ανεκλήθη εις την τάξιν ανεφώνησε :

—Μάθετε, κύριε Πρόεδρε, ότι κανείς δέν με έδίδασε ποτέ πώς πρέπει να φερώμαι, ούτε πού υπέδειξεν ότι διέπραξα άπρέπειαν.

Ο πρόεδρος της Βουλής είπε τότε άπαράφο :

—Η Βουλή λαμβάνει ύπ' όψη την δήλωσή σας !

—Όλοι έγέλασαν και τέλος και αυτός ο Μιγκέττι.

“Αγνωστες σελίδες Γυναίκες πολεμισταί

Οι άμαζόνες της μυθολογίας.—
Τό γυναικείο τάγμα του βασιλέ-
ως του Σιάμ.— ‘Η «Ντάμα μέ τά
χρυσά πόδια».— ‘Η Μπουμπουλίνα
καί η Ζάν ντ’ “Αρκ — Γυναίκες
στόν παγκόσμιον πόλεμον.

Δέν υπάρχει λαός πού, κατά τους εθνικούς του άγώνες, στίς πιό κρίσιμες στιγμές υπερασπίσεως της πατρίδος, να μήν έλαβον μέρος στέν άγώνα γυναίκες.

Κι’ υπάρχουν άπειρες ήρωίδες στην Ιστορία όλων των έθνών, άκόμηδ’ και στους προϊστορικούς χρόνους βρίσκουμε όνόματα γυναικών πού άνεδείχθησαν στόν πόλεμο και πού για νάτροσβούν καλύτερα τό τόξο, όφαιρουσαν τόν δεξιό τους μαστό. Δέν ξέρουμε όμως άν ή λεπτομέρεια αύτή άποτελεί γεγονός ή μύθο.

Όπωςδήποτε όμως ό μύθος των άμαζόνων κατέχει εύρεϊαν θέσιν στη μυθολογία και στην τέχνη της άρχαίας Έλλάδος. Οι άγώνες των έναντίον των ήρώων και των πολεμιστών ενέπνευσαν τούς καλλιτέχνες και τούς ποιητές.

Τις βρίσκουμε επίσης και στη μυθολογία της άνατολής, στίς παραδόσεις των άρχαίων “Ινδιών, σ’ εκείνες του Σιάμ όπου, και μέχρι των ήμερών μας όκόμη, ό βασιλεύς έχει υπό τάς διαταγές του ένα δόκλαιο τάγμα από γυναίκες.

Επίσης οι Σκύθαι είχαν τις άμαζόνες τους καθώς και οι Σκανδιναβικές χώρες τις Βαλκίριες. Εν τέλει, στη σύγχρονη εποχή υπάρχουν άκόμη άμαζόνες.

Κατά την εποχή των Σταυροφοριών, καθώς αναγράφει ή Βυζαντινή Ιστορία, πολλές ευγενείς γυναίκες της Γαλλίας και της Γερμανίας ήκολούθησαν στη Παλαιή τον αυτοκράτορα Κονράντ και άπετέλεσαν ένα είδικό σώμα υπό τάς διαταγές της πιό τολμηράς μεταξύ των. Ποιά ήσαν τά όνόματα αυτών των γυναικών;

Ουδέποτε έγνώσθη! Είμαι γνωστόν όμως πώς έφορούσαν ένδύματα παρόμοια μ’ εκείνα των Ιπποτών και ή άρχηγός των φορούσε μία θαυμασία πανοπλία μέ χρυσές περικνημίδες και γι’ αυτό οι άλλοι στρατιώτες την ώνόμαζαν: «Ι ντάμα μέ τά χρυσά πόδια».

Και πόσες άλλες γυναίκες δέν πήραν τά όπλα για νά υπερασπίσουν την τιμή της πατρίδος των;

Στην Ελλάδα, κατά την έπανάσταση του 21 άπειρες γυναίκες ήγωνίσθησαν για την άπελευθέρωσή μας από τόν τουρκικό ζυγό μετόξυ των οποίων πρωτεύουσιν θέσιν κατέχει ή ήρωΐς Μπουμπουλίνα.

Επίσης στη Βοημία οι γυναίκες έπολέμησαν μέ παραδειγματική αποφασιστικότητα και θάρρος, στό Μπλάστο, για την άπελευθέρωση της χώρας των. Οι άμαζόνες της Φλωρίδος, σιά 1540 έτρεψαν εις φυγήν τούς Ισπανούς έπιδρομείς υπό τόν Φερδινάνδο ντ’ Σότο. Οι γυναίκες αυτές τ’ Ο Νιζάμ υπερασπίσαν τό Ντέκαν από τούς “Αγγλους.

‘Η Γαλλία είναι υπερήφανος για τη Ζάν ντ’ “Αρκ, την γυναίκα πού την έσωσε δειχνοτίας άφάνταστο πατριωτισμό και θυσιάζοντας τη ζωή της.

Πρίν άκόμη άρχίση ό παγκόσμιος πόλεμος, τό ζήτημα της στρατιωτικής θητείας των γυναικών άπησχόλει δόκλαιο την Εδρώπην. Από τό 1913 ή Αυστριακή Κυβέρνησις έσκέπτετο να συγκροτήσει γυναικεία στρατεύματα.

Οι γυναίκες της Αυστρίας έστρατολογούντο όχι για νά πάρουν όπλα, αλλά για νά αντικαταστήσουν τούς άνδρες στίς διάφορες

δημόσιες υπηρεσίες και στά έργοστάσια, καθώς και στά νοσοκομεία, στά γραφεία και στά καταστήματα.

Τό παράδειγμα αύτό ήκολούθησαν όλα τά Κράτη κατά τό διάστημα του παγκοσμίου πολέμου. Και μάλιστα μεταξύ αυτών ή “Αγγλία κωτόρθωσε νά στρατολογήση ένα τεράστιον αριθμόν γυναικών.

Από τούς τελευταίους μήνες του 1914, ιδρύθη στό Λονδίνο μία θαυμάσια όργάνωση υπό την έπωνυμία «Έφεδρικό Γυναικείον Σώμα».

Σκοπός του Σώματος αυτού ήταν νά προσφέρη όλανδήποτε έξυπνότησιν στην Πατρίδα.

‘Υπήρχαν όμως χώραι όπου οι γυναίκες έλαβον μέρος και στά πεδία των μαχών και μεταξύ αυτών στην πρώτη μοίρα ήταν ή Ρωσία. Στο ρωσικό στρατό δέν υπήρχαν ειδικά γυναικεία σώματα αλλά χιλιάδες γυναικών έπολέμησαν διασκορπισμένες σιά διάφορα όπλα.

Παντού, τό γυναικείον στοιχείον έδρασε κατά την διάρκεια του μεγάλου πολέμου.

Στη Γαλλία, οι γυναίκες, χωρίς νά υπάρξη ανάγκη νά φορέσουν στολή και νά στρατωνισθούν έδειξαν άπαράμιλλη αυτοθυσία για κάθε έξυπνότητα των άναγκών της πατρίδος των. Προσφέρθησαν δωρεάν νά έξυπνητήσουν τά νοσοκομεία, τις δημόσιες υπηρεσίες και πρό παντός τά έργοστάσια κατασκευής πυρομαχικών.

Σήμερον όμως τά γυναικεία στρατιωτικά σώματα έχουν οργανωθή τόσο καλά, ώστε άμιλλώνται τόν τακτικό στρατό.

Στη Κούβα, επί παραδείγματι ό γυναικείος στρατός έχει σημειώσει τοιαύτην πρόοδο, ώστε είναι εις θέσιν νά συμπολεμήση μέ τόν τακτικόν στρατόν.

Επίσης, σιχρόν σ’ όλες τις άγγλικές άποικίες υπάρχουν γυναικεία στρατιωτικά σώματα τά όποία εργάζονται παραδειγματικώς. Μόνον στην “Ελλάδα δέν υπάρχουν.

Φαίνεται όμως ότι ή έλλειψις αύτή δέν θα κρατήσει επί πολλόν.

Αί ώραιαι “Αθίδες πού άθρόως έγγραφονται τελευταίως εις τάς σχολάς νοσοκόμων του Έρυθρού Σταυρού, διά νά είναι σέ θέση, σέ περίπτωση πολέμου, νά περιποιηθούν τούς ήρωικούς τραυματίες μας, σκέπτονται, νά ιδρύσουν σύλλογο, του όποίου σκοπός θα είναι ή μαζί μέ την διεκδίκησην του δικαιώματος ψήφου, διεκδίκηση και του δικαιώματος νά στρατεύονται.

Θά ήσαν άλλοτε κατώτεροι του έαυτού των, άν δέν διεκδικούσαν τό δικαίωμα νά δεχθούν αντίξαι των προγόνων των, πού έδόξασαν την “Ελλάδα στό Ιστορικόν Ζάλογον!

“Ας έλπίσωμεν όμως ότι οι “Ελληνίδες θά κατορθώσουν νά πραγματοποιήσουν τάς προθέσεις των και νά αναδειχθόν άνώτεροι των προσδοκιών των στην στρατιωτική έκπαίδευση.

Πρό παντός, όμως, ας έλπίσωμεν ότι ποτέ ή Πατρίς μας δέν θα εύρεθή στην ανάγκη νά τάς χρησιμοποιήσιν σέ πόλεμο.

E. MARINO

ΠΑΝΘΕΟΝ

Αί πρόοδοι της έπιστήμης

Τά δηλητηριώδη έρπετά

Πώς παρασκευάζονται οι όροι.—20,000 ‘Ινδών δύματα των φειδιών,—Γιγαντομαχία φειδιού και κροκοδείλου.

Τό πιό αξιοπερίεργο θέαμα πού προσφέρει ή Βραζιλιανή πρωτεύουσα είναι τό «όφροτροφείο» του Ρίου ‘Ιανείρου. Άρκεϊ μόνον μία φορά νά τό επισκεφθή κανείς για ν’ άποκομίση τάς καλλιτέρας έντυπώσεις.

Ό «παράδεισος των φειδιών» όπως τόν ονομάζουν οι Βραζιλιανοί, περιλαμβάνει όλων των ειδών τά έρπετά και μεταξύ αυτών υπάρχουν φείδια πού τό δάγκωμά τους έπιφέρει τόν θάνατον στόν άνθρωπο. ταχύτερα άκόμη κι’ από την ηλεκτρική καρέκλα.

Τά έρπετά αυτά ζούν μέσα σέ τεράστια συρματοπλεγμένα κλουβιά κι’ έτσι νομίζουν πως είναι... ελεύθερα.

Και γιατί χρειάζεται τό «όφροτροφείο» του Ρίου;

Οι υπηρεσίες πού προσφέρει είναι πολλές μέχρι σήμερα, όχι μόνον για τη Βραζιλία αλλά και για όλες τις τροπικές χώρες όπου οι κάτοικοι των άποδεκατίζονται από τά δαγκώματα δηλητηριωδών φειδιών.

Τό «όφροτροφείο» προσφέρει πολυτίμους όρους τούς όποιους παρασκευάζει από τά δηλητήρια των φειδιών πού τρέφει.

Οι όροι αυτοί είναι άπαραίτητοι γιατί μόνον και μόνον στίς ‘Ινδίες άποθνήσκουν κάθε χρόνο περί τις είκοσι χιλιάδες άτόμων εξ αίτίας των δαγκωμάτων των δηλητηριωδών έρπετων πού πλεονάζουν εκεί.

Επίσης στίς φυτείες του καφέ και στη ζούγκλα της Βραζιλίας υπάρχουν φείδια τόσα πολλά, ώστε μέ τά δηλητηριώδη δαγκώματά τους ν’ άποδεκατίζουν τούς κατοίκους.

Χάρης λοιπόν στους όρους αυτούς του «όφροτροφείου» του Ρίου τ’ άνθρώπινα δύματα έχουν λιγοστεύει πολύ. ‘Η πρόοδος της έπιστήμης για την άνεύρεση όλων και πιό δραστικών μέσων κατά των δηλητηριωδών έρπετων, είναι πράγματι καταπληκτική.

Κατά την τελευταίαν δεκαετίαν κατορθώθη νά παρασκευασθούν όροι ίκανοί ν’ άντιδράσουν και κατά τού δραστικότερου δηλητηρίου, όταν δηλαδή ό άνθρωπος κάμη έγκαίως την ένεσιν.

Ό μεγάλος γάλλος ιατρός και έξερευνητής Καλιέτ έγκατέστησε στην κλινική του στό Παρίσι, δηλητηριώδη φείδια, από τά όποια μέ κίνδυνο της ζωής του, άφαιρούσε τό δηλητήριο για νά κάνη μ’ αυτό ένεσεις

σ’ άλλα ζώα.

Έτσι, έπειτα από πολλές προσπάθειας έπέτυχε ν’ ανακαλύψη τόν Ισώτον όρμον πού άποτελεσματικά καταπολεμεί τό δηλητήριο των φειδιών.

Πρό ήμερών, στό «όφροτροφείο» αύτό, στό όποιο τρέφονται κι’ άλλα τεράστια άλλα μη δηλητηριώδη έρπετά, τά όποια πωλούνται στά ίπποδρόμια και στους ζωολογικούς κήπους, έγένετο μία φοικιαστική τιτανομαχία μεταξύ μιάς τεραστίας άνακόνδας κι’ ενός κροκοδείλου.

‘Η άνακούδα, μήκους επί τά μέτρων, είχε ξεφυγει από τό κλουβί της και ξαφνικά ένεφανίσθη πίσω από τό κλουβί ενός κροκοδείλου.

Ό κροκοδείλος, μόλις αντίκρουσε την άνακόνδα, άνοιξε τό φοβερό στόμα του και της έπετέθη.

Αύτή όμως, έλαστική, πετάχτηκε και περιετλίχθη μέ καταπληκτική ταχύτητα γύρω από τό τέρας.

Τά μάτια του κροκοδείλου βγήκαν από τις κόγχες των Μισή ώρα άργότερα είχαν όλα τελειώσει. Τά πλευρά του κροκοδείλου είχαν τσακιστή από τό φοβερό σφίξιμο του φειδιού.

Μετά την νίκη της όμως, ή άνακόνδα είχε τόσο εξαγριωθή πού οι φύλακες του όφροτροφείου άναγκάστηκαν νά την σκοτώσουν!

Πασιών ένας άγγλος χειρουργός κατόρθωσε ν’ απαλλάξη μία

πλοσάπελάτισσά του από έναν κακοήθη όγκο ό όποιος της προκαλούσε σοβαρές ένοχλήσεις στόν όργανισμό της και τρεις μέρες ύστερα από την έγχείρηση έξεπλάγη όταν έλαβε, μαζί μέ την άμοιβή του, και μία άδαμαντοκόλ-

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΤΩΝ ΓΙΑΤΡΩΝ

‘Ο Ούγγρος εύγενής και ό κομπογιαννίτης θεραπευτής του. Δωρεές στόν Παστέρ. ‘Η εύγνώμων κυρία κτλ.

Κάποτε ένας Ούγγρος εύγενής υπέφερε από μία περίεργη οργανική άρρώστια πού τόν είχε καταντήσει νευροπαθή. Συμβουλευθήκε τούς καλλιτέρους και ειδικωτέρους γιατρούς, δυστυχώς όμως κανείς δέν μπόρεσε νά τόν καθορήσει από τί έπασχε.. Όταν μία μέρα ένας ταπεινός κομπογιαννίτης γιατρός, ό όποιος έτυχε νά συναντήσει τόν εν λόγω εύγενή σ’ ένα τραίνο, κι’ ό ότυχος άκουσε τυχαίως τόν τελευταίο νά έμπιστεύεται τό είδος της πόσις άκουσε τυχαίως τόν τελευταίο νά έμπιστεύεται τό είδος της άρρώστιας του σ’ ένα παρακαθήμενο φίλο του, σηκώθηκε από τη θέση του, τόν πλησίασε και υπέδειξε στόν άρρωστο ότι αίτία της άρρώστιας του είναι τό... κουμπί του ποντακίσου του πού τού πιέζει μιάν άρτηρία στό λαιμό!

Και πράγματι αύτή ή διάγνωση ήταν έπιτυχεστάτη και όταν ό εύγενής Ούγγρος φρόντισε ν’ απαλλαγί από την καταθλιπτική πίεση του κουμπιού άντελήφθη ότι όλος μυστηριωδώς επανέκτησε την διάθεση του. Τόσο δέ πολύ γοητεύτηκε ό εύγνώμων πελάτης για την άπλη αύτή υπόδειξη του άγνώστου γιατρού ώστε τού έδώρισε 1,000 λίρες μέ τις όποιες ό τυχερός κομπογιαννίτης έκαμε την τύχη του.

Επίσης είναι γνωστόν ότι ό διάσημος γάλλος γιατρός—μικροβιολόγος Παστέρ σέ πολλές περιπτώσεις είχε λάβει δωρεές από πελάτες του τούς όποιους είχε έμβλητίσει μέ άντιληπτικό όρμό και είχε σώσει τη ζωή τους, αλλά ό γενναϊόδωρος έπιστήμων σπανίως μετεχειρίζετο τις σεβαστές αυτές δωρεές για τόν έαυτό του, αλλά τις διεβίβαζε στά διάφορα φιλάνθρωπικά

δράματα. Τό αύτό έκαμε και ό έξοχος Γερμανός βακτηριολόγος καθηγητής Κόχ.

Σέ μία άλλη περι-

λητη καρφίτσα αξίας τουλάχιστον 500 λίρών.

Και για τά τυχερά αυτά των γιατρών θά μπορούσε κανείς νά πη πως είναι τό φυσικό επακόλουθο της άναγνωρίσεως μιάς ύπηρεσίας.

Τι νά πη όμως κανείς, για τά δώρα πού γίνονται σέ γιατρούς, οι όποιοι κατηύθυναν στάς αιώνιους μονάς τούς άσθενείς των; Διότι όσο κι’ άν τό πράγμα φαίνεται άπίθανο, είναι έν τούτοις αληθέστατο.

Πρό όλίγων χρόνων, ό “Αγγλος ιατρός Ουίλλιαμ Προάις, έκ καλής διαγνώσεως έστειλε στον άλλο κόσμο ένα πολυκατοικημένο πελάτη του, κι’ έτρεψε την όργη της μοναχοκόρης του, σ’ ταν αντί καταγγελίας έδέχθη ένα τσέκ 500 λίρών και μία εύχαριστήριο έπιστολή της.

—“Ανευ του λάθους σου, γιατρέ μου, έγγραφε, θά ήμουν όπο- λωμένη νά παντρευτώ τό λόρδο Σέρμσον πού ήθελε νά μου δώ- σι ό πατέρας μου, ένα έγώ, λατρεύω τό σπέρμα σου τό Τζών.

Για τούς αυτούς περίπου λόγους, έδ’ έχθη τελευταίως δώρον και ένας δικός μας γιατρός, αλλά λόγω τού ότι ή εί- σέτι δέν μπορούμε νά

τον αναφέρουμε. Ό γι- στοδός αύτός έλαβε 50 000 δρχ από την σύ- ζυγον ενός πελάτου του πού τόν πέθανε.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο ΠΥΡΡΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο δεσμοφύλαξ είδε τις σφραγίδες που του παρουσίασαν ο άνθρωπος με τον μανδύα και τους επέτρεψε να μπου.

Είδε τον νέον ή 'Οδέττη και ικέτευσε τον βασιλέα να τον ελευθερώσει. Εκείνος έδίστασε και έδήλωσε ότι δεν μπορούσε ν' αποφυλακισθή ένας αιχμάλωτος του κράτους αν δεν αποφαινότανε το συμβούλιο. Αλλά τέλος, κατόπιν της άνεδότου έπιμονής της Ροζελίς, συγκατετέθη. Διέταξε τον δεσμοφύλακα να τον άφψη έλεύθερο, κι' έδειξε το πρόσωπό του.

—'Ο Βασιλεύς! έπιθύρισε ο δεσμοφύλαξ.

—'Ο βασιλεύς! έμουρμούρισε αν ύπνωτισμένος ο Χαρντί.

Ο Κάρολος ο δος διέταξε τον δεσμοφύλακα να μην είπη τίποτα σε κανέναν, κι' εκείνος έδήλωσε ότι, αν τον ρωτούσαν, θάδινε την ίδια απάντηση πούδωσε και σε κάποιον άλλον που δεν έγνώριζε, ότι δηλαδή ο φυλακισμένος άπέθανε.

Η 'Οδέττη έδωσε ένα φιλοδώρημα στον δεσμοφύλακα, πήρε από το χέρι τον Χαρντί και βγήκαν έξω. Ο βασιλεύς ήταν ευχαριστημένος για την καλή της πράξη, ο Σιαμπέρ άπορούσε με την έπιβολή που έξασκούσε ή νέα στον βασιλιά της Γαλλίας.

Η 'Οδέττη ή όμορφη νέα με τά πολυτελή φορέματα, και ο κουρελιασμένος και ξυπόλυτος νέος προχωρούσαν κροτούμενοι από τό χέρι. Γύρισε και τον έκύτταξε λοξά και της έκανε έντύπωση ή εύγεϊκή φυσιογνωμία του.

Όταν έπλησαν από τό παλάτι, ή 'Οδέττη τον έρώτησε γιατί τον είχαν φυλακίσει, κι' εκείνος απήντησε ότι δεν ήξερε. Καί σ'όν βασιλέα ώρκίσθη ότι δεν είχε κάνει κανένα έγκλημα και τον έβεβαίωσε ότι δεν θά' ξεχνούσε ποτέ αυτό που του έκανε.

Τον άφησαν να διανυκτερεύσει στο άνάκτορο και ή νέα έδωσε σχετικές άταγές. Τό πρωί πόν ημερώση ο Σιαμπέρ τον είδε ντυμένο με μία σ'ολήν και δεν τον έγνώρισε. Ο Χαρντί ντέ Πασσαβάν, έδειχνε ένα χαλύβδινο άνθρωπο.

Η 'Οδέττη τον έκύτταξε μερικά δευτερόλεπτα κι' έπειτα έπήγε και έδιάλξε ένα γερό σπαθί και του τδωσε. Εκείνος έπήρε τό ξίφος, τό άπεθαύμασε μία στιγμή, έπειτα ύπεκλήθη βαθύτατα, κι' ύστερα έφίλησε τό χέρι του σταθιού.

Η καρδιά της νέας κτυπούσε δυνατότερα. Άγνωστον για ποίο λόγο δεν τον ρώτησε τδνομά του.

—Εημερώνει! του είπε. Πρέπει να φύγε.

Κατέβηκαν και οι τρεις και πήγαν σε μία άπόρρυφη πόρτα πούειχαν τό κλειδί της. Άνοιξαν. Για μισό στιγμή ή Ροζελίς και ο Χαρντί έμειναν ο ένας άπέναντι στον άλλο και κοιταζόνταν στα μάτια. Τέλος εκείνη με τά βλέμματα χαμηλωμένα του είπε.

—Πηγαίνετε! Και ο Θεός άς σάς οδηγή.

Τότε εκείνος της έζήτησε τό όνομά της, για να τό έπικαλήται στις στιγμές της τρικυμίας του, κι' εκείνη του απήντησε ότι την έλεγαν 'Οδέττη. Όταν έσήκωσε τά μάτια

ή βασιλίσα της Γαλλίας 'Ιζαμπά, σύζυγος του τρελλού βασιλέωςΚαρόλου του δού σέγει στα δίχτυα της τον δούκα του Νεβέ Γιάνη 'Ατρόμητον του ζητεί να σκοτώσει τον πατέρα του και τη γυναίκα του και του έπιβάλει αν και ήταν παντρεμένος, να παντρευτή την Λωράνς νι' Αμπρέμ. Έπειτα εκείνος την έμαχαίρωσε, άφου τό δηλητήριο που είχε δώσει στη βασιλίσα ο μάγος Σαϊτάνο δεν την έσκότωσε. Ο μικρός ίππότης Χαρντί Πασσαβάν που έπενέβη, συνέληφθη και οδηγήθη στον μάγο Σαϊτάνο πούηθελε να κάνει πειράματα μ' αυτόν πούηταν λιπόθυμος και τον νόμιζε πεθαμένο, κι' άλλους τρεις νέους 'Ο Χαρντί τους έλευθέρωσε, αλλά ένασυνελήφθη κι' εκλείσθη από τον δούκα στη φυλακή. Την Λωράνς την πήρε ο Σαϊτάνο, την κόρη της Ροζελίς την έστειλαν εις ένα μακρυνό χωριό να την εκθέσουν προς υίθεσίαν. Την συνήντησε ή δούκισσα της 'Ορλεάνης, ή οποία την παρέδωσε στον Σιαμπέρ και την άνέθρεψε ως κόρη του υπό τό όνομα 'Οδέττη. Μία μέρα που πήγε στον πύργο τους ο τρελλός βασιλεύς και την είδε, συνήλθε. Την έπήρε στην αΐλή και ή 'Ιζαμπά που ζήλεψε ώρκίσθη να την εκδιζηθή. Ο Γιάνης 'Ατρόμητος-ο πατέρας της-που δενέσκότωσε την γυναίκατου,άπεφάσισενάτην κάνει έρωμένη του. Η 'Οδέττη — Ροζελίς που δεν θυμόταν τίποτα από την παλιά της ζωή μία μέρα έμαθε ότι στις φυλακές ήταν ένας νέος κι' έπήγε εκεί με τον βασιλέα και τον θετόν της πατέρα.

εκείνος ήταν φευγάτος.

Σέ λίγο ο Χαρντίέμπαινε στο χαρούμενο Παρισι 'Ανέπνεε βαθεία, χαμογελοόσε, μονολογούσε. Πόσο ωραίο πράγμα ή ζωή—έσκεπτόταν—'Αλλ' όμως ποιος διάβολος είχε σκεφθή να τον κλείσει εκεί μέσα δώδεκα χρόνια.

Περπατούσε σαν να όνειρευότανε και σε μία στιγμή βρέθηκε στην όδον 'Αγίου Μαρτίνου, όπου εγεννήθη και έζησε. Ήταν έγκαταλελειμμένο. Και προς μεγάλη κατάπληξη των ανθρώπων του άπέναντι πανδοχείου, διεσκέασε τον τοίχο. Από ένα παράθυρο του ίσογειου, του οποίου έσπασε τά τζάμια, μπήκε μέσα, κι' άνέβη έπάνω. Όλες οι άναμνήσεις του ζύπνησαν διά μιας. Και με μία αγωνιώδη φωνή, έφώναξε όπως άλλοτε.

—Ροζελίς! Ροζελίς!

XIX

ΣΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Την ίδια βραδυά, κατά τις δέκα, υπό ραγδαίαν βροχή, με βάρκα που ξεκίνησε από τό ίδιο μέρος όπως και πρό 12 έτών, έπέρασε τον Σηκουάνα όπως και πρό 12 έτών και ή βασιλίσα 'Ιζαμπά και ο Μπουά Ρεντόν άπεβίβασθηκαν στη συνοικία Σιτέ.

Τά ίδια πρόσωπα. Μόνον που ο Μπουά Ρεντόν είχε προβιβασθή εις λοχαγό, είχε γίνει δηλαδή σπουδαία στρατιωτική προσωπικότης στο άνάκτορο της βασιλίσσας. Ήταν ή κτηνώδης βία.

Μπήκαν στο σπίτι του Σαϊτάνο, που απελάμβανε με άγρίαν χαρά την μανία των στοιχίων της φύσεως, μανία που καθώς είπε, τον ένέπνεε στις άναζητήσεις του.

—Ναι, μά όμως, τούειπε ή βασιλίσα, δεν μπόρεσες να βρής τό έλιξιρον της μακροζωίας.

—Έχω έδώ τό βιβλίο του πιο σοφού άνθρώπου, του φλημέλ. Μπορείς ν'αι τρία παιδιά ζωντανά κι' ένα πεθαμένο με ξ' φνικό θάνατο, χωρίς να του χυθή ούτε σταγόνα αίμα. Έδώ και δώδεκα χρόνια, μου τό ύποσχεθήκατε, κυρία, έκάτο φορές.

—Σαϊτάνο, τούειπε ή βασιλίσα, ότι ύποσχεθήκα, θά τό κάνω. Αλλά πρέπει νάχω δύναμι για να καταδικάσω τον άρχιεπίσκοπο που σε κατηγόρησε—πως έκανα—και εκείνον που σε εισήγαγε σε δίκη. Η δύναμή μου άπειλήται.

—Άπό την 'Οδέττη; Έχω έδώ ένα υγρό.

—Δηλητήριο;

—Δεν είναι καιρός ακόμη να την σκοτώσουμε ούτε τον βασιλιά.Θάτό κάνουμεότανώς χήρα δεν θάχαιτενά φοβηθήτε ούτετον δούκα της 'Ορλεάνης, ούτε τονΜπερύ,ούτε, τον δούκα της Βουργώνης. Αυτό τό υγρό είναι για να λείψη ή έπιβολή της 'Οδέττης έπάνω στον Κάρολο. Με τον βασιλιά τρελλό, έχετε δύναμη, χήρα ίσως δεν θά είσατε τίποτε. Πηγαίνετε κα αφήστε με στις μελέτες μου.

Η 'Ιζαμπά άνεχώρισε την όρθότητα των συλλογισμών

του Ναί, μ' ένα τρελλό βασιλιά σύζυγο, ήταν πανίσχυρη. Ο Σαϊτάνο τους συνδύεσε πούφευγαν, 'Αλλά τη στιγμή που γύρισε και μπήκε, κι' ήθελε να κλείσει την πόρτα, ένα δυνατό χέρι την έσπρωξε και την άνοιξε έντελώς. Ένας νεαρός άνδρας παρουσιάσθη Μπήκε, έκλεισε την πόρτα, ύπεκλήθη μπροστά στον Σαϊτάνο και τούειπε.

—Καλή σπέρα, δάσκαλε. Τό πεθαμένο παιδί σας χαρεταί.

Ο Σαϊτάνοπέχωρησε δυο βήματα καιπαρετήρησε με τό δξύ βλέμμα του τον ίππότη ντέ Πασσαβάν! Δεν ήταν άνάγκη να τον άναγνωρίση! Οι λέξεις εκείνες «Τό πεθαμένο παιδί σας χαιρετάει», ήταν μία άρκετή παρουσίαση! Έσκέφθη ότι δεν είχε άλλο μέσον να σωθή π'ρά να δείξη ψυχραιμία!

—Ένας κεραυνός άντήχησε!

—Έοχεσθε με τον κεραυνό! είπε!

—Και σ'ον κεραυνός άπήτησε άπλως ο Πασσαβάν.

Ο Σαϊτάνο δεν ήταν άνθρωπος που φοβότανε. 'Αλλά άναμφισβητήτως ή φυσιογνωμία του νεαρού λέοντος, του έφάνη τόσο,ν τρομερή ως ε' ώχρίασε.

—Τί θέλετε; είπε με τά χείλη λευκά και τά δόντια σφιγμένα.

Χωρίς ν' άπαντήση ο Πασσαβάν μπήκε στη δεύτερη αίθουσα πήρε ένα κερι άναμμένο και από κεί μπήκε στην τρίτη Σταμάτησε μπρός στην μαρμαρίνη πλάκα. Με σκοτεινές σκέψεις και ένδ τον έτάρασσαν συναισθήματα, μέσα στα οποία ο φόβος είχε την μεγαλύτερη θέση, ο Σαϊτάνο τον άκολούθησε. Ο Πασσαβάν τράβηξε τό σπαθί του και με την εϋλύγιστη λάμνη του έκτύπησε τό τραπέζι.

—Έδώ λοιπόν ήταν, είπε ένδ φ'ικιούσε.

Ο Σαϊτάνο στην χειρονομία αυτή του θανασίμου έχθρο του συμμαζεόθηκε σε μία γωνιά για την τελευταία πάλι! Τό γεγονός ότι ο Γιάνης 'Ατρόμητος έπέτρεπε να ζήση τό παιδί, τό άρησε να τό έξετάση άργότερα. Χωρίς να πη λέξη άρπαξε ένα δυνατό ξίφος και αφήνοντας να πέση τό παλτό του, παρούιάσθη άύνατος σαν σκελετός, δλο νεύρα, με τό μάτι ψυχρό, τό χέρι εϋλύγιστο! Ο Πασσαβάν άρχισε να γ'ελάη 'Όσον γενναίος και αν ήταν ο Σαϊτάνο τό γέλιο αυτό έκανε να πηδήση ιδρώς στις ρίζες των τριχών του κεφαλιού του.

—Πού είναι οι τρεις ζωντανοί; ρώτησε ο Πασσαβάν. Έμπρός άπαντήσετε δάσκαλε.

—Δεν τους έανάεδα ποτέ! είπε ο Σαϊτάνο ψυχρά.

—Ναι έφοβήθηκαν πολύ οι κακόμοιροι οι διαβόλοι. Έγώ έζέρετε τί ήλθα να κά'ω έδώ!

—Να έκδικηθήτε χωρίς άλλω. 'Αλλά δεν θά με σκοτώσετε τόσο εύκολα όσον νομίζετε.

Και συγχρόνως ο Σαϊτάνο στριφογύρισε τό μακρύ ξίφος και κατέφερεν ένα μανιώδες κτύπημα φωνάζοντας. «Πέθανε λοιπόν άφου είσαι προωρισμένος να πεθάνης έδώ.» Τό σπαθί άπλως άγγιξε τό έπανοφώρι του Χαρντί. Χωρίς καν να σκεφθή να φυλαχθή ο Πασσαβάν, άρπαξε με τό χέρι τό μακρύ σπαθί, τό έπήρε από τον αντίπαλό του, τό έσπασε στα γόνατά του, και πέταξε τά κομμάτια. Άφωπλισμένος νικημένος ο Σαϊτάνο, έσταύρωσε τά χέρια, έρριξε μία άγρια ματιά στον Πασσαβάν και περίμενε.

Ο νεαρός άνδρας δεν ήλθε να ζητήσει μονομαχία στο σπίτι του Σαϊτάνο. Αλλά ή εαφνική εκείνη έπιθεση τον έκανε να τροποποιήση τις ιδέες του. Χαμογέλασε και είπεν.

—Δεν είμαι θυμωμένος που μου άποδείξατε ότι έχω καλό πόδι, καλό μάτι, καλή κορμοστασιά. Αλλά έζέρετε δάσκαλε, ότι είσαι ένα σκουλικί που πρέπει να λυώσω; Μά την πίστι μου άφου σας κρατώ έδώ, θέλω άπλούστατα και ωραιότατα να σας σκοτώσω.

—Κάμετέ το, είπεν ο Σαϊτάνο! Μπορείτε να με σκοτώσετε. Έχετε ένα όπλο και δεν έχω κανένα! αλλά δεν θά κατορθώσετε να με φοβίσετε. —Θά ίδοιμε.

Ο Πασσαβάν έρριξε γύρω τη μα-

τιά του. Ο κουβάς ήταν πάντοτε εκεί! τό χονδρό σφουγγάρι! σ' ένα τραπεζάκι τό κουτί με τά εργαλεία! Σε μία γωνιά σχοινιά! Άρπαξε τά σχοινιά αυτά και έπροχώρησε κατ' εϋθείαν προς τον Σαϊτάνο. Με τό σιδερένιο χέρι του τον άρπαξε από τον λαιμό και τον κόλλησε στον τοίχο. Εκεί έγινε μία σύντομη πάλη άκούσθηκαν συγκεχυμένα γρυλλίσματα και ο Σαϊτάνο άρριζώντας, πελιδόνος βρέθη στερεά δεμένος... Δεν ήταν φοβισμένος.

—Δεν έχεις άνάγκη να με δέσης για να με σκοτώσης ληστή. Στο δευτερόλεπτο αυτό τον έπιασε φόβος. Φρικίασε. Τά μάτια του έγιναν βλοσυρά.

Ο Πασσαβάν τον έπιασε στα δυνατά χέρια του όπως τον είχε δεμένο χειροπόδαρα, τον έξάπλωσε καλά στο μαρμαρίνο τραπέζι. Άμέσως έσχίσε τά ρούχα του και ξεκούμπωσε τό στήθος του. Έπειτα έβαλε ένα κηροπήγιο έπάνω στο τραπέζι και κοντά στο κεφάλι του, και τέλος άνοιξε τό κουτί με τά εργαλεία και διάλεξε τό λεπίδι. Τό περίφημο άτσάλενο λεπίδι... την σμίλην.

Μά την πίστη μου, είπε με την τρομερή άπλότητά του, θά σας κάνω εκείνο που σίγουρα έκάνατε σε τόσους άλλους! Θά ζητήσω με την μύτη της λεπίδας την καρδιά σας και θά την ξεριζώσω ένδ ακόμη θά σπαρταράη.

Ο Σαϊτάνο έκοκκίνισε από τρόμο.

—Καλά! είπε ο Πασσαβάν! Με κάνετε να θυμηθώ ότι έλησμόνησα να σας φιμώσω, όπως είχατε φιμώσει τους τρεις ζωντανούς! Για μένα δεν άξιζε τον κόπο άφου είμαι πεθαμένος.

Με μία ματιά έζήτησε να βρής που θά τον κτυπούσε. Ο Σαϊτάνο κατέβαλε υπεράνθρωπη δύναμη για να σπάση τά δεσμά. Ο ιδρώς έπλημύρισε τό πρόσωπό του. Οι κροταφοί του φούσκωσαν.

Τά μάτια του κοκκίνισαν! Και καθώς ο έχθρός του έπλησίαζε με μία έσάρκα στο χέρι άρχισε να ούρλιάζει!

—Χάρη! σκοτώστέ με μ' ένα κτύπημα!

Ο Πασσαβάν έσκυψε στον τρομαγμένο σοφό και του είπε.

—Αυτή τη στιγμή νομίζω δάσκαλέ μου ότι φοβόσαστε.

Και στήριξε την σμίλην στο στήθος του Σαϊτάνο, όπως άλλοτε την είχε καρφώσει στο δικό του. Εκείνος με φρενιασμένη προσπάθεια άνασήκωσε τό κεφάλι του, έστήριξε τά έξογκωμένα μάτια του στη λεπίδα και άφρισε.

—Ναι! Ναι! δαίμονα φοβάμαι!

—Καλά είπε ο Πασσαβάν. Δεχόσαστε ν' άπαντήσετε στις έρωτήσεις μου! Όχι; σας την βγάξω την καρδιά! Ναι; σας χαρίζω την ζωή. Διαλέχτε.

—Θά άπαντήσω, μουρμούρισε ο Σαϊτάνο.

Ο Πασσαβάν έκοψε τά σχοινιά.

Ο Σαϊτάνο σηκώθη. Ο Χαρντί καθόταν σε μία γωνιά του μαρμαρένιου τραπεζιού, με κρεμασμένα τά πόδια και τό σπαθί μπρός στα γόνατά του, είπε.

—Δεν ήλθα να σας σκοτώσω, ούτε να σας γδάρω ζωντανό! ούτε να σας φοβίσω. Σεις με άναγκάσατε σ' αυτές της βίαιες χειρονομίες.

—Και τί θέλετε λοιπόν; είπε ο Σαϊτάνο έκπληκτος.

—Θά σας τό πώ. Προσέχτε, είπε μ' ένα ψυχρό τόνο πούδειχνε ότι δεν είχε καιρό για να άστειεύεται, προσέχτε, άπαντήστε μου, όπως μου ύποσχεθήκατε. Αν κάποια ήμέρα παρατηρήσω ότι μ' ένελάσατε, έζέρω τον δρόμο αυτόν... έζέρω τό μαρμαρίνο τραπέζι.

—Ρωτήστε είπεν ο Σαϊτάνο που είχε συνέλθει.

—Εί λοιπόν την νύκτα που με έφεραν έδώ, στο μέγαρό μου, έκανα μία έπιδρομή. Σ' ό παρεκκλήσι ήταν μία γυναίκα της οποίας δεν κατώρθωσα να ιδώ τό πρόσωπον.

—Έζέρετε ποιά ήταν ή γυναίκα εκείνη; διέκοψε ο Σαϊτάνο.

—Όχι! Γιατί τότε θά ρωτούσα εκείνη και όχι σας. Υπήρχε επίσης ένας άνθρωπος, ένας μεγιστάν.

—Τουλάχιστον αυτόν τόν εγνωρίσατε;
—Όχι! γιατί θα βρισκόμουν εμπρός του την ώρα αυτή με τὸ σπαθί στο χέρι.
—Ο Σαϊτάνο ανέπνευσε! Τὴ βσιλίσσα — τὴ σύμμαχό του — δὲν τὴν εγνωρίζε. Ὁ Πασσαβά, δὲν ἀνεγνώρισε οὐτὲ τὸν Γιάννη τὸν Ἀτρόμητο ποῦεχε ὀρκισθῆ νὰ τὸν ἐκδικήθῃ μόνος του.

—Ἐξακολουθήστε εἶπε ψυχρά.
—Αὐτὸν τὸν ἄνδρα, αὐτὴν τὴν γυναῖκα τὴν γνωρίζετε;
—Όχι τί εἶμαι ἐγὼ; ἓνα ὄργανο, ἓνα ἐργαλεῖον, ὅπως αὐτὰ ποὺ βλέπετε στὸ κιβώτιο.

—Ὅπως δὴ ποτε πάντοτε ἐπίστευσα ὅτι ὑπῆρχε στενὴ σχέση μετὰ τῶν ἀνθρώπων ποὺ μῆκαν στὸ σπίτι μου κι' ἐκείνων ποὺ με' ἔφεραν ἐδῶ! Ὑποθέτω λοιπὸν ὅτι ἂν εἶσθε ἓνα ἀπλοῦν ὄργανον, ὅτι ἂν ὑπάρχουν πράγματα ἄλλα θὰ τὰ ξέρετε.

—Ποιά; ἄς ἰδοῦμε.
—Ναί! Στὸ σπίτι μου ζοῦσε μαζί μου κοντά μου, μὴ εὐγενὴς δέσπονα ποὺ τὴν ἔλεγαν Λωράνς ντ' Ἀμπρέμ. Ξέρετε τί ἀπέγινε;

—Όχι! εἶπε καθαρά ὁ Σαϊτάνο.
—Ὁ Πασσαβάν ἐφρίκισε. Πέρασε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του καὶ ἐξηκολούθησε.

—Κοντά μου ἐπίσης ζοῦσε ἓνα παιδί ἓνα κοριτσάκι ἡλικίας 5 ἢ 6 ἐτῶν ποὺ τὸ λεγαν Ροζελίς! Ξέρετε τί ἀπέγινε;

—Ναί! εἶπεν ὁ Σαϊτάνο.
—Ὁ Πασσαβάν πεταχθὴ ὀρθίος, ἔστριψε πρὸς τὸν Σαϊτάνο καὶ τοῦ πῆρε τὰ χέρια! Ἡ συγκίνησή του ἦταν βαθειά.

—Θὰ σὰς πῶ ὅτι ξέρω. Ἴσως νὰ χω ἀδικο! Ἀλλὰ μοῦ κεντήσατε τὸ ἐνδιαφέρον! λοιπὸν τὸ παιδί πῶς τὸ ἔλεγαν;

—Ροζελίς.
—Ναί. Τὸ δώσαν σέ μιά γυναῖκα ποὺ ἔπρεπε κι' ἐκείνη

νὰ παίξῃ τὸν ρόλο της, ὅπως καὶ ἐγὼ ἔποιξα τὸν δικό μου!.. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ πέθανε. Εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν δῶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρες πρὶν πεθάνῃ. Μὲ εἶχε καλέσει νὰ τὴν γιοτρέψω. Καὶ κείνη μοῦ διηγήθηκε τί ἀπέγινε ἡ Ροζελίς! Τὴν ὠδήγησαν ἔξω, μακριὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι! σ' ἓνα χωριό, τοῦ ὀνόματός δὲν μοῦ εἶπε τὸ νομα, καὶ ἐξέθεσε στὴν ἐκκλησία αὐτὸ τὸ κορίτσι, τὸ χωρὶς ὄνομα.

—Ὁ ἱππότης τοῦ Πασσαβάν ἀνεπήδησε.

—Ἐκτεθειμένη... Τί; ἐκτεθειμένη...

—Ναί, εἶπεν ὁ Σαϊτάνο. Ἀφοῦ βρισθῇ κι' ἐκτυπήθῃ ἔπαθε ξαφνικά ἓνα τόσο φοβερόν κλονισμόν π.ὗ σὲ τρεῖς μῆνες πέθανε.

Τὸ κτύπημα ὑπῆρξε τρομερό! Ὁ Πασσαβάν ἔγινε λευκός, σὰν νεκρός! ἔφερε τὰ χέρια του στὰ μάτια καὶ εἶπεν.

—Νεκρή!... Ἡ Ροζελίς πέθανε.

—Ὡρα πολλὴ ἐπάλευε κατὰ τῆς λύπης. Δὲν ἔκλαιγε. Τὰ παρηγορητικὰ δάκρυα δὲν ἤρχοντο. Σιγά-σιγά συνήλθε εἴτε γιατί ἔπρεπε νὰ δαμάσῃ τὰ συναισθήματά του, εἴτε γιατί ἐντράπηκε νὰ φανερῶσθ' αὐτὸν τὸν ξένο τὸν ἐχθρόν του, τὸ μυστικὸ τῆς ψυχῆς του, τὸν κρυφὸν αὐτὸν ἔρωτά του, καὶ ξαναπῆρε τὴν συνηθισμένην του φυσιογνωμίαν.

—Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπεν. Αὐτὸ θὰ ἤθελα νὰ μάθω. Πρὶν

φύγω θὰ σὰς πῶ ὅτι δὲν ἔχετε τίποτα νὰ φοβηθῆτε ἐκ μερῶν μου. Ἐν τούτοις θὰ ἔπρεπε νὰ μάθω τὸ ὄνομα ἐκείνης.

—Ἡ γυναῖκα πέθανε σὰς τὸ εἶπα! μὴν τὴν ἀναζητήσετε.

—Δὲν με' ἐννοεῖτε. Θέλω νὰ πῶ γιὰ κείνην ποὺ περιμάζεψε τὸ παιδί. Πῶς μεταχειρίσθη τὴν Ροζελίς; γιατί τὴν περιμάζευσεν;

—Εἶναι ἡ Ἰζαμπὴ τῆς Βαυαρίας, βασίλισσα τῆς Γαλλίας, ποὺ τὴν ἀγάπησε σὰν παιδί της τὸ υἱοθέτησε κι' ἔκλαψε πικρὰ γιὰ τὸ θάνατό της.

—Ὁ ἱππότης ντὲ Πασσαβάν δὲν ἔδειξε καμμιάν ἐκπληξη! τοῦ ἐφάνη τόσο φυσικὸ! ὅτι μιά βασίλισσα ἔδειξε τόσον καλὴ καρδίαν. Δὲν εἶπε τίποτα, ὠρκίσθηκε ὅμως μέσα του ὅτι ἂν κάποιος ἐκείνη εἶχεν ἀνάγκη τῆς ζωῆς ἢ τοῦ αἵματος ἐνὸς ἀνθρώπου, τότε θὰ τὸ ἔχυνε με' χιρὰ τὸ αἷμα του γιὰ κείνην ποὺ παρηγόρησε τὴν Ροζελίς κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς της!

—Ἐχαιρέτησε τὸν Σαϊτάνο, ἔρριξε στοὺς ὤμους του τὸ ἐπανώφορό του καὶ βγῆκε χωρὶς ν' ἀνταλλάξῃ με' τὸν μάγον οὔτε ἓνα χαιρετισμόν.

—Ὁ Σαϊτάνο ἐσύρτωσε τὴν πόρτα του καὶ ὅταν ἐγύρισε εἶδε μιά ψηλὴ γυναῖκα, με' γκριζὰ μαλλιά, με' τὸ μάτι ἐξαιρετικῶς κρύο, ποὺ τὸν κύτταζε.

—Ἐ! Ζερῶδ, πρέπει λοιπὸν πάντοτε νὰ ἀκοῦς στὶς πόρτες; εἶδες λοιπὸν; ἀκουσες; τί λές γι' αὐτά;

—Λέω ὅτι εἶχατε ἀδικο ν' ἀφήσετε νὰ φύγῃ ὁ νεαρὸς αὐτὸς ἄνδρας.

—Μὰ τοὺς ἀγίους πῶς φαίνεται ὅτι δὲν ἐδοκίμασες τὴν δύναμη τῆς γροθιάς σου! θὰ τὸν βρῶ! δὲν θὰ χάσω τίποτα ἂν περὶ ἐνῶ. Καὶ ἀπὸ τώρα ἔως τότε, καθὼς σοβαρὰ γεγοῦστα ἐτοιμάζονται, καθὼς ἡ βασίλισσα θὰ ἔχῃ ἀνάγκη τυφλῶν ἀφοσιώσεων, βλέπεις ἔκαμα τὸν νεαρόν αὐτόν ὑπὲρ τῆς πιστὸν μέχρι θανάτου, μὴ ποτε νὰ με' πιστεύσης.

—Εἶχατε ἀδικο νὰ τὸν ἀφήσετε νὰ φύγῃ.

Καὶ τὴν φορὰ αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἐπρόφερε τὰ λόγια της με' ἓνα τόνο ψυχρὸ τόσο π.ὗ ὁ σοφὸς ὁ ὁποῖος ἀπὸ τίποτε δὲν ἐταράσσεται, ἐνοιῶσε τὸν ἑαυτὸ τοῦ νὰ τρέμῃ.

—Ἀλλὰ σέ λίγο κούνησε τὸ κεφάλι καὶ ἐδήλωσε ὅτι δὲν τὸν ἐνδιέφερε παρὰ μόνον νὰ νικήσῃ τὸν θάνατο.

—Ἐλα Ζερῶδ, ἐπρόσθεσε ἄς ἀνεβούμε νὰ ἰδοῦμε τὴν Λωράνς ντ' Ἀμπρέμ.

—Τὴν μητέρα τῆς μικρῆς Ροζελίς! εἶπε ἡ Ζερῶδ με' τὴν ἀπαισίαν ψυχρότητά της.

Καὶ οἱ δύο ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν μὴ ἐύλινε σκάλα.

—Ὁ ἱππότης Πασσαβάν ἐφυγε ἀπ' ἐκεῖ βυθισμένος στὴ θλίψη καὶ περπατοῦσε ἀσκόπως, ὅταν γιὰ μιά στιγμὴ ἀντελήφθη ὅτι βρισκόταν εἰς ἓνα δρόμο φωτισμένο.

—Ὑπῆρχαν ἐκεῖ διάφορα καμπαρέ ποὺ δὲν εἶχαν κλείσει μ' ὄλον ὅτι ἦτο ἡ ὥρα περασμένη. Ἀντηχοῦσαν γέλια, ἀστεῖα, βρυσές, ἀπειλές, ἀκόμη καὶ σπασμῶδες καὶ οἱ οἰμωγὲς πληγωμένων. Εὐγενεῖς με' τίς μάσκες καὶ ἄλλοι κοινοὶ ἄστοι διεσκέδαζαν ἐκεῖ μέσα.

Μὴ κόρη ὡρὴ, με' μαύρα μάτια, ἐπλησίασε τὸν Χαρντί τοῦ χαμογέλασε λυπημένα καὶ τοῦεπε.

—Καλημέρα ὦραϊε λογαγέ. Θέλεις νὰ κάνῃς μιά καλὴ πράξη;

—Ἄς ἰδοῦμε! ἐμεδίασε ὁ Πασσαβάν. Δὲν γυρεύω καλύτερο πρᾶγμα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΕΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ ΕΙΣΑΙ...

Εἶσαι τὸ κῆμα τὸ χαδιάρικο
εἶσαι τῆς βάρκας τὸ τιμόνι,
τὸ πῖλ γλυκὸ, τὸ πῖλ ἐρωτικό
τραγουδι ποὺ ἄκουσα στὴ γῆ.
Εἶσαι τ' ἀχνὸ τοῦ ῥόδου ἀνάσασμα,
μιά βεργολίεση ἀνεμώνη
τοῦ χουσοῦ φλώρου τὸ κελάδισμα,
ἡ πῖλ δροσόλουστη πηγὴ.

Εἶσαι ἡ ψυχὴ ποὺ κλαίει καὶ χαίρεται,
γιὰ ξένο πόνο, γι' ἄλλον πόνο,
παρηγοριὰ σὲ γάθε ἀδύνατο,
σὲ γάθε πλάσμα μοναχό.

Εἶσαι τὸ γέλιο τὸ ἀνοιχτόκαρδο,
ποῦχει παντοῦ δικό του ἀχνάρι,
ποὺ γάθε τι μπροστά του φαίνεται,
πιοτερο ξένο καὶ σιγὴ.

Εἶσαι ὁ κρυφός, ὁ λατρεὸς πόθος μου
ἐσὺ, ποὺ ξέρες νὰ κυττάζης,
με' τὰ γλυκὰ καθάρια μάτια σου,
τόσο βαθειὰ μέσ' τὴν ψυχῇ.
Κι' εἶμαι ὁ τρελλὸς ποὺ ξημερώνουμαι,
ὅταν μέσ' σι' ὄνειρο φωλιάζης,
τότε μ' ἐλπὶδα μπρὸς τὴν πόρτα σου
τότε με' γλῆμμα ἢ προσευχή.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΟΜΙΚΟΣ

ΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΛΟΥΠΕ ΒΑΛΕΖ

ΠΩΣ Μ' ΑΡΕΣΕΙ ΤΟ ΚΡΑΣΙ

ΣΤΙΧΟΙ
ΑΝΤ. ΚΑΡΑΤΖΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ (ΤΑΓΚΟ)

ΜΟΥΣΙΚΗ
Γ. ΤΥΡΓΑΙΟΥ

Handwritten musical score for the first page of the song. It features a piano introduction in G major, 2/4 time, marked *f*. The melody is in the right hand, and the bass line is in the left hand. The lyrics are written below the staff.

Lyrics:

Ὅ σου τὰ βέρες ξέρω πονέχουν τὸ κρασί
 Ρε τοί να σε νερὶ ναίω φίλια νερὶ νὰς ἐσύ.

χὺρὼ δὲ νὰ τις φέρω ἅλα πὶ μου χερσὶ
 νιέ-τοι ἐ-γὼ με δάω με δυό-χο χὼν κρασί.

Πὶ νὼ τὰ νο πα-νά-ω νιόχ' τὰ πὴς-μὸ-νὼ
 Πὶ νὼ γιὰ νὰ φέ-χ' τὰ πὴς-μὸ-νὼ.

μετ' ἡ χὺν νιὰ δ' ἅλα νι φίλια δὴν τὴν νὼ
 ναι ὁ τὰν νιὰ με δ' ἅλα νι τραχὺ δὲ νὰρ χι δάω.

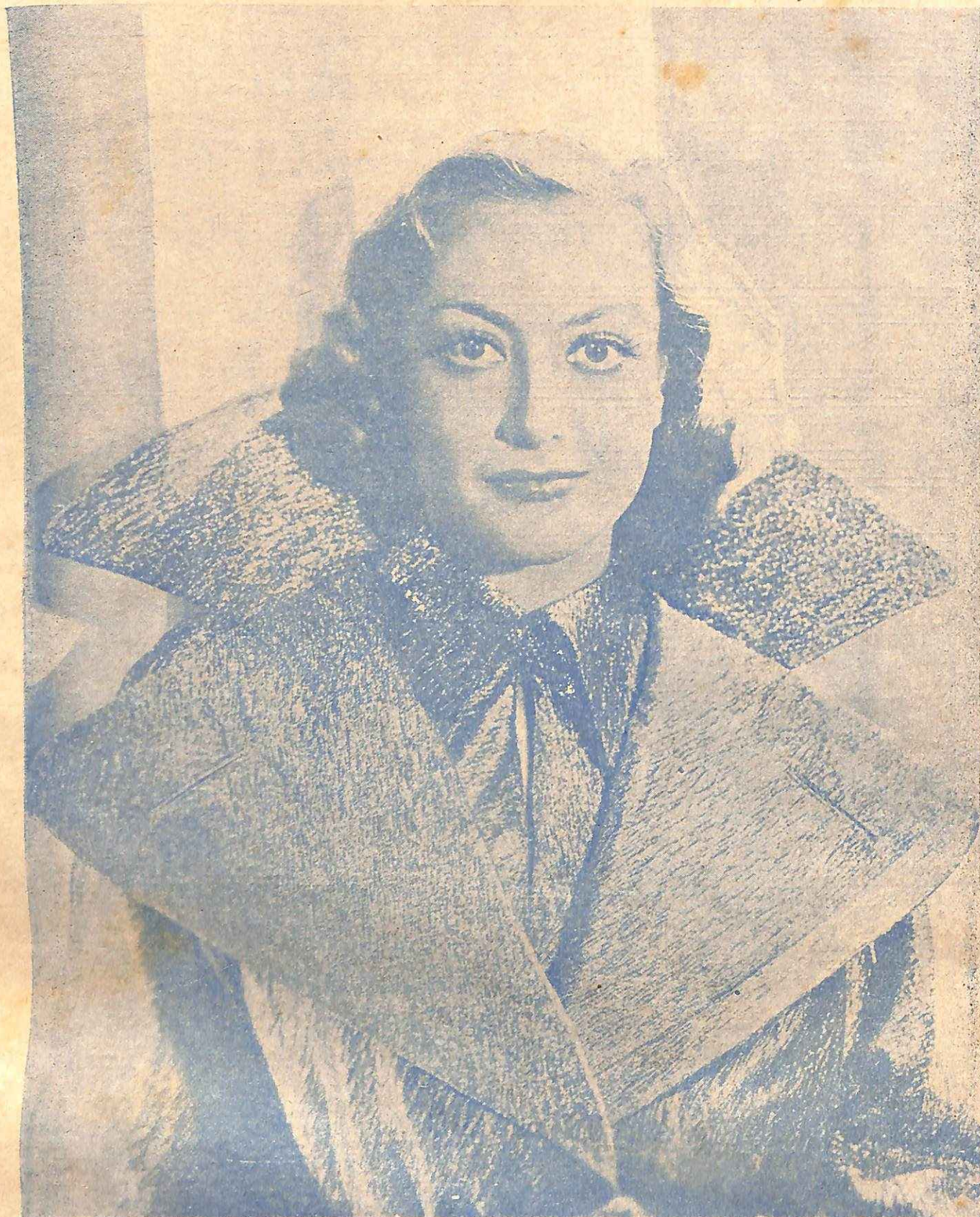
Refrain

Handwritten musical score for the second page of the song, including the Refrain. The Refrain is marked *f* and *allegro*. The tempo is 2/4. The melody is in the right hand, and the bass line is in the left hand. The lyrics are written below the staff.

Lyrics:

Πὼς μὰρ σε τὸ κρασί σὰν μεδῶ με χὼ ναι-δύ,
 με κραδαί με φί-λια σὴν δερμὶ σου ἅλα γιὰ
 τὰ χερσὶα σου τὰ δύο ὅταν τὰ χὺν φιλῶ
 Πὶ νὼ τὸ χὺν τοὺς με-λί, πὴν γε δὴν ναι-νι-λί.

allegro
ff

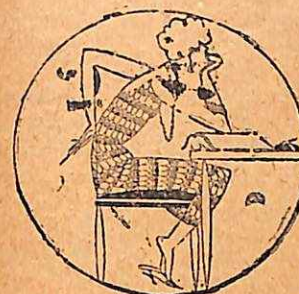

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΑ ΦΟΡΤ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΤΡΩΓΟΥΝ... ΕΝΤΟΜΑ !

Συμπόσια από κατσα-
ρίδες ! Έκλεκτά πιτά γαρνιρισμένα με με-
ταξοσκώληκες. — Οί ακρίδες στήν ήμερησία διάταξη. — Πεταλούδες για γαρνίρισμα
σκυλλόψαρου. — Τελετές όπου προσφέρονται μυίγες !

Όσο για τὰ γούστα, δὲν χω-
ρεῖ συζήτηση, λέγει μιά
παροιμία γνωστή σχεδὸν
σ' ὅλο τὸν κόσμο. Κι' ἡ παροι-
μία αὐτὴ ἔφορ' περισσότερο
ἀπὸ τὸ κάθε τι τὴν κουζίνα,
ἀρκεῖ μόνον νὰ γυρίσῃ κα-
νεῖς λίγο τὸν κόσμο για νὰ ἰδῇ
μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια πὼς
ὑπάρχουν λαοὶ ποὺ τρώγουν
μερικὰ φαγητὰ ἀγνώστα ἐντε-
λῶς σὲ μᾶς καὶ ποὺ οὔτε καὶ
ἡ φαντασία μας θὰ μπορούσε

ποτὲ νὰ τὰ συλλάβῃ. Κι' ὅμως αὐτὰ τὰ φαγητὰ ἀποτελοῦν
γιὰ ἐκείνους ποὺ τὰ τρώγουν, ὅτι τὸ πιὸ ἐκτε-
νὸν μὲ τὴν ἀποτέλει τὸν ἑαυτοῦ. Ἐν-
τάτοι, ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι ποὺ δείχνουν ἐξαι-
ρετικὸ γούστο στὰ... ἔντομα καὶ κάθε τι ποὺ μπορεῖ νὰ τὰ
περιέχῃ.

Τυρί με σκουλήκια

Φυσικὰ θὰ νομίζετε δι τὴν προτιμήθει αὐτὴς τὴς ἔχουν
ἄνθρωποι ἀνήκοντες σ' ἀπολιτίστους κι' ἀγρίους φυλάς. Ἐν-
τούτοις ὅμως ὑπάρχουν καὶ στήν Εὐρώπῃ ἀκόμη, πολλοί,
ποὺ συμφωνοῦν μ' αὐτὰ τὰ γούστα. Τέτοιοι, π. χ. εἶναι ἐ-
κείνοι ποὺ τρώγουν τὸ τυρί ὅταν αὐτὸ σκουληκιᾶσῃ παρ'
ὅλο ποὺ οἱ ἐπιστήμονες τὸ ἀπαγορεύουν, τονίζοντας ὅτι
αὐτὸ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ στομαχικὰ νοσήματα.
Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι αὗτοι ἀποτελοῦν μὴν ἐξέλιξη γιὰ
τὴν Εὐρώπῃ, ἐνῶ σ' ἄλλα μέρη ἐκείνοι ποὺ τρώγουν ἔντο-
μα εἶναι κατὰ χιλιάδες γιὰ τὴν γῆν. Αὐτοὶ εἶναι κινῶν, εἶναι
μὴ ἀπαράιτητος τροφή. Κι' ἀς ἀρχίσουμε ἀπὸ μέρη ποὺ δὲν
εἶναι τόσο μακριὰ μᾶς. Σ' ὅλη τὴν Ἀφρικὴ θεωροῦν ὅτι
ἐκλεκτὴ τροφή τὴς κατσαρίδες ! Προπάντων οἱ κάτοικοι τῆς
Βορείου Ἀφρικῆς, τῆς Ἀραβίας, τοῦ Μαρόκου, τῆς
Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀβυσσινίας, βρίσκουν ἐξαιρετικὸ γού-
στο σ' αὐτὰ τὰ ἔντομα. Τὴς σερβίρουν τῆς γαλιαντῆς ἢ ψητῆς
κι' ὅταν ἐτοιμασθοῦν, παίρνουν μὴ τέτοια ὄψη καὶ μυρ-
διά ποὺ πολλοὶ Εὐρωπαῖοι μόλις τὴς εἶδαν ἠθέλησαν νὰ
τὴς δοκιμάσουν.

Μεταξοσκώληκες τηγανητοί

Ὁ Λίβυκτον, ἐξ ἄλλου, διηγεῖται στὸ βιβλίο τῶν ταξί-
δων του πὼς στὴς ὄχθες τῆς λίμνης Ταγκανίκα οἱ νέγροι
τρώγουν μ' ἐξαιρετικὸ γούστο τὰ κουνούπια μὲ τὰ ὁποῖα
παρσιεύαζον ἐιδικὴς πηττες ! Στὴ Μαδαγασκάρῃ ἐπίσης
οἱ κάτοικοι τρώγουν σχεδὸν ὅλα τὰ ἔντομα ὅταν βρίσκων-
ται στὸ πρῶτο στάδιο τῆς ἀναπτύξεώς των. Ὅπως διόλου
ἐξαιρετικῶς ἀγαποῦν τὴς ἀκρίδες, ἔντομα ποὺ ὑπάρχουν
κατὰ χιλιάδες καὶ στοὺς ἰδικούς μας κάμπους.
Ἀς δώσουμε τώρα μιτ' ματιά καὶ στήν Ἀσία. Στὸ Σιάμ
καὶ στὴ Νότιο Κίνα μαγειρεύουν μὲ λάδι καρυδιᾶς, τοὺς με-
ταξοσκώληκας οἱ ὁποῖοι σερβίρονται σ' ὅλα τὰ ἀριστοκρα-
τικὰ τραπέζια τῶν χωρῶν αὐτῶν. Πολλὲς φορές, μάλιστα
ἐξηραίνον στὸν ἥλιο αὐτὰ τὰ πολυτίμητα ζῶα κι' ὅς ἐρα τὰ
κοπανίζουν κάνοντάς τα σκόνη, ποὺ ἀποτελεῖ ἀργότερα
ἓνα νοστιμότατο καρίκευμα γιὰ ὅλες τὴς σάλτσες μὲ τὴς ὁ-
ποῖες περιχύνουν τὸ ρύζι, τὸ κατ' ἐξοχὴν φαγητὸ τους.

Τζιτζίκια ψητά

Οἱ κάτοικοι τοῦ Σιάμ, ἐξ
ἄλλου, εἶναι φοβεροὶ κατα-
βροχθιστὰ τῶν μεγάλων
ἀσιατικῶν τζιτζίκων, ποὺ
τοὺς τρώγουν ἢ ψητοὺς
ἢ βραστοὺς.

Στὸ Τονκίνο πάλιν συ-

ΠΑΝΘΕΟΝ

νηθίζουν πολὺ νὰ μαγειρεύουν
μερικὰ ὑδρόβεια ἔντομα, τὰ ὁ-
ποῖα στήν ἐπιστημονικὴ γλῶσ-
σα ὀνομάζονται «ὠραιόστο-
μα». Πλὴν τὰ μαγειρεύουν ὁ-
μῶς φροντίζουν νὰ τοὺς ἀφαι-
ρέσουν μερικὰ γάγγλια τοῦ θώ-
ρακός των, τὰ ὁποῖα ἔχουν
μὴν ἀποπνεκτικὴ μυρδιά.

Τόσο στήν Ἀσία ὅσο καὶ
σὴν Ἀφρικῇ καὶ σὴν Ἀμερι-
κῇ, οἱ λαοὶ τῶν τροπικῶν χω-
ρῶν τρώγουν πολὺ τὰ μυρμή-
γκια καὶ ἐιδικῶς τὰ λευκὰ, ἢ τὰ

περωτὰ καὶ τὰ μαγειρεύουν μὲ χίλια δυὸ καρίκεύματα ἀ-
κόμη δὲ καίμ' ἐκαστὰ.

Σοῦπα ἀπὸ λευκὰ μυρμήγκια

Τὰ λευκὰ μυρμήγκια ζοῦν πάντα κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, ὅπου
διανοίγουν πρὶ γματικούς λαβυρίνθους διαστροφῶν ποὺ ἀπο-
τελοῦν τεράστια... τοῦνελ ! Μιὰ φορὰ τὸ χρόνον ὅμως κατὰ
τὸ τέλος τοῦ τροπικοῦ θέρους κι' ὅταν ἀρχίζουν οἱ τροπι-
κὲς καταρρακτώδεις βροχὲς, τότε τὰ λευκὰ αὐτὰ μυρμή-
γκια ἀρχίζουν νὰ ἐρωτοτροποῦν. Βαίνουν δηλαδὴ ἀπὸ
τὴς κρύπτες τους, ἀνοίγοντας πολυάριθμους τρύπες. Τότε
συμβαίνει κάτι ποὺ ἀπογελεῖ φαίνόμενον. Ὅλα αὐτὰ τὰ
μυρμήγκια καὶ ἰδίως τὰ περωτὰ, σχηματίζουν δλόκληρα
σύννεφα, ἀπὸ ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων ἔντομα, τὰ ὁποῖα
ἀρχίζουν τὴν ἐρωτικὴν τους πτῆση. Τὸ φαινόμενο ὅμως αὐ-
τὸ διαρκεῖ μόνον λίγη ὥρα καὶ τότε εἰδικοί κυνηγοὶ τῶν
μυρμηγκιῶν αὐτῶν ἀπλώνοντας στὸν ἀέρα τεράστια τού-
λια, τὰ συλλαμβάνουν γιὰ νὰ τὰ μαγειρεύσουν ἀργότερα
μέσα σὲ μιὰ χύτρα γεμάτη ἀπὸ λάδι καρυδιᾶς. Ἀφοῦ λοι-
πὸν ψηθοῦν μέσα στὸ λάδι τότε τὰ φτιάχνουν πηττες καὶ
τὴς πωλοῦν στήν ἀγορά.

Πεταλούδες.. γιὰ γαρνίρισμα

Στὴ Γιάβα, οἱ κάτοικοι, τρώγουν τὴς... πεταλούδες ! Τὰ
χαριτωμένα αὐτὰ ἱπτάμενα ἔντομα, συλλαμβάνονται κατὰ
χιλιάδες μέσα στοὺς κάμπους καὶ στοὺς ἀπέραντους κή-
πους ποὺ ὑπάρχουν στὸ ὠραῖο κι' ἐξωτικό αὐτὸ νησί καὶ
ὕστερα χρησιμεύουν γιὰ νὰ γαρνίσουν κάθε φαγητὸ, ἐι-
δικῶς δ' ἐκείνο ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ κυνήγι δηλαδὴ ἀπὸ
πουλά, ζαρκαδία, λεοπαρδάλεις, λεοντάρια καὶ... σκυλ-
λόψαρα !

Μιὰ φυλὴ τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς, ἔχει μανία μὲ τὴς
μυίγες ! Σ' ὅλες τὴς θρησκευτικὲς καὶ γαμήλιες τελετὰς
τῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν φάγουν... μυίγες ! Γι' αὐτὸ λοι-
πὸν ὑπάρχουν κυνηγοὶ τῶν μυιγῶν ποὺ μὲ εἰδικὴς ἀπό-
χες τὴς συλλαμβάνουν καὶ τὴς μαγειρεύουν μὲ λάδι ἀπὸ
τὸ λίπος τοῦ ἐλεφάντος ! Τὴς βρίσκουν πολὺ ἐξαιρετικὴς
στὴ γεύση καὶ πολὺ θρεπτικὴς.

Μάλιστα, οἱ λατοὶ — μάγοι τῆς φυλῆς αὐτῆς, τὴς συ-
ναγοῦν στοὺς ἀσθενεῖς οἱ ὁποῖοι ἢ πίνουν, ἀπὸ τὴς
βράσουν, τὸ ζουμὶ τῶν ἢ τὴς τρώγουν ὡμές γιὰ... δυ-
ναμωτικό ! Τί κρίμα, ἀλήθεια νὰ μὴν εἶναι δυνατὸν οἱ κυ-
νηγοὶ τῶν ἐνοσηλτικῶν αὐτῶν
ἐντόμων νὰ ἐκτείνουν τὸ πε-
δῖον τῆς δρασεώς των καὶ
ἔως τὸ κοινοσάλεον αὐτοῦ
μᾶς !

Ο ΕΝΤΟΜΟΛΟΓΟΣ

ΣΤΙΣ ΠΕΝΤΕ ΑΚΡΙΒΩΣ...

ΥΠΟ Α. ΑΝΤΡΕΟΛΑ

— Άγιο λοιπόν...
— Ναί, ούριο...
— Στις πέντε ακριβώς.
— Ναί, στις πέντε. Θα πάρουμε το τραίνο για τη λουτρόπολη κι' εκεί θα περπατήσουμε μόνοι, αγκαλιασμένοι. Τι ευτυχία!..

— Αύριο, αγάπη μου.
— Ω, βουάα.

Σταθηκαν ακόμη λίγες στιγμές ο ένας κοντά στον άλλο

κι' ύστερα εκείνος απομακρύνθηκε σχεδόν τρέχοντας. Όταν έστριψε τη γωνιά του δρόμου, έβγαλε από την τσέπη του ένα δακτυλίδι, ήταν ή βέρα του, τη φόρεσε στο δάκτυλό του, μπήκε σε μία πόρτα κι' ανέβηκε τρέχοντας τις σκάλες. Ήταν παντρεμένος και μάλιστα πατέρας, αλλά καμιά φορά του άρεσε να περνά την ώρα του με καμιά νόστιμη γυναίκα κι' ύστερα γύριζε σπίτι νευρικός όπου το παιδί του τον ένοχλούσε και κάθε δμιλία της γυναίκας του όποτελούσε γι' αυτόν ένα εφιάλτη.

Αυτή τη φορά όμως το αίσθημα πλημύριζε την καρδιά του και γι' αυτό δοκίμαζε εκείνη τη μελαγχολία που γλυκειά και σαγηνευτική, δεν είναι άλλο από μία εισαγωγή του έρωτα.

Μπήκε στο σπίτι του, σ' ανηφορμένους, κάθισε στο τραπέζι κι' άμέσως άρχισενά διαβάση μινιέφμερίδα για να μη του μιλήσει ή γυναίκα του ή το παιδί του και του διακόψουν την αναπόληση εκείνης.

Την είχε καταφύγει να περάσουν εν απόγευμα έξω από την πόλη. Στην αρχή, εκείνη δεν ήθελε, αλλά βλέποντάς τον νέο κι' ώραίο τον συνεπάθησε και δέχτηκε. Άλλως τε δεν τον φανταζόταν ποτέ παντρεμένον. Σκέφθηκε να βρή μία όποιονδήποτε πρόφαση για να λείψει από το σπίτι, για να έχη τουλάχιστον τρεις ώρες έλεύθερες.

Τό είπε στη γυναίκα του. Της είπε πως την άλλη μέρα στις πέντε θα πήγαινε για μία σπουδαία υπόθεση.

— Ωστε λοιπόν, αύριο στις πέντε; τον ρώτησε ή γυναίκα του.

— Ναί, τί; ρώτησε εκείνος άφηρημένος.

— Πολύ καλά, άλλα ληρμόνησε πως αύριο είναι ή συνάυλια που θα δώση το παιδί μας; Και σιρεφομένη προς τον μικρό Ζώρζ συμπλήρωσε. Δεν φοβάσαι να παίξεις πιξ-νο μπροστά σε τόσο κόσμο, Ζώρζ;

— Εγώ δεν θα κυττάω τον κόσμο άπλήντησε ο μικρός. Θα κυττάω τον μπαμπά μου και δεν θα φοβάμαι. Σ' όμως θα καθήση κοντά μου. Δεν είν' έτσι;

— Μα εγώ...

— Στις πέντε ακριβώς—τον διέκοψε ή γυναίκα του—πρέπει να φύγουμε για να πιάσουμε θέση στο θέατρο.

— Μα εγώ...

— Κι' αν παίζω καλά, μπαμπά μου, θα μου πάρης ένα ποδήλατο;

— Εγώ... αύριο στις πέντε... ο προϊστάμενός μου... θα κάνουμε έναν έλεγχο... τι πασαρέα!

Ή γυναίκα του σιωπούσε. Ένοιωθε πολλά πράγματα, που αυτός ούτε καν φανταζόταν αλλά δεν μιλούσε και ύπέφερε σιωπηλά άφωσιωμένη στο παιδί της.

— Λοιπόν, αύριο δεν θα μπορέσης να έλθης; τον ρώτησε με λυπημένη φωνή.

— Δεν θα έλθης μπαμπά; ρώτησε κι' ο μικρός Ζώρζ σ' ατισμένος. Τότε κι' εγώ δεν θα παίζω!

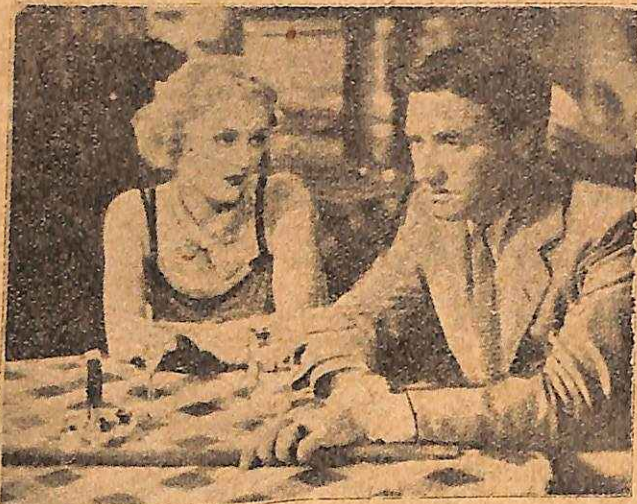
Εκείνος, τη στιγμή αυτή ένοιωσε την παρατήρηση του παιδιού του που τό έγκατέλειπε σε μία στιγμή που θα του έχανασσε το μέλλον του.

— Τι ώρα θα τελειώσει ή συναυλία; Πόσο θα διαρκέση;

Κι' απεφάσισε: Θα την άφινε να περιμένη. Οι γυναίκες όταν αγαπούν, περιμένουν.

Και στις πέντε ή ώρα της άλλης ημέρας εκείνος βρισσεται στην πρώτη σειρά καθισμάτων του θεάτρου και περιμένει μ' άγωνία να ιδή τό παιδί του στη σκηνή.

Τό βλέπει που προχωρεί με σταθερό βήμα και κάθεται στο πιάνο.

Στη σάλα βασιλεύει ή σιωπή. Οι γονείς του μικρού Ζώρζ δεν τον αφήνουν ούτε μιλάσιμη από τα μάτια τους.

Ο Ζώρζ αρχίζει να παίζει, φοβισμένος στην αρχή αλλά προχωρεί σταθερά και σοβαρά. Ή σάλα γεμίζει από άρμονικούς ήχους και μελωδίες. Ύστερα όμως σταματά κάπως σ' αν τα δακτυλά του να μην κινούνται πιά επάνω στ' πληκτρα, πράγμα που τό αντίλαμβάνονται άμέσως ή μητέρα του κι' ο πατέρας του. Ή καρδιά τους τρέμει. Εκείνος σφίγγει τό χέρι της γυναίκας του κι' ο μικρός Ζώρζ από τη σκηνή κυττάζει τον πατέρα του σ' ατισμένος.

— Εμπρό, Ζώρζ, πολύ καλά, τό φωνάζει ο πατέρας του.

Ο Ζώρζ ξαναρχίζει τη μελω-

δία του, τα δακτυλά του χοροπηδούν επάνω στα λευκά και τα μαύρα κοκκαλά του πιάνου, με χάρη, με απόδοση σε θριαμβευτικό τόνο, σ' αν να ένοιωσε βαθειά στην ψυχή του πως ο πατέρας του άρχισε να τον σκέπτεται, πράγμα που ποτέ μά ποτέ μέχρι τη στιγμή εκείνη δεν είχε νοιώσει.

Πράγματι, για πρώτη φορά στη ζωή του ο μικρός Ζώρζ ένοιωσε μία πατρική προστασία, μία ένιςχυση στο ταλέντο του.

Οί θεαταί, ύστερα από τό άριστουργηματικό κομμάτι που έπαξε ο μικρός Ζώρζ, ξέσπασαν σε ένθουσιώδη χειροκροτήματα. Ο Ζώρζ είχε παίξει μ' άφάνταστο ταλέντο. Σε λίγα χρόνια θα γινόταν ο διασημότερος πιανίστας.

Σηκώθηκε όρθιος, έχαιρέτησε τους θεατάς κι' ύστερα έτρεξε άμέσως στους γονείς του. Τους βρήκε σφιχτοαγκαλιασμένους κι' αυτός κάθισε στη μέση μ' ένα χαμόγελο στα χείλη.

Τό ρολόγι του σταθμού από πολλή ώρα είχε χτυπήσει τις πέντε. Τό τραίνο είχε φύγει για τη λουτρόπολη. Κάτω από τό ύπóστεγο, μία γυναίκα έκλαιγε τη χαμένη της αγάπη. Δεν θα έβλεπε πιά τον άνθρωπο, που μάτια περιμένε τόση ώρα! Δεν είχε τηρήσει την υπόσχεσή του:

— Στις 5 ακριβώς...

Εκείνη την ώρα, μία άλλη αγάπη, πολύ ώραιότερη, τον είχε κερδίσει.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ένας έρωτευμένος κανταδόρος τραγουδάει κάτω από τα παράθυρα της αγαπημένης του:

Σ' όσπλαχνη που μ' άναψες
φωτιά μέσ' στη καρδιά μου,
ξύπνα και δρόσιέ μου την
να πάσουν τα δεινά μου.

Ο πατέρας της αγαπημένης του συνεχίζει από τό παράθυρο την καντάδα:

«Όρσε δροσιά αλύπητη
Που να μη την ξεχάσης
Κι' αν δεν σου σβύση, κόπιασε
Να ξαναδοκιμάσης».

Και χύνει ένα τενεκέ νερό στο κεφάλι του έρωτευμένου τροβαδούρου.

Η ΑΜΜΟΣ ΥΠΟΧΩΡΕΙ!...

Ε. ΜΑΡΙΝΟ

Μόλις έφθασαν στη διασταύρωση που άνοιγόταν τό μοιπάτι, κατά μήκος της άκτής της Βρετάνης, ο Κάρολος Μερινύ κι' ή Εβελίνα Τιεράν σταμάτησαν κι' έκάθησαν επάνω σε μία πέτρα, από τις τόσες που ξεπετιώνταν επάνω από τό άμ' μώδες έδαφος, τό χωρίς πράσινο, για να φάγουν κάτι.

Είχαν φύγει από τον πύργο Άρζε-λιέ για να κάνουν ένα μακρινό περίπατο κι' είχαν φθάσει, χωρίς να τό καταλάβουν, ως τη θάλασσα.

Ή Εβελίνα Τιεράν ή' αν ένα ώραίο και τοληρό κορίτσι που άγαπούσε τα σπόρ και τις περιπέτειες. Ο Κάρολος της άρεσε πολύ και γι' αυτό δεχόταν να την φλερτάρη και ν' άκούη χίλια δυό έξωτικά λόγια από τό σιόμα του.

Στη μοναξιά εκείνη, μεταξύ ούρανο και γής, ο Κάρολος βρήκε την ευκαιρία να επαναλάβη στην Εβελίνα, ό,τι της είχε πη τόσες φορές.

— Εβελίνα, σ' αγαπώ...

— Τό ξέρω, τό έχω μάθει άπ' έξω πιά.

— Και σ' ό μ' αγαπάς;

Ή Εβελίνα του άπήντησε μ' ένα ήχηρό γέλιο που άντήχησε κυρσ' αλλικά στη μοναξιά.

— Έχεις φέρει μαζί σου τό ντουφέκι σου—είπε άργότερα, σ' αν νάθελε ν' άνοίξη κουβέντα. Για τί πράγμα θα τό χρησιμοποιήσης;...

— Εδω δεν υπάρχει ούτε φτερό!...

— Είσαι κακή, Εβελίνα...—είπε και προσπάθησε να της πιάση τό χέρι να την τραβήξη κοντά του άλλ' εκείνη με μία κίνηση τόσο χαριτωμένη αλλά και σ' αν να είχε προβληθή, του ξέφυγε κι' απομακρύνθηκε.

Ο Κάρολος έμεινε σ' ατισμένος και πέφτοντας μπρούμυτα στο έδαφος έρυψε τό πρόσωπό του άναμεσα στο μπράστο του, δαγκώνοντας με θυμό τό μανίκι του.

Ή Εβελίνα προχωρούσε μέσα σ' εκείνη την άμμόδη έρημο, που μόνον τό μούγκρισμα της θάλασσας άκουγόταν, σημάδεύοντας με τα κομψά πόδια της τό δάβα της που ύστερα από λίγες στιγμές εξαφανιζόταν.

Είχε πομακρυνθή σχεδόν εκατό μέτρα από τον Κάρολο που εξακολουθούσε άόλη να μένη άκίνητος, μπρούμυτα όπως ήταν. Για μία στιγμή άναγκάστηκε να σταματήσει γιατί άντίκρουσε κάτι σ' αν φαινόμενο που την έκανε να πώς μία περίεργη, μυστηριώδης, άκατάσπασχη της γής: πώς έμπαινε μέσα στο λαϊμό ενός άοράτου τέρατος, χωρίς να της προξενή κανέναν πόνο, έξεμηδένιζε.

— Ή άμμος υποχωρεί!—μουρμούριζε. Ή άμμος υποχωρεί—ούρλιασε, ή άδυναμία να σωθή άπ' εκείνη την άμμόδη άβυσσο, την έκανε να φωνάζει, να ούρλιαζε, αλλά τί φωνές της,

χανόνταν μέσα στο μούγκρισμα της θάλασσας.

Ο Κάρολος είχε σηκωθεί κι' έκυττούσε την Εβελίνα χωρίς ν' άκούη τις φωνές της, όταν μία φωνή άκούστηκε πίσω του.

— Τρέξε να βοηθήσης τό κορίτσι! Δεν βλέπεις, που έχει πέσει μέσα στην άμμο που υποχωρεί και πώς αν δεν τρέξης, θα χαθή μέσα σε μία ύγρα άβυσσο;

Ο Μερινύ γύρισε κι' είδε κοντά του ένα νέο με σοβαρό παρουσιαστικό, που τον κυττάσε με δυό ούστηρες

σταση.. κι' άκουσε τον πυροβολισμό, πράγμα που την έκανε να κλονιστή σύγκορμη και να σωριασθή επάνω στη άμμο για ν' άποφύγη ίσως δεύτερο πυροβολισμό, α' ό εκείνο τον άγνωστο, που άσφαλώς θα ήταν τρελλός ή ληστής.

Τότε είδε πως ή άμμος έπαψε να υποχωρή. Ή πίεση που έκανε τό σώμα της έ' ανω στην άμμο ήταν έλάχιστη τώρα και έτσι υποχωρούσε πολύ λιγότερο.

Σιγά—σιγά όμως βούλιαζε, όταν δυό δυνατά χέρα την άρπάξαν και δυό στιβαρά μπράστα την έσφιξαν και την έφεραν έξω από την έπικίνδυνη ζώνη.

Ή Εβελίνα ήταν σχεδόν λιπόθυμη από τον τρόμο και από την συγκίνηση, αλλά χαμογελούσε στον σωτήρα της και σιγά—σιγά ξανάπηρε την ώραία έκφραση τό πρέσω πό της.

Σιωπηλός και πελιδνός ο Κάρολος, απομακρύνθηκε.

Ή Εβελίνα Τιεράν δεν τον είδε πιά από εκείνη την ημέρα. Στο νοσοκομείο που την πήγαν, γιατί είχαν πάθει τα νεύρα της κι' ή καρδιά της, από εκείνη τη δραματική περιπέτεια, έβλεπε κοντά της τον υποκόμη Άλμπέρ Άρτεϊζ, τον νέο που της είχε σώσει τη ζωή, από έναν φοβερό κι' αναπόφευκτο θάνατο.. μ' έναν πυροβολισμό.

Εκεί σιγά—σιγά αναπτύχθηκε μέσα τους ένα τρυφερό αίσθημα. Ή Εβελίνα δεχόταν τον υποκόμη καθημερινώς και τό δωμάτιό της στολίζόταν από όμορφα λουλούδια που της έφερνε.

Ετσι πέρασαν δυό ολόκληρες εβδομάδες ως που ή Εβελίνα βγήκε από τό νοσοκομείο κι' άρχισε να πλέη τό ειδυλλίο της με τον Άλμπέρ, κάνοντας μακρινούς περιπάτους μέσα στο δάσος.

Μία μέρα, της είπε ο Άλμπέρ.

— Άκουσε, Εβελίνα. Θέλεις να ζήσουμε μαζί;

Ή Εβελίνα κατέβασε τα μάτια κι' ένας στεναγμός ξέφυγε από τό στήθος της. Δεν άπλήντησε παρά έγυρε τό κεφάλι επάνω στον ώμο του Άλμπέρ και έκλεισε σιγά—σιγά τα μάτια της.

Γύρω τους, στη σιωπή του δάσους δεν άκουγόταν παρά τό μονότονο σύριγμα του άνέμου άνάμεσα στα φυλλάδια των δένδρων.

Ο Άλμπέρ την άγκάλιασε τρυφερά και της έδωσε ένα θερμό φιλή, που την έκανε ν' άνατριχιάση συγκορμη.

— Άνοίξε τα μάτια της κι' έκύτταζε τον Άλμπέρ.

— Ναί, Άλμπέρ, του είπε. Θέλω να ζήσουμε πάντα μαζί! Δεν μπορώ να σου ξεπληρώσω με τίποτε τη γενναίωση σου, παρά μόνον με μίαν αιώνια αγάπη και άφοσίωση.

Σε λίγο καιρό, στον πύργο του Άρζε-λιέ γινόταν οι γάμοι των.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΚΑΠΕΛΛΟ....

ΥΠΟ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πολυκατομιμωριούχος Κέσσελμπαχ, παραστικός από το Παρίσι, είχε εγκατασταθή στο ξενοδοχείο Παλάς όπου περιμένε την αγαπημένη του γυναίκα και παρατήρησε άνωμαλίες στα χαρτιά του, πράγμα που τον ανησύχησε, γιατί ήσυχολεϊτο στην ανάκληση κάποιου μυστικού που θα τον έκανε ένδοξο. Κι' έ τηλεφώνησε στην αστυνομία. 'Ο έπόπτης Γκουρέλ του άπήντησε ότι θα πήγαινε μετά μίαν ώρα. 'Αλλ' όταν γύρισε στο γραφείο του ο Κέσσελμπαχ δεν είδε ούτε τον γραμματικό του Κάρολον ούτε τον καμαριέρη του. 'Ηταν δεμένοι και φιαωμένοι και μπροστά του βρισκοντο δυο άγνωστοι. 'Ο ένας διέταξε τον άλλον, που τον άνωμοζε Μάρκο νά δέσει τον Κέσσελμπαχ, κι' έπειτα ύπτι την άπειλή του περιστρώφου του τον ήνάγκασε νά μαρτυρήσει ότι είχε κρύψει την κασσετίνα που γύρευε εις ένα χρηματοκιβώτιο της Κρεντί Λυωνάι που άνοιγε με το κλειδί που του πήρε και με το όνομα Ντολορές. 'Αλλ' εκείνη τη στιγμή άκούσθηκε το κουδούνι. Κάποιος ήλθε. 'Ο Μάρκος έφίμωσε τότε τον Κέσσελμπαχ. Κατόπιν ο άγνωστος άφου έλπε στον έπόπτη Γκουρέλ που είχε κυπτήσει το κουδούνι ότι όκ. Κέσσελμπαχ θα τον δεχόταν τ' άλλο πρωί στις 9, έγύρισε στον αϊμαλωτο, και με την άπειλή του περιστρώφου του του ζήτησε νά του άποκαλύψει το μυστικό του. Το άλλο πρωί στις 9, ο έπόπτης Γκουρέλ πηγαίνοντας στο ραντεβού που του ώρισε ο Κέσσελμπαχ, τον βρήκε νεκρό.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Πράγματι, δεν υπάρχουν ίχνη πληγής, πρόκειται περί φυσικού θανάτου.

Έξάπλωσαν το σώμα στον καναπέ και το ύβγαλαν τάρωχα. 'Αλλά άμέσως τότε επάνω στο λευκό υποκάμισο έφάνησαν στίγματα κόκκινα. Και μόλις το άνεσήωσαν, διέκριναν ότι στη θέση της καρδιάς, το στήθος είχε μ' ά τρύπα, από την όποία άρχιζε νά ξεφεύγει μιά λεπτή γραμμή αίμα.

Επάνω στο υποκάμισο ήταν καρφωμένο ένα έπισκεπτήριο. 'Ο Γκουρέλ έσκυψε, έπηρε το ματωμένο χαρτάκι και έδιάβασε έντρομα : 'Αρσέν Λουπέν.

—'Εγκλημα ! άνέκραξε έπιβλητικός και τραχύς. Βγίτε έξω όλοι και νά μή μείνη κανείς ούτε στο σαλόνι, ούτε στην κρεβατοκάμαρα. Μήν έγγυστε τίποτε και περιόηθιτε τους δεμένους κυρίους.

'Ο 'Αρσέν Λουπέν ! 'Ο 'Αρσέν Λουπέν !
'Ητο δυνατόν ; Κατάπληκτος, ταραγμένος, ο άστυνομικός έπιθεωρήτης επανελάμβανε το μισραίο αυτό όνομα, που κυριολεκτικώς τόν έπάγωνε.

'Ο Λουπέν, ο βασιλεύς τυχοδιώ της, ο τρομερός άνθρωπος, ή καταπληκτική εκεί η διάνοια, ή γιγαντιαία αυτή ύπαρξη, πρό της όποίας συνειρίζοντο και τα μεγαλοφυέστερα τεχνάσματα των αντίπαλων ! 'Ητο δυνατόν ;

—'Οχι ! 'Οχι ! έψιθύρισε σχεδόν έντρομος. 'Η άστυνομία έχει βεβαιωθεί, ότι ο τρομερός αυτός άνθρωπος πέθανε. Έίχε όμως πράγματι πεθάνει ; Και αυτός τι νά έκανε τώρα ;

'Ο Γκουρέλ, άνθρωπος επιτήδειος και διορατικός, υπερβολικά γενναίος και έμπειρότατος, προικισμένος δε και με μεγάλην σωματικήν δύναμιν, ήτο έν τούτοις από τους ανθρώπους εκείνους που δεν καταρθώνουν νά προχωρούν παρα μόνον όταν διευθύνονται από άλλους.

Από την εποχή μάλιστα που ο πολύτευρος άστυνομικός Λενορμάν διορίσθη στην θέση του γενικού άρχηγού της δημόσιας άσφαλείας, ή άδυναμία αυτή του Γκουρέλ έγινε ακόμη μεγαλύτερη. 'Ο Λενορμάν ήτο ο μεγάλος, ο δυνατός, ο αλάναστος, και τώρα με το ρολόγι στο χέρι ύπελόγιζε την ώαν που θα έφθανε.

—'Ε, λοιπόν Γκουρέλ, τί σκέπτεσαι ;

—'Ο άρχηγός ! έψιθύρισε εκείνος γυρίζοντας.

Και εάν έκανε κανείς από την έκφρασιν του προσώπου του, από τα μάτια του, που λαμποκοπούσαν κάτω από τα γυαλιά του, ο Λενορμάν ήτο άκόμη νέος, άλλ' ήτο σχεδόν γέρος, εάν έκρινετο από την κυρτή του ράχη, από την ξηρή και υποκίτρινη έπιδερμίδα, τ' ψαρά του γένεια και μαλλιά και ιδίως την άσθενική του κράση.

Έίχε περάσει άγωνιώδη και άνιαρή ζωή στις άποικίες ως κυβερνητικός έπίτροπος στις πιο έπικίνδυνες θέσεις. Έίχε πάθει εκεί πυρετούς, άλλά παρά την σωματι ήν του κατάπτωση είχε άποκτήσει άδάμαστη ένεογητικότητα. Έίχε συνήθει νά ζή μόνος, νά μιλά λίγο και νά ένεργη άθορύβως κι' έν σιγή, είχε πάθει κάποιαν μισάνθρωπία και έτσι, στα πενήντα πέντε του χρόνια είχε γίνει περίβλεπτος αθένητα, έξ άφορητης μιάς σοβαρωτάτης υποθέσεως τριών 'Ισπανών εγκλημασιών έκ Βισρος, στην όποία είχε κάνει θαύματα. Σε λίγο διωρίσθη γενικός άρχηγός της δημόσιας άσφαλείας.

Είς όλες τις θέσεις του είχε επιδείξει περιεργή έφευρετικότητα στις μεθόδους των ένεργειών του και τόσο έμπνευση τεχνικά ατα τόσο πρωτοφανή και τόσο πρωτότυπα και ιδίως είχε τόσες θαυμάσιες έπιτυχίες π' έ τρείς—τέσσερες σκανδαλώδεις υποθέσεις, ώστε το όνομά του έμπαινε δίπλα στα όνόματα των διασημοτέρων άστυνομικών έπισημοτήτων του κόσμου.

'Ο Γκουρέλ δεν έδίστασε τώρα σε τίποτε. Εύνοούμενος του άρχηγού, ο όποιος τον άγάπαγε για τη μετριοφροσύνη και την πωθητικήν του ύπακοή, θεωρούσε τον Λενορμάν σαν κάτι υπεράνθρωπο, σαν Θεό που δεν γελιέται ποτέ.

Την ήμέραν εκείνη ο Λενορμάν φαινόταν έξαιρετικά κουρασμένος. Έκάθισε βρειά, άνοιξε τον μανδύαν του, έίνα παλαιό περιόημο λοδόχρωμο μανδύα, ξεκούμπωσε το σασκάκι του και έψιθύρισε :

—Λέγε !

'Ο Γκουρέλ διηγήθη όλα όσα είχε ιδή και όλα όσα είχε μάθει. 'Αλλ' όταν παρατήρησε το έπισκεπτήριο του Λουπέν, ο Λενορμάν άνεπήδησε.

—'Ο Λουπέν ! έκανε με ταραχή.

—Μάλιστα, ο 'Αρσέν Λουπέν ! 'Ιδού, ότι ξαναφύτρωσε αυτό το κτήνος.

—'Υστερα από στιγμιαία σκέψη, ο Λενορμάν μουρμούρισε :

—Τόσον το καλύτερο ! Τόσο το καλύτερο !

—'Ασφαλώς, τόσο το καλύτερο, έλεπε ο Γκουρέλ, γιατί έπι τέλους θα μετρηθήτε με άντάξιόν σας αντίπαλο. Και ο Λουπέν τη φρά αυτή θάβρη τον μάστορή του.

—Ερεύνησε ! τον διέκοψε ο Λενορμάν.

Θά έλεγε κανείς ότι κυνηγός έδωσε διαταγή στον σκύλο του. Γιατί σαν ένας καλός σκύλος, ζωηρός και γρήγορος άρχισε τη δουλειά του αλλά δεν άνεκάλυψε τίποτε.

—Αυτό θά έλεγα, έσπευσε νά προσέθεση φιλοφρόνας ο Γκουρέλ. Ξέρω δι για σ'άς υπάρχουν άψυχα πράγματα που μιλούν. Αυτό όμως δεν έμποδίζει νά έχωμε μπροστά μας ένα από τα τελειώς μελετημένα και έκτελεσμένα εγκλήματα του 'Αρσέν Λουπέν.

—Το πρώτο ! παρατήρησαν ο κ. Λενορμάν.

—Το πρώτον, πράγματιό γιατί ο Λουπέν δεν είχε σκοτώσει κανέναν. "Ω, άν τόν άρπάζα χθές από το λαιμό, όταν βρεθήκαμε αντιμέτωποι στο κατώφλι του διαδρόμου..

'Ο Λενορμάν είχε βγή ήδη εις το μπαλκόνι. 'Επειτα έπεσκέφθη τον κοιτώνα του Κέσσελμπαχ και έβεβαιώθη, ότι οι πόρτες και τα παράθυρα ήσαν κλειστά.

Θόρυβος φωνών τον ξανάφεραν στο σαλόνι. Εκεί βρήκε τον άστυλάτρον που έζήτηζε το πτώμα και τον άνακριτην Φορμερί, ο όποιος άπειλούσε τον Λουπέν και ύπέχετο νά τον έκδικηθή γιατί σε μιά ύπόθεση τον είχε γελοιοποιήσ'η μ' ένα του τεχνάσμα.

—Τό εγκλημα είναι φανερό προσέθεσε με πεποίθηση, το έλατήριο του θα το ανακαλύψωμε εύκολα. 'Εμπρός, όλα πηγαίνουν καλά. Κύριε Λενορμάν σ'ας χαιρετώ... είμαι καταγοητευμένος.

'Αλλά πράγματι, δεν ήτο καθόλου εύχαριστημένος. 'Η παρυσία του Λενορμάν τον δυσχερούσε πολύ, διότι ο άρχηγός της δημόσιας άσφαλείας δεν απέκρυβε καθόλου την περιφρόνηση που αισθανόταν γι' αυτόν. 'Εσηκώθη, έν τούτοις, και έπισήμως παντοτε !

—'Ωστε, γιατρέ, έλεπε, κρίνετε ότι ο θάνατος έπ'ηλθε

ΠΑΝΘΕΟΝ

πρό δώδεκα ώρων, ίσως και περισσότερον ; Αυτό υποθέτω κι' έγώ, είμεθα καθ' όλα σύμφωνοι. Και το όπλον του άγκλήματος ;

—Μαχαίρι με λάμα πολύ λεπτή, κύριε άνακριτά ! άπάντησε ο γιατρός. Νά, ή λεπής έχει σφογγισθή με το μανδηλι του νεκρού.

—Πραγματικώς, τ' ίχνη διακρίνονται. 'Αλλ' άς άνακρίνωμε τον γραμματέα και τον ύπηρέτη.

'Ο Κάρολος, διηγήθη λεπτομερώς τ' συμβάντα, την άφιξιν του άγ ώστου και του Μάρκου. Έπειτα το κ. Γκουρέλ, την άναχώρηση των δύο τελευταίων, την τηλεφωνικήν συνεννόηση του 'Αρσέν Λουπέν.

'Ο κ. Φορμερί τ' έβλεπε όλα άπλά, φανερά, πειστικά. "Όνα συνευδάζοντο και όλα έξηγούντο. 'Ο Κάρολος άφου έμίλησε για την ένοικίασιν του χρηματοκιβωτίου εις το Κρεντί Λυωνάι και των χρημάτων που είχε επ'νω του, έπροσέθεσε ότι απέδιδε μεγάλη σημασία για μιά κασσετίνα από έβεννο και μιά μικρή βήκη από μαύρο δέρμα, όπου έφύλανε μερικά έγγραφα του, και την όποίαν, λίγο πριν έλθ' ο Λουπέν την έτοποθέτησε μέσα στο σασκ'ουαγιόζ που ήταν εκεί.

'Ο κ. Φορμερί τ' έψαξε, αλλά δεν βρήκε την θήκη. —'Ετρίψε τ'ά χέρια.

—'Ωραία έλεπε, όλα συνδυάζονται. Ξέρουμε τον ένοχον, τις περιστάσεις και το έλατήριο του εγκλήματος, ή ύπόθεσις που είναι σύντομος. Κύριε Λενορμάν, είμεθα σύμφωνοι σε όλα ;

—Σε τίποτε ! έκανε άπότομα ο άρχηγός της 'Ασφαλείας.

Κατακόκκινος τότε ο κ. Φορμερί έτόλμησε νά παρατηρήση :

—'Εν τούτοις έγώ τ'ά βλέπω άπλά τ'ά πράγματα. 'Ο κλέπτης είναι ο Λουπέν. Και έσκότωσε για νά κλέψη.

—Συγγνώμην ! άπήντησε άπότομα ο Λενορμάν. 'Η άφήγησις των μαρτύρων άποδεικνύει ότι ή κλοπή έγινε πρό της δολοφονίας. 'Ο Κέσσελμπαχ πρώτα έδέθη και έφίμωθη και έπειτα εκλάπη γιατί ο Λουπέν που έως τώρα δεν έκανε ποτέ εγκλημα χωρίς σοβαρόν λόγον, θά έσκότωνεν έναν άνθρωπον δεμένον και μάλιστα άνθρωπον που είχε κλέψει ;

'Ο άνακριτής έθώπευε τις μακρές ξανθές φαβροίτες του, όπως έσυνήθιζε νά κάμν'η όταν ένα πρόβλημα του έφαίνετο άλυτον.

'Ο άρχηγός της 'Ασφαλείας σηκώθηκε και έκανε μερικά βήματα στο σαλόνι.

Γύρω του σιωπούσαν όλοι. Οι ύπηρέτες και ένα πλήθος δημοσιογράφων που είχαν μαζευθή πρό όλίγου.

Έζήτησε νά έπισκεφθή τ'α δωμάτια τ'α συνεχόμενα με το διαμέρισμα εκείνο και ο διευθυντής του ξενοδοχείου του έπέδειξε το σχεδιάγραμμα του κτιρίου.

—'Αν και ή πόρτα που έωνε το δωμάτιο του Καρόλου με εκείνα που είχαν κρατηθή για την κυρία Κέσσελμπαχ ήτο μανδ'αλωμένη, ο κ. Λενορμάν έπεσκέφθη όλα τα συνεχόμενα δωμάτια που ήσαν κενά. 'Ο ξενοδόχος έβεβαίωσε ότι παρέμειναν διαρκώς κλειστά και δεν έμπαινε εις αυτά παρά μόνον ο ύπηρέτης που καθάριζε και οέριζε.

Έκλήθη ο ύπηρέτης αυτός, ο Γουσταύος Μπεντό, και χε κλείσει τ'α παράθυρα των πέντε δωματίων, χωρίς νά παρατηρήση τίποτε το έξαιρετικόν, ότι δε τ'α είχε άνοίξει και πάλι κατά τ'α όκτώ το πρωί της ίδιας ήμέρας.

—Και δεν βρήκες τίποτε ; τον ρώτησε ο Λενορμάν.

—'Οχι... τίποτε... 'Α ! έν τούτοις... Έδίστασε λίγο αλλά τον έπινξαν με έρωτήσεις και τέλος άν'ιγιάσθηκε νά ελπή :

—Λοιπόν εύρήκα κοντά, στο τζάκι του 120 μίαν σιγαροθήκη που είχα σκοπό νά φέρω άπόψε στο γραφείο.

—Την έχεις επάνω σου ;

—'Οχι, είναι στην κάμαρά μου. Είναι από το μαυρισμέ-

ΠΑΝΘΕΟΝ

νο άτσάλι. Από τ'άνα μέρος βάζουν καπνό και τσιγαρόχαρτο, από τ'άλλο σπίρτα. Έχει δυο κεφαλαία στοιχεία από χρυσάφι, ένα Λ και ένα Μ.

—'Εκπληκτος, τομαγμένος, κατακίτρινος ο Κάρολος τον άρπαξε από το χέρι.

—Τί είπες τί ; τον ρώτησε τρέμοντας με γουρλωμένα μάτια. Σιγαροθήκη από μαύρο άτσάλι ;

—Μάλιστα.

—Με τρία διαμέρισμα για καπνό, χαρτί και σπίρτα... με καπνό ρωσικό, δεν είναι έτσι ; Ψιλοκομμένον, ξανθό...

—Μάλιστα.

Γεμάτος φρίκην ο Κάρολος έψιθύρισε :

—Πήγαινε νά την φέρης. Θέλω νά την ιδώ μοναχός μου.

Είς ένα νεύμα του άρχηγού της 'Ασφαλείας ο Γουσταύος Μπεντό έφυγε για νά την φέρη. Και έπειδή άργούσε νά γυρίση, ο διευθυντής του ξενοδοχείου, συνοδευόμενος από τον άνήσυχον και τρομαγμένον Κάρολον, ανέβηκε εις τ'ό έκτον πάτωμα, όπου ήταν το δωμάτιον του ύπηρέτου. 'Αλλ' έγύρσε σε λίγο κατατρομαγμένος.

—Νεκρός ! έφώναξε. Έρολοφονήθη.

—'Α, σατανά ! ούρλιασε ο Λενορμάν. Τόσον θράσος ; Γκουρέλ, γρήγορα νά κλεισθούν οι πόρτες και φρούρησε τες άγρύπνως. Σεις κ. διευθυντά, όδηγήστε μας γρήγορα στο δωμάτιο του Γουσταύου Μπεντό.

'Ο διευθυντής βγίκε. 'Αλλά τη στιγμή που ο Λενορμάν έβγαине, έσκυψε και έσήκωσε ένα πολύ μικρό κύλινδρο από χαρτί. 'Ηταν μιά επικέκτα, με κορ'ίζα γαλάζια και έφ'ερε τ'ό αριθμόν 813.

Για κάθε ένδεχόμενον την έβαλε στο πορτοφόλι του και ώρμησε πρός τη σκάλα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΚΤΥΠΗΜΑ

—Μία λεπτή πληγή στη ράχη άνάμεσα στις δυο ώμοπλάτες ! έλεπε ο γιατρός.

—'Ομοια άκριβώς με την πληγή του Κέσσελμπαχ !

—Ναι, έβεβαίωσε ο Λενορμάν, το ίδιο χέρι έκτύπησε και τ'ό ίδιο όπλο έ χρησιμοποίηθη.

'Από την θέση και την στάση, στην όποία βρέθηκε το πτώμα, ήταν φανερό ότι ο ύπηρέτης έκτυπήθη γο'ατιστός μπροστά στο κρεββάτι ενώ έψαχνε κάτω από το στρώμα νά βρή την σιγαροθήκη.

—Θά ήτο βεβαία πολύ ένοχοποιητικό αυτό το άντικείμενο, έλεπε ο Φορμερί, χωρίς νά τολμά νά έκφράση ρητήν γνώμην.

—Διόβολε ! έμουρμούρισε ο άρχηγός της 'Ασφαλείας. 'Εν τούτοις ξέρουμε τ'ά άρχικά στοιχεία, ένα Α και ένα Μ. Και μ' αυτά, σύμφωνα μ' όσα ο κ. Κάρολος φαίνεται, ότι ξέρει θά φωτισθούν εύκολα.

'Ο Λενορμάν έσκόρτησε.

—'Ο Κάρολος ! 'Αλλά που είναι ;

Τον άνεζήτησε εις τους διαδρόμους, μεταξύ των περιέργων. Δεν ήτο εκεί.

'Ο κ. Κάρολος με είχε συνοδεύσει ! είπεν ο ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου. Του είπα νά μείνη κοντά εις τ'ό πτώμα και έφυγα. Είς το δωμάτιον δεν ήτο κανείς άλλος. Είς τόν διάδρομον κανείς έπίσης.

'Αλλ' εις τις γειτονικές σοφίτες ή μάλλον σταθίτε εις την όροφήν... τάχα δεν κρυβόταν κανείς ;

—'Οχι !

'Ο Λενορμάν φαινόταν έξαιρετικά ταραγμένος. Πηγαίνονερχότανε νευρικός, άνοιγε τις πόρτες των δωματίων, έψιχνε παντού, χειρονομούσε, έδιδε διαταγές. Έξαφνα έφυγε τρέχοντας με άδύνατον έκπληκτικήν και κατέβη πηδώντας τις βαθμίδες των έση πατωμάτων. Κάτω μπροστά στην μεγάλη πόρτα, βρήκε τον Γκουρέλ νά φυλάη και τον έβεβαίωσε, ότι δεν είχε βγή κανείς άφου είχε άποκλείσει όλες τις εξόδους.

Στο προσάκλιον του ξενοδοχείου έσπρώνχετο άνήσυχος τ'ό πλήθος των ταξιδιωτών που ζητούσε πληροφορίες για τ'ό εγκλημα. "Όλοι οι ύπηρέτες είδοποιήθησαν με τ'ό τηλεώνο και έρχόταν ένας—ένας και ο Λενορμάν τους άνέκρινε άμέσως. 'Αλλά κανείς δεν ήταν εις θέση νά δώση την παραμικρή πληροφορία.

Παρουσιάσθη έν τούτοις μιά θαλαμηπόλος του πέμπτου πατώματος και κατέθεσε ότι πρό δέκα λεπτών είχε συναν-

τήσαι δύο κυρίους, πού κατέβαιναν την σκάλα της ύπηρεσίας, μεταξύ του πιαπτιού και του τατάριου όρόφου.
— Έκατέβαιναν βιαστικά, έξηκολούθησε. Ο πρώτος έκρατο τον δεύτερον από τώ χέρι.
— Θα μπορούσες τών άνανωρίσης;
— Τόν πρώτον όχι! Είχε γυρισμένα τά μούτρα. Ήταν ένας λεπτοκαμωμένος ξανθός. Έφορούσε καπέλλο μαλακό μαύρο και φορέματα μαύρα.
— Και ό άλλος;
— "Α, ό άλλος είναι "Αγγλος, μέ φάτσα χονδρή, ξυρισμένος, μέ καρέ ρούχα. Αυτός δέν φορούσε καπέλλο.
Ο δεύτερος ήταν προφανώς ό Κάρολος, και ό Λενορμάν έζήτησε πληροφορίες από εκείνους πού φύλαγαν στίς πόρτες, αλλά κανείς δέν είχει ιδή νά βγαίνει ό γραμματέυς. Διέταξε τότε νά τηλεφωνήσουν στην διεύθυνση νά στείλν ό σους είχε διαθεσίμους άνδρες, γιά νά άποκλείση και ψάξη τώ ξενοδοχείον καλύτερα.
— Φρονείτε λοιπόν;... έδοκίμασε νά ψιθυρίση ό άνακριτής.
— Δέν φρονώ, κύριε, είμαι βέβαιος ότι ό δρ άστής της διπλής δολοφονίας βρίσκεται άκόμη μέσα στο ξενοδοχείον.
— "Αλλά τότε ό Κάρολος...
— Δέν μπορώ νά βεβαιώσω ότι αύτή τη στιγμή ό Κάρολος είναι ζωντανός. Γκουρέλ πάρε δυό άνδρες και ψάξε εις όλα τά δωμάτια του τετάριου πατώματος... Κύριε διευθυντά, ένας υπάλληλός σας νά τούς συνοδεύση. Είς τά άλλα πατώματα θά ψάξω όταν έλθν επίσχυσις. Γκουρέλ, έμπρός, τά μάτια σου τέσσερα.
Ο Γκουρέλ και οι άνδρες του έφυγαν γρήγορα, ό Λενορμάν έμεινε και έβηματίζε διαρκώς, ένώ από καιρού εις καιρόν έδινε τίς διαταγές του...
— Κύριε διευθυντά νά έπιτηρώνται τά μαγειρεία, μπορέϊ κανείς νά τώ σκάση άπ' εκεί. Πέστε εις την δεσποινίδα του τηλεφώνου νά μη δώση γραμμή σέ κανέναν πελάτη σας. "Αν τηλεφωνήσουν από την πόλιν νά τούς συνδέση αλλά νά πάρη σημείωση του δονόματός του. Και σεις, έτοιμάστε τόν καταλήγον των πελατών σας, των όποιων τώ όνομα άρχίζει από Α ή Μ.
Τρομερή άγωνία κατείχε τούς θεατάς, όλους όσοι είχαν συγκεντρωθή στο μέσον του προαυλίου, σιωπηλοί, άνήσυχοι, άμφιβάλλοντες, ύποπτευόμενοι, ταρασσόμενοι από τρώμο στον έλάχιστον κρότο, ύπνωτισμένοι από την καταχθόνιο εικόνα του δολοφόνου.
Πού, άρα γε, κρυβώτανε; Θα παρουσιαζόταν τρομερός και αιματοσταγής νά σκορπίση γύρω τον θάνατον; Μήπως βρισκόταν μεταξύ των, αύτός εκεί, ή ό άλλος παρακάτω; Ήταν τώσον τεντωμένα τά νεύρα, ώστε θα παρεβίαζαν τίς πόρτες και θα έξεχύνοντο στον δρόμον, άν ό Αρχηγός δέν ήταν εκεί και ή παρουσία του δέν έσκόρπιζε την ένθάρρυνση και τώ έπιβάλλον.
Και όλων τά βλήματα διηυθύνοντο πρό τον διοπτροφόρον εκείνον και ψαρομάλιν γέρο μέ τη λαδιά ρενδικότα και τώ καστανί φουλάρι, πού έβηματίζε μέ την ράχη κυρτή και τά πόδια σχεδόν νά τρεκλίζουν.
Σέ λίγο έφθασε συνοδεία άστυνομικών κλητήρων. Ο άρχηγός της άσφαλείας τούς διήρσε εις πολλά τμήματα και τούς έστειλε στο τρίτο πάτωμα. Αυτός δέ άφού συνέστησε εις εκείνους πού φρουρούσαν τίς πορτες νά μην έπιτρέψουν σέ κανέναν την έξοδον, μπήκε στο άσανσέρ και ανέβηκε στο δεύτερο πάτωμα.
"Ανοίξαν όλες τίς πόρτες και έψαξαν εις όλα τά δωμάτια, άκροώντο έξω από τίς κλειστές πόρτες, έμπαιναν στίς άποθήκες, χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Ο Λενορμάν είχε άρχισεί νά φοβάται μήπως ό δολοφόνος άνέβηκε πάλι στο ύπερών όταν τον είδοποίησαν ότι ή κυρία Κέσσελμπαχ είχε φθάσει από τώ Μόντε Κάρο.
Ο Έδουάρδος, ό πιστός ύπηρετής, είχε αναλάβει νά της άνακοίνωση τη θλιβερή είδηση.

Ο κ. Λενορμάν την βρήκε συντετριμμένη εις ένα σαλό-νι, χωρίς νά κλαίη, αλλά μέ μορφή πονεμένη και τώ σώμα νά τρέμη, σαν νά είχε ρίγη φοβερού πυρετού.
Ήτο άρκετά ύψηλόν άναστήματος, μελαχροινή, της όποιας τώ έκτάτως ώραία μάτια έλαμπαν γοητευτικά.
Ο σύζυγός της την είχε γνωρίσει στην "Ολλανδία" όπου είχε γεννηθή ή Ντολόρ, πού ήταν γόνος άρχαιοτάτης οικογενείας Ισπανικής καταγωγής, της οικογενείας "Αμόντι. Είχε αισθανθή γι' αύτήν σοδορόν έρωτα και από τεισάρων έτών ή συζυγική ζωή των, ή γεμάτη τρυφερότητα και άμοιβαία, άφοσίωση, ούδέποτε είχε ταραχθή.
Ο κύριος Λενορμάν αύτοσυνεστήθη. Εκείνη τόν έκύτταξε χωρίς ν' άπάντηση και ό άστυνόμος έάκουψε γιατί τώ έφάνη ότι ήταν τόσο συντετριμμένη, ώστε δέν θ' έννοούσε τί θά τη έλεγε.
"Επειτα ξαφνικά άρχισε νά κλαίη άσυγκράτητα και έήτησε νά την οδηγήσουν κοντά στον πεθαμένο άνδρα της.
Στό προαύλιον ό κ. Λενορμάν βρήκε τόν Γκουρέλ, ό όποιος τόν άναζητούσε γιά νά τώ δώση ένα μαύρο καπέλλο από μαλ κό καστόρι πού βρήκαν στη σκάλα της ύπηρεσίας, κοντά στο δεύτερο πάτωμα. Ο κ. Λενορμάν διέταξε νά φρουρηθούν οι σκάλες και ά έβη πηδώντας. Όταν έφθασε στο δεύτερο πάτωμα, στην άκρη του διαδρόμου άκούσθησαν φωνές τρώμου από τούς κλητήρες πού έψαχναν εκεί. "Ετρεξε και είδε στο μέσον του διαδρόμου, μέ τώ πρόσωπο πρός τώ δάπεδο, ένα πτώμα.
"Εσκυψε και άνεσήκωσε τώ κεφάλι του.
— Ο Κάρολος! έψιθύρισε. Σκοτωμένος!

Τόν έζέτασε προσεχτικά. "Ασπρο πλεκτό μεταξωτό φουλάρι έσφιγγε τόν λαιμό του. Τώ έβγαλε. Στίγματα κόκκινα έφάνησαν και παρετήρησε, ότι τώ φουλάρι εκείνο συγκρατούσε επάνω εις τώ σώμα ένα καταματωμένο κομμάτι σαρκός.
Και έδω τώ τραύμα ήτο, όπως και των άλλων, μικρό, σταθερό, όμοιότυπο.
Διέταξε νά μεταφερθή τώ πτώμα εις ένα δωμάτιο άδειο και νά έξετασθή από τον γιατρό, αύτος δέ ένσύνεχισε, πάντοτε νευρικός, τίς έρευνές του.
"Επεσκέφθη ένα άδειο διαμέρισμα, έπειτα τά δωμάτια του κ. Ριβιντά και του "Ιταλίου βαρώνου Γιακομίνι, πού άπουσίαζαν, έπειτα τώ δωμάτιο μιας "Αγγλίδος γεροντοκόρης, πού κοιμόταν άκομη και τέλος τώ δωμάτιο ενός "Αγγλου πού έκάπνιζε άκομη ήσυχ, χωρίς νά ταραχθή από τόν θόρυβον και τίς φωνές. Λεγόταν αύτός Παίρμπαρ, κι' ή αν συνταγματάρχης των έπιτελών.
Οι έρευνες δέν έφεραν κανένα αποτέλεσμα και ό Λενορμάν έτοιμαζότανε ν' άνεβή στο άλλο πάτωμα όταν, γύρισε ό Γκουρέλ, και τού έδειξε ένα πακέτο πού τείχαν άφήσει στο γραφείο του ξενοδοχείου κατά τρόπον μυστηριώδη.
Τό άνοιξαν. Περιείχε ένα παντελόνι και ένα σακκάκι, μαύρα μάλλινα και τά δύο, πού δπως έφάνετο είχαν διπλωθή βασιστά. "Ανάμεσα τούς ύπήρχε μία πετσέτα ματωμένη, πού την είχαν βουτήξει στο νερό, προφανώς γιά νά έξασειφθούν τά ίχνη των χεριών, πού είχαν σκουπισθή μ' αύτήν.
Μέσα στην πετσέτα ύπήρχε ένα χαλύβδινο στιλέττο μέ λαβήν στολισμένη μέ χρυσά κοσμήματα, κατακόκκινο από τώ αίμα, τώ αίμα τριών ανθρώπων, πού έφαγχαν μέσα σέ λίγες ώρες από χέρι άόρατο, μέσα στον συνωσιμό τριακοσίων ανθρώπων, έμπρός εις τά μάτια του τρομερού Λενορμάν.

Ο ύπηρετής Έδουάρδος άνεγνώρισε άμέσως τώ στιλέ-το, ότι ήτο τώ μακαρίτου Κέσσελμπαχ. Ο Λενορμάν έδωσε διαταγή νά λυθή ό άποκλεισμός του ξενοδοχείου και πήγε στο γραφείο του διευθυντού γιά νά έξετάση μόνος του τόν κατάλογο των έπιβατών.
(Ακολουθεί

Ο Κ. Λενορμάν την βρήκε συντετριμμένη εις ένα σαλό-νι, χωρίς νά κλαίη, αλλά μέ μορφή πονεμένη και τώ σώμα νά τρέμη, σαν νά είχε ρίγη φοβερού πυρετού.
Ήτο άρκετά ύψηλόν άναστήματος, μελαχροινή, της όποιας τώ έκτάτως ώραία μάτια έλαμπαν γοητευτικά.
Ο σύζυγός της την είχε γνωρίσει στην "Ολλανδία" όπου είχε γεννηθή ή Ντολόρ, πού ήταν γόνος άρχαιοτάτης οικογενείας Ισπανικής καταγωγής, της οικογενείας "Αμόντι. Είχε αισθανθή γι' αύτήν σοδορόν έρωτα και από τεισάρων έτών ή συζυγική ζωή των, ή γεμάτη τρυφερότητα και άμοιβαία, άφοσίωση, ούδέποτε είχε ταραχθή.
Ο κύριος Λενορμάν αύτοσυνεστήθη. Εκείνη τόν έκύτταξε χωρίς ν' άπάντηση και ό άστυνόμος έάκουψε γιατί τώ έφάνη ότι ήταν τόσο συντετριμμένη, ώστε δέν θ' έννοούσε τί θά τη έλεγε.
"Επειτα ξαφνικά άρχισε νά κλαίη άσυγκράτητα και έήτησε νά την οδηγήσουν κοντά στον πεθαμένο άνδρα της.
Στό προαύλιον ό κ. Λενορμάν βρήκε τόν Γκουρέλ, ό όποιος τόν άναζητούσε γιά νά τώ δώση ένα μαύρο καπέλλο από μαλ κό καστόρι πού βρήκαν στη σκάλα της ύπηρεσίας, κοντά στο δεύτερο πάτωμα. Ο κ. Λενορμάν διέταξε νά φρουρηθούν οι σκάλες και ά έβη πηδώντας. Όταν έφθασε στο δεύτερο πάτωμα, στην άκρη του διαδρόμου άκούσθησαν φωνές τρώμου από τούς κλητήρες πού έψαχναν εκεί. "Ετρεξε και είδε στο μέσον του διαδρόμου, μέ τώ πρόσωπο πρός τώ δάπεδο, ένα πτώμα.
"Εσκυψε και άνεσήκωσε τώ κεφάλι του.
— Ο Κάρολος! έψιθύρισε. Σκοτωμένος!

Τόν έζέτασε προσεχτικά. "Ασπρο πλεκτό μεταξωτό φουλάρι έσφιγγε τόν λαιμό του. Τώ έβγαλε. Στίγματα κόκκινα έφάνησαν και παρετήρησε, ότι τώ φουλάρι εκείνο συγκρατούσε επάνω εις τώ σώμα ένα καταματωμένο κομμάτι σαρκός.
Και έδω τώ τραύμα ήτο, όπως και των άλλων, μικρό, σταθερό, όμοιότυπο.
Διέταξε νά μεταφερθή τώ πτώμα εις ένα δωμάτιο άδειο και νά έξετασθή από τον γιατρό, αύτος δέ ένσύνεχισε, πάντοτε νευρικός, τίς έρευνές του.
"Επεσκέφθη ένα άδειο διαμέρισμα, έπειτα τά δωμάτια του κ. Ριβιντά και του "Ιταλίου βαρώνου Γιακομίνι, πού άπουσίαζαν, έπειτα τώ δωμάτιο μιας "Αγγλίδος γεροντοκόρης, πού κοιμόταν άκομη και τέλος τώ δωμάτιο ενός "Αγγλου πού έκάπνιζε άκομη ήσυχ, χωρίς νά ταραχθή από τόν θόρυβον και τίς φωνές. Λεγόταν αύτός Παίρμπαρ, κι' ή αν συνταγματάρχης των έπιτελών.
Οι έρευνες δέν έφεραν κανένα αποτέλεσμα και ό Λενορμάν έτοιμαζότανε ν' άνεβή στο άλλο πάτωμα όταν, γύρισε ό Γκουρέλ, και τού έδειξε ένα πακέτο πού τείχαν άφήσει στο γραφείο του ξενοδοχείου κατά τρόπον μυστηριώδη.
Τό άνοιξαν. Περιείχε ένα παντελόνι και ένα σακκάκι, μαύρα μάλλινα και τά δύο, πού δπως έφάνετο είχαν διπλωθή βασιστά. "Ανάμεσα τούς ύπήρχε μία πετσέτα ματωμένη, πού την είχαν βουτήξει στο νερό, προφανώς γιά νά έξασειφθούν τά ίχνη των χεριών, πού είχαν σκουπισθή μ' αύτήν.
Μέσα στην πετσέτα ύπήρχε ένα χαλύβδινο στιλέττο μέ λαβήν στολισμένη μέ χρυσά κοσμήματα, κατακόκκινο από τώ αίμα, τώ αίμα τριών ανθρώπων, πού έφαγχαν μέσα σέ λίγες ώρες από χέρι άόρατο, μέσα στον συνωσιμό τριακοσίων ανθρώπων, έμπρός εις τά μάτια του τρομερού Λενορμάν.
Ο ύπηρετής Έδουάρδος άνεγνώρισε άμέσως τώ στιλέ-το, ότι ήτο τώ μακαρίτου Κέσσελμπαχ. Ο Λενορμάν έδωσε διαταγή νά λυθή ό άποκλεισμός του ξενοδοχείου και πήγε στο γραφείο του διευθυντού γιά νά έξετάση μόνος του τόν κατάλογο των έπιβατών.
(Ακολουθεί

Από την δράσιν της «'Ιντέλλιτζενς»

Η κατασκοπεία στην Ελλάδα

Η «'Ιντέλλιτζενς Σέρβις» στην Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Κέρκυρα.— Στο ζαχαροπλαστείο «Ντορέ».— Ο άγγλος Κόρυ και ό γερμανός Φαλκενχάουζεν.— Τά καλοπληρωμένα «κόλπα» των.— Η ώραία Πόπη και τώ τραγικό τέλος της κτλ.

Είναι γνωστόν, πώς οι πλόκαμοι τη μυστηριώδους άγγλικής ύπηρεσίας πού φέρει τώ όνομα 'Ιντέλλιτζενς Σέρβις, έχουν ξαπλώσει σ' όλο τόν κόσμο και πώς κατά την διάρκεια του παγκοσμίου πολέμου, οι πράκτορές της έδρασαν, κατά τρόπον καταπληκτικόν, σέ διάφορα κράτη της Εύρώπης και της Ανατολής.

Η δράσις στην Αθήνα

Ενα λοιπόν από τά κράτη αυτά, ή «'Ιδεώδης χώρα» κατ' την έκφρασιν των Ιθυνόντων της «'Ιντέλλιτζενς Σέρβις», υπήρξε κι' ή Ελλάδα, πού λόγω της γεωγραφικής της θέσεως έπαιξε σπουδαίον ρόλον κατά τόν παγκόσμιον πόλεμον. Πράγματι, μόλις έξεραγή ό πολέμος, άμέσως ή 'Ιντέλλιτζενς Σέρβις, απέστειλε πράκτοράς της στην Ελλάδα, κι' άκριβώς στας Αθήνας, στην Κέρκυρα και στην Θεσσαλονίκη.
Η έκλογή των τριών αυτών πόλεων, έγινε έπειδή σ'αυτές, την έποχή εκείνη έκυκλοφορούσαν άθρόως άνθρωποι άνήκοντες στίς διάφορες φυλές της Ανατολής, μεταξύ των όποιων ή «'Ιντέλλιτζενς Σέρβις» έδιάλεξε πολλά άτομα, άνδρες και γυναίκες—τούς πλέον εύφεις—και τούς κατέστησεν άργανά της.

Οι άριστοκράτισσες κατάσκοποι
Πράγματι, πλέον των τριάντα πρακτόρων έτέθησαν υπό τας διαταγές της άγγλικής μυστικής ύπηρεσίας στην Ελλάδα. Τά άτομα αυτά ως επί τώ πλείστον άνηκον στην άριστοκρατία των Αθηνών ή όποια εύχνοαζε καθημερινώς στο περίφημο ζαχαροπλαστείο «Ντορέ» και ήρχετο εις έπαφήν μέ διάφορα πρόσωπα, τά όποια ήσαν εις θέσιν νά δώσουν κάθε πληροφορία επί των προθέσεων των πολιτικών της Ελλάδος, των άντιλήψεων των έπιτελείων της κτλ.
Ετσι κατά την έναρξιν του παγκοσμίου πολέμου ή «'Ιντέλλιτζενς Σέρβις» ειχ νά οργανωθή και στην Ελλάδα μέ ικανοποητικά όποτελέσματα.
Δέν άργησε όμως νά έλθν και ή μέρα εκείνη, όπου ή ύπηρεσία της γερμανικής κατασκοπείας στην Αθήνα, κατάρ-θωσε νά δράση τόσο καλά, ώστε νά έκποση την «'Ιντέλλιτζενς Σέρβις» και ό στρατάρχης Μάκενσεν νά λαμβάνη έγκαίρως κάθε πληροφορία πού άφορούσε τας κινήσεις των Συμμάχων.

Ο Φαλκενχάουζεν.... Σέρβος!

Η τόλμη, μάλιστα, του γερμανού κατασκόπου συνταγματάρχου φόν Φαλκενχάουζεν, έφθασε μέχρι του σημείου νά κατορθώση, μεταμφιεσμένος σέ Σέρβο άξιωμακό, νά εισέλθη και νά κατασκοπεύση τώ γαλλικό Έπιτελείο πού ειχεν έγκατασταθή στο μέτωπο της Θεσσαλονίκης!

Συγχρόνως όμως ένα άκόμη γερό «χτύπημα» δόθηκε από τόν βαρόνο Σέγκ, τόν οργανωτή της γερμανικής κατασκοπείας στην Ελλάδα, στον άγγλο στρατηγό Κόρυ, ό όποιος τότε διηύθυνε την ύπηρεσία της 'Ιντέλλιτζενς Σέρβις στας Αθήνας.
Ο Σέγκ, κάθε μέρα, εύρισκε και από ένα «κόλπο» πρώτότυπο, ν' άντατρέπη τούς ύπολογισμούς του "Αγγλου.

Ενα από τά τελευταία του «κόλπα» ήταν εκείνο της παραγωγήσεως μεγάλων μισθών.

σ' όλες σχεδόν τίς «γκέρλες» και τίς καλλονές των Αθηνών πού εύχνοαζαν στα κοσμικά κέντρα, μέ την υποχρέωση νά σαγηνεύσου μέ τά θέληγτρα των τούς άξιωματικούς του Έπιτελείου των Συμμάχων και νά πληροφορούνται γιά τά σχέδιά των.

Στου Φλόκα και Λευκό Πύργο

Ολόκληρος αύτή ή στρατιά των καλλονών έξ' τλώθη μέχρι της Θεσσαλονίκης κι' άρχισε νά εργάζεται στο «Φλόκα» και στον «Λευκό Πύργο».

Οι έπιτυχίες των υπήρξαν τώσον εύκολες ώστε, γιά νά άμυνθή τώ Έπιτελείο των Συμμάχων, άπεφάσισε ν' άπελάσθ από την Ελλάδα όλες αυτές τίς σειρήνες—κατασκόπους.

Η έμιλλα

Ο στρατηγός Κόρυ όμως διεμαρτυρήθη κατ' αυτού του μέτρου και υπέδειξε μόν άλλην λύση "Υπεσχέθη στους κατασκόπους διπλάσιον χρηματική άμοιβή γιά νά τώ φέρουν πληροφορίες από την Γερμανία. Τό μέτρον αύτό διήκεσε μέχρι της ημέρας εκείνης, πού ό γερμανός Σέγκ κατάλαβε την άπάτην και άμέσως έσκέφθη τόν αντί-θετον. Διέταξε τίς κατασκόπους νά προσποιηθούν πώς διέκοψαν κάθε σχέση μ'αυτόν και πώς άφιέρωθησαν. Έξ' όλοκλήρου στην 'Ιντέλλιτζενς Σέρβις. Οι σειρήνες όμως αυτές σχεδόν καθημερινώς συναντούσαν τόν Σέγκ στη Λάρισα και τόν πληροφορούσαν γιά κάθε κίνηση των Συμμάχων.

Ο στρατηγός Κόρυ εύχαριστήμένος από τώ... άπατηλό του «κόλπο» άπεφάσισε νά στείλν και μιά άπ' αυτές τίς κατασκόπου στή Μάλτα. Πράγματι, μιά νέα δνόματι Πόπη, έγκατεστάθη σέ μιά βίλα της Μάλτας μέ την έπιφάνειαν νά έπιβλέπει τίς κινήσεις μερικών Αρμενίων. Η νέα όμως αύτή έδειχνε πώς ενδιαφερότο περισσότερο γιά την κίνηση των πολεμικών πλοίων και γιά την... μητέρα της στην όποια έτηλεγραφούσε σχεδόν κάθε μέρα γιά νά την πληροφορή γιά τήν υγεία της.

«Είμαι καλά. Πόπη

Αύτή ή υπερβολική άγάπη πρός την μητέρα της εδημιούργησε όποψές στην 'Ιντέλλιτζενς Σέρβις της Μάλτας, ή όποια ανέλαβε την Πόπη κι' άνεκάλυψε πώς κάθε τηλεγράφημα πού έστελνε στην Ελλάδα ήτο και μιά πληροφορία προδοτική. Έτηλεγραφούσε: «Είμαι καλά «Πόπη» και τώ τηλεγράφημα αύτό έσήμαινε: «Απόψε τή νύχτα έξη πολεμικά πλοία φεύγουν γιά τόν Πειραιά».
Τά τηλεγραφήματα παρεδίδοντο από την μητέρα της Πόπης στον Σέγκ, ό όποιος μετέδιδε την πληροφορία στα γερμανικά ύποβούχια της Μεσογείου.

Μπροστά στο άπόσπασμα

Η δεσποινίς Πόπη έτυφεκισθη στον πύργο της Μάλτας άλλ'οι συντρόφισσές της είδοποίησαν. Έγκαίρως κατάρθωσαν νά έξαφανισθούν. Ο δεσποινίς Κόρυ άνεκλήθη από την ύπηρεσία του κι' έστάλη στο μέτωπο ως διακίτης ενός συντάγματος Πυροβολικού. Τόν στρατηγό Κόρυ άντικατέστησαν μ' έναν άξιωματικό άγγλο του όποιου ούδέποτε έγνώσθη τώ πραγματικό όνομα. Συγχρόνως όμως ή 'Ιντέλλιτζενς Σέρβις κατάρθωσε νά δράση τώσον άποτελεσματικά στην πολιτική κατάσταση της Ελλάδος ώστε νά καταστήση τούς βασιλείς ύπόπτους εις τούς συμμάχους, πράγμα πού είχεν ως συνέπεια τον οικονομικόν άποκλεισμόν της χώρας συνέπεια του όποιου ήτο Μικρασιατική καταστροφή.

Μέσα στην αθούσα δοκιμών της μεγαλύτερης ράπτριας του Λονδίνου, της Λίλιαν Χόπκιν, η Λουίζα Λεγκράν παρατηρούσε τις τουαλέτες που μιά-μιά τις φορούσε το μαννεκέν.

— Δεν μου άρεσει κομμάτι απ' αυτές κ. Λίλιαν, είπε σε μία στιγμή η Λεγκράν.

— Θα σας δείξω κι' άλλες, κυρία, απήντησε η Χόπκιν, και περίοντας μαζί της το μαννεκέν άφηκε την αθούσα, εξοφανίζόμενη στο πίσω μέρος του καταστήματος.

Η Λεγκράν κυτάχτηκε στο μεγάλο καθρέφτη που όρθονόταν μπροστά της, όταν είδε πως ακριβώς πίσω της, από μία πράσινη κουρτίνα, παρουσιάστηκε ένα χέρι όπλισμένο μ' ένα στιλέτο.

Με μία απότομη κίνηση, σηκώθηκε όρθια, άμέσως κι' άρπαξε το χέρι εκείνο με το στιλέτο. Αλλά αυτό όμως τραβήχτηκε με δύναμη πίσω από την κουρτίνα κι' έτσι έμεινε στο χέρι της Λεγκράν ένα λεπτό χρυσό βραχιόλι.

Τη στιγμή εκείνη ξαναγύρισε η Χόπκιν με το μαννεκέν. — Δυστυχώς — είπε — δεν θα μπορέσω να σας δείξω άλλες τουαλέτες, γιατί έχω κάποιο ραντεβού και πρέπει να φύγω άμέσως.

— Πολύ καλά, απήντησε η Λεγκράν, αλλά βρήκα αυτό το βραχιόλι στο πάτωμα.

— Είναι το βραχιόλι της Μπιάνκας Φέρλι, είπε το μαννεκέν. Ζήτησε άδεια, σήμερα, να λείψει από το κατάστημα, γιατί ήταν άρρωστη. Πόσο θα χαρή που δέ' έχασε το βραχιόλι της!

Η Λεγκράν, χωρίς ν' αναφέρει καθόλου το έπεισόδιο που της συνέβη, χαιρέτησε μ' ένα χαμόγελο την κ. Λίλιαν κι' άφηκε το κατάστημα. Πήρε ένα ταξί και πήγε άμέσως στο σπίτι της και φώναξε τον Βίλλυ. — Αντρίαν που ήταν ο σύντροφός της σε κάθε έγκλημα.

— Βίλλυ — του είπε, θέλω να μάθω άμέσως ποιά είναι η Μπιάνκα Φέρλι, το μαννεκέν. Και διηγήθη το έπεισόδιο του χεριού με το στιλέτο.

— Ο Βίλλυ χαμογέλασε και απήντησε.

— Δίνεις μεγάλη σημασία στο έπεισόδιο. Ίσως όμως να πρόκειται περί λάθους.

Μετά τρεις ημέρες ένας άνθρωπος έφερε κάθε πληροφορία στη Λεγκράν:

— Είναι πολύ πολύ περίεργη αυτή η γυναίκα, είπε αφήνοντας επάνω στο τραπέζι ένα φύλλο χαρτί με τη διεύθυνσή της.

« Η Φέρλι κερδίζει τέσσερες λίρες την βδομάδα κι' όμως κατοικεί σ' ένα διαμέρισμα που κοστίζει πέντε χιλιάδες λίρες το χρόνο και... »

Τη στιγμή εκείνη, ακούστηκε ένας θόρυβος σπασμένων τζαμιών και μία σφαίρα σφηνώθηκε στο λαιμό του ανθρώπου που μιλούσε στη Λεγκράν και ο οποίος σφαρίστηκε άμέσως στο πάτωμα νεκρός.

Η Λεγκράν κι' ο Βίλλυ έτρεξαν κοντά του.

— Νεκρός! φώναξε η Λεγκράν, κάνοντας μία γκριμάτσα. Λημονήσαμε το παράθυρο άνοιχτό. Δεν μας μέλλει όμως για τον θάνατο του ανθρώπου αυτού, γιατί τώρα πιά έχουμε τη διεύθυνση της Φέρλι στα χέρια μας.

Την ίδια μέρα η Μπιάνκα Φέρλι απήχθη και μεταφέρθη στο σπίτι της Λεγκράν.

— Βγάλτε το καπέλλο σας — διέταξε η Λεγκράν μόλις το μαννεκέν Φέρλι μεταφέρθη στο δωμάτιό της.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

— Δεν έχω σκοπό να μείνω για πολύ κοντά σας, — Κάνετε λάθος. Η διάρκεια της παραμονής σας εδώ, εξαρτάται από σας.

Η Φέρλι κλονίστηκε σύγκορμη απ' αυτή τη απειλή της Λεγκράν κι' ύστερα από λίγες στιγμές είπε:

— Σας συμβουλεύω να φύγετε άμέσως από το Λονδίνο γιατί διατρέχετε μεγάλο κίνδυνο.

— Δεν φοβόμαι, απήντησε η Λεγκράν, αλλά σας παρακαλώ ν' απαντήσετε άμέσως σε τις έρωτήσεις που θα σας κάνω, ειδεμή θα παραμορφωθείτε!

— Τι θέλετε να πείτε μ' αυτό;

— Ο φίλος μου, είπε η Λουίζα δείχνοντας τον Βίλλυ — έχει ένα ύγρο που κατατρώγει τις σάρκες. Γι' αυτό σας συμβουλεύω να μιλήσετε άμέσως...

— Δεν ξέρω τίποτε! — ξεφώνησε το μαννεκέν.

— Αρχίσατε την τωροία! διέταξε τότε η Λεγκράν στο Βίλλυ.

Η Μπιάνκα χλώμιασε:

— Θα μιλήσω — είπε. Θα μιλήσω, αλλά αργότερα θα με σκοτώσουν γι' αυτό που θα κάνω.

— Σύντομα, λοιπόν — έπέμεινε η Λεγκράν.

— Η κυρία Τρέσκοτ, με διέταξε να σας δολοφονήσω γιατί ανακατευτήκατε πολύ στις υποθέσεις της!

Το μάτι της Λεγκράν έλαμψε από μίσος. Εκείνα τα λιγοστά λόγια της Φέρλι είχαν διαλευκάνει πολλά πράγματα. Ένοιωσε πως είχε αντίπαλό της στο έγκλημα την Πάολα Τρέσκοτ, τη γυναίκα που ο υπόκοσμος του Λονδίνου ονόμαζε « αυτοκράτειρά του έγκλήματος ». Η Λουίζα όμως δεν έτρεχε ποτέ να την γνωρίσει και τελευταίως έψιθυριζόταν πως είχε αποτραβηχτεί από το έγκλημα λόγω της μεγάλης ηλικίας της.

— Ωστε, είπε η Λεγκράν, η Πάολα Τρέσκοτ θέλει να μ' εξοντώσει;

— Να! — μουρμούρισε η Μπιάνκα.

— Και τι ζητά από μένα; Τι θέλει να κάνει τώρα; ρώτησε η Λεγκράν ανήσυχη.

— Δεν μπορώ να σας το πω.

— Όχι; Τι κρίμα! Θα καταστρέψετε το ωραίο πρόσωπό σας. Και στρεφόμενη προς τον Βίλλυ διέταξε:

— Βίλλυ, το ύγρο!

— Όχι! Όχι! — ούρλιασε η Μπιάνκα. Θα σας τα πω όλα.

— Ποιό λοιπόν είναι το σχέδιο της Τρέσκοτ;

— Να σας εξοντώσει το ταχύτερο για να πάρη τα κοσμήματα της Δουκίσσης Ρένβικ, που θα τα φορέσει άπεισε στο χορό. Κατά την διάρκεια του χορού θα της κλαπούν, δεν ξέρω με ποιόν τρόπο, και θα παραδοθούν στην Τρέσκοτ.

— Τα κοσμήματα της δουκίσσης Ρένβικ μουρμούρισε η Λεγκράν.

Τα μάτια της πήραν μία αλλόκοτη έκφραση. Εκείνα τα κοσμήματα είχαν μεγάλη αξία. Ήσαν παλαιά οικογενειακά κειμήλια της δουκίσσης.

Επί δέκα λεπτά της ώρας ακόμη, η Λεγκράν, απηθύνε διάφορες έρωτήσεις στη Μπιάνκα κι' ύστερα χτύπησε ένα κουδούνι κι' είπε στον υπηρέτη που παρουσιάστηκε στο κατώφλι της πόρτας.

— Κλειδώστε αυτή τη γυναίκα στο γωνιαίο δωμάτιο

του επάνω πατώματος και προσέξτε μη σας φύγει!

Και στρεφόμενη προς τον Βίλλυ, συνεπλήρωσε:

— Ο Ναπολέων είπε πως το μόνον μέσον για να κερδίση κανείς μία μάχη είναι να έπιτεθώ πρώτος και να χτυπήση τον έχθρό στα γερά! Λοιπόν άπόψε θα « χτυπήσουμε » θανάσιμα την Τρέσκοτ μέσα στη... φωλιά της.

Το κίτρινο, προσιά στο οποίο σταμάτησε το αυτοκίνητο της Λεγκράν, είχε την εμφάνιση μιάς βίλλας. Τα παράθυρά του ήταν φωτισμένα δλα κι' άκούγόταν ο ήχος μιάς όρχηστρας.

— Επί μιάν όλόκληρη ώρα το αυτοκίνητο

έμεινε κρυμμένο μέσα στους θάμνους, ενώ ο Βίλλυ και η Λεγκράν κατασκόπευαν τα περίξ της βίλλας.

Κατά τις έντεκα τη νύχτα πέρασε από μπροστά τους ένα αυτοκίνητο που δεν ήταν άλλο από εκείνο που σύμφωνα με την περιγραφή της Μπιάνκας Φέρλι άνήκε στη δούκισσα Ρένβικ, τη γυναίκα με τα πολύτιμα κοσμήματα. Σε λίγες στιγμές η Λεγκράν και ο Βίλλυ μπήκαν στη βίλλα. Τα σαλόνια της ήταν γεμάτα από κομψό κόσμο, αλλά πίσω απ' την εξέδρα της όρχηστρας ύπηρχε μιά πόρτα, που σύμφωνα με τις πληροφορίες της Μπιάνκας, έφερε στο νεξίο διαμέρισμα του κίτρινου, όπου η Πάολα Τρέσκοτ έπλεκε τα δίχτυα της!

Πήγαν κι' εκάθησαν σ' ένα τραπέζακι της κεντρικής αίθουσας, όταν σε λίγες στιγμές γλύστρησε κοντά του ένας φρακοφορεμένος κύριος.

— Κυρία Λεγκράν — είπε με σιγανή φωνή — ή έπίσκεψή σας μ'ας ευχαριστεί πολύ παρ' όλο που ήταν τόσο άπρόοπτη. Η κυρία Τρέσκοτ, θέλει να σας ιδή άμέσως.

— Η κυρία Τρέσκοτ; ρώτησαν μαζί η Λεγκράν κι' ο Βίλλυ. Δηλαδή η ιδιοκτήτρια αυτού του Κλούμπ;

— Ακριβώς — απήντησε ο άνθρωπος στον οποίο άνεγνώρισαν το πρόσωπο του Κούρλεϋ, πρώην πυγμάχου και τώρα συμμορίτου της Τρέσκοτ. Άν λοιπόν θέλετε, μπορεί να ρηθίτε κοντά μου...

— Όχι, άφήστε την όπου βρίσκεται — προσέθεσε ξηρά ενώ το χέρι της Λουίζας Λεγκράν άπλωνόταν για να πάρη την τσάντα της. Ξέρω πολύ καλά πως αυτό μέσα κρύβεται ένα μυστικό και πως ο σύντροφός σας έχει ένα άλλο στην τσέπη του σακκακιού του. Θα ή αν όμως καλύτερα να το αφήση στο τραπέζι και να το σ' επάση με μία πετσέτα.

Η Λεγκράν κι' ο Βίλλυ, άφου εξέτελεσαν τη διαταγή του Κούρλεϋ, τον άκολούθησαν και μόλις έφθασαν σ' ένα στενό διέδρομο ο Κούρλεϋ τους είπε.

— Προχωρήστε ως εκείνη την πράσινη κουρτίνα. Εγώ θα έλθω αργότερα.

Πράγματι η Λεγκράν κι' ο Βίλλυ βρέθηκαν σε λίγες στιγμές σ' ένα στενόμακρο δωμάτιο που στο βάθος του, σε μία πολυθρόνα, καθόταν μιά σοβαρή κι' ηλικιωμένη γυναίκα που φορούσε πλούτμα κοσμήματα και μιο νέα.

— Καλώ ηλθατε, κυρία Λεγκράν και σεις κ. Βίλλυ, είπε η γυναίκα.

Για μία στιγμή σάπασαν όλοι κι' ύστερα η Πάολα επανέλαβε:

— Ο θάνατος σας περιμένει.

— Δεν πιστεύω, απήντησε ξηρά η Λεγκράν.

— Μην άστειεύεσθε, άλλ' άκούστε τις διαταγές μου. Έν τος σαράντα όκτώ ώρων πρέπει να έγκαταλείψετε την Άγλία, διαφορετικά θα έζονταθήτε!

Η Λεγκράν γέλασε:

— Και γιατί πρέπει να υπακούσω στις διαταγές σας; Κι' αν δεν φύγω;

— Θα βρήτε τον θάνατο!

— Λοιπόν, σας λέγω κυρία μου, πως σε σαράντα όκτώ ώρες — εγώ θα βρίσκωμαι ακόμη στο Λονδίνο, ζωντανή!

— Κάνετε λάθος, κ. Λεγκράν. Γιατί πιστεύετε πως σε λίγες στιγμές οι σύντροφοί σας θα είναι εδώ για να με συλλάβουν. Το σχέδιόν σας άπέτυχε. Κάποιος απ' τους δικούς σας σας πρόδωσε και τώρα βρίσκεσθε σιτή διαθεσή μου, στα χέρια της Πάολας Τρέσκοτ!

Η Λουίζα Λεγκράν χλώμιασε και ο Βίλλυ έτρεμε από θυμό, ενώ η Τρέσκοτ έξηκολούθησε:

— Μάλιστα, θα διατάξω άμέσως να σας σκοτώσουν!

Η Λεγκράν, τη στιγμή εκείνη βασάνιζε το νου της να βρη μία διέ-

ξοδο στη δύσκολη θέση της και άμέσως άπλωσε το χέρι, πίσω της και κάτι έκρυψε κάτω από τη μπέρτα της χωρίς να την αντίληφθη κανείς.

— Νομίζω, πως δεν έχετε πολλήν δευδερκεια, κυρία Τρέσκοτ, είπε, με δυνατή φωνή. — Και καθώς η Πάολα Τρέσκοτ γέλασε, πρόσθεσε.

— Αυτή τη στιγμή είδοποιήθη η Σκώτλαντ Γιάρντ πως η Πάολα Τρέσκοτ μ'ας κρατά αιχμαλώτους και θέλει να μ'ας δολοφονήση.

— Νομίζω πως η Σκώτλαντ Γιάρντ δεν θα εύρη παρά μόνον τα πτώματά σας μέσα στο ποτάμι.

— Πόση ώρα ζωής έχουμε ακόμη; διέκοψε η Λεγκράν. Έχουμε καιρό να καπνίσουμε ένα τσιγάρο;

— Το τελευταίο σας — απήντησε η Τρέσκοτ.

Η Λεγκράν πήρε ένα τσιγάρο και το άναψε. Την ίδια στιγμή η πράσινη κουρτίνα του δωματίου σηκώθηκε και παρουσιάστηκε ο Κούρλεϋ:

— Κυρία — είε μ' άγωνία. Η άστυνομία βρίσκεται στο Κλούμπ. Θέλει να κάνει έρευνα.

Η Λεγκράν χαμογέλασε. Πέταξε το τσιγάρο κι' ύστερα έβαλε το ακουστικό του τηλεφώνου στη θέση του, που για μία στιγμή το είχε κρύψει κάτω από τη μπέρτα της.

— Τι θαυμάσια έφεύρεση το τηλέφωνο! είπε. Έπιασα το ακουστικό κι' η γυναίκα της γκαρνταρόμπας που είνε φίλη μου με συνέδεσε με την Σκώτλαντ Γιάρντ, χωρίς κανείς να με ποσοέξη.

Ετσι σε λίγες στιγμές θα είναι εδώ και η κυρία Τρέσκοτ θα παραδώση άμέσως τα κοσμήματα της δουκίσσης Ρένβικ που οι άνθρωποί της αφήρεσαν, δη ώρα έμεις κουβεντιάζαμε άφου προηγουμένως την έδολοφονήσαν.

— Τα κοσμήματα! φώναξε η Τρέσκοτ. Θα τα βρούν γι' ατι δεν τα έκρυψα ακόμη! Γρήγορα Κούρλεϋ! Φέρτα πριν έλθη η άστυνομία. Πρέπει να φύγω άμέσως!

— Όχι, κυρία — διέκοψε η Λεγκράν. Θα μείνετε εδώ κι' όταν θα έλθη η άστυνομία θα πω πως τα κοσμήματα βρίσκονται εδώ μέσα. Μην έπιχειρήσετε να μ'ας σκοτώσετε. Καλύτερα να μητέ στη φυλακή για κλοπή και έναν φόνο παρά για... τριπλό έγκλημα!

— Κυρία, η άστυνομία ανέκαυσε την κρυφή πόρτα της όρχηστρας κι' είναι έτοιμη να... διέκοψε τη συζήτηση μιά φωνή.

— Λοιπόν, κυρία Τρέσκοτ, τώρα εκλέξατε, είπε η Λεγκράν. Η δόστε μας τα κοσμήματα και φεύγουμε μαζί απ' τη μυστική πόρτα που ξέρουμε, ή θα σας παραδώσουμε στην άστυνομία.

Η Πάολα Τρέσκοτ κατάλαβε πως είχε πέσει σε παγίδα.

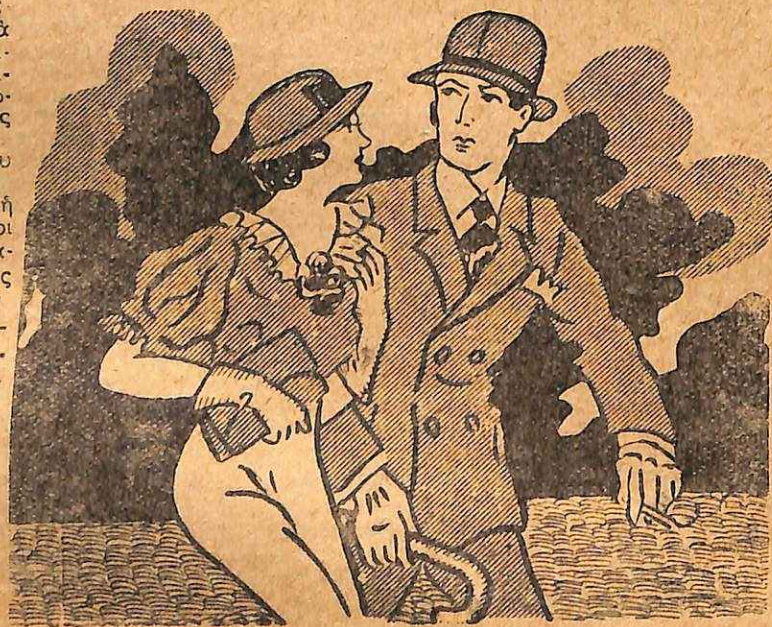
Ετσι παρέδώκε ένα άσημένιο κουτί γεμάτο κοσμήματα.

— Πάρτε το, είπε στη Λεγκράν, αλλά θα μ'ας το πλέρωσετε με αίμα.

— Ίσα, απήντησε εκείνη άτάραχη. Τώρα όμως άνοιζετε μας τη μυστική πόρτα! Κι' όπως η Τρέσκοτ υπάκουσε της είπε ειρωνικά, φεύγοντας.

— Ωρβούρα! Ελπίζω πως δεν θ' άεμπερδέψατε πολύ... δύσκολα με την άστυνομία, για τη δολοφονία της Ρένβικ και για τα κοσμήματα.

Π. ΒΡΟΥΤΣ

ΕΙΣ ΒΡΑΣΜΟΝ ΨΥΧΙΚΗΣ ΟΡΜΗΣ

Ο Νιόνιος από την Ζάκυνθο ήλθε κάποτε στην πρωτεύουσα. Όταν επρόκειτο να επιστρέψει στην πατρίδα του επεβίβασθη εις τὸν Πειραιᾶ ἐνὸς ἀτμόπλοιου, τὸ ὁποῖον ἀφοῦ διήλθε τὰς γραφικὰς ἀκτὰς τῆς Μεγαρίδος καὶ διέσχισε τὸν Ἰσθμόν, ἀγκυροβόλησεν εἰς τὴν Κόρινθον ἐπειδὴ θὰ ἀποβίβαζε μέρος τοῦ φορτίου του. Τότε δὲν ὑπῆρχεν ἀκόμη ἡ συγκοινωνία τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἡ μεταφορά ἐμπορευμάτων εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐγένετο διὰ πλοίων. Ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ παραμείνῃ τὸ πλοῖον ἐκεῖ περὶ τὴν μίαν ὥραν οἱ πλείστοι τῶν ἐπιβατῶν ἐξῆλθον εἰς τὴν πόλιν. Ὁ Νιόνιος ἀπὸ τοῦ καταστροφώματος παρηκολούθει τὴν κίνησιν τῶν ἐπιβατῶν, τῶν λεμβούχων, τῆς πόλεως ἐν γένει καὶ ἐσκέπτετο ἂν ἔπρεπε καὶ αὐτὸς νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν πόλιν, ὅποτε τὸν πλησιάζει ἕνας λεμβούχος.

— Ἀφεντικὸ, μὲ δυὸ δραχμὰς νὰ σὲ πάω ἔξω καὶ νὰ σὲ φέρω. Θὰ μείνῃ πολὺ τὸ βαπόρι, ἔχεις καιρὸ νὰ δῇς τὴν πολιτείαν.

Ὁ Νιόνιος ἐδέχθη καὶ ἐξῆλθε. Ἐθαύμασε τὴν ρυμοτομίαν τῆς πόλεως, περιήλθε ὅλους τοὺς δρόμους καὶ ἐνὸς εὐρίσκειτο πλησίον τῶν φυλακῶν δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ ὅτι εἶχε παρέλθει μίαν ὥραν, ὅταν ἤκουσε τὸ πλοῖο νὰ σφυρίξῃ, σημεῖον ἐπικειμένης ἀναχωρήσεως. Ὁ Νιόνιος ὀλοταχῶς τρέχει πρὸς τὴν ἀποβάθραν.

— Βαρύαρον, τζόγια μου, φωνάζει, ἐμπρὸς γιὰ τὸ βαπόρι!

Ἦταν ὁ ἴδιος ὁ λεμβούχος πού τὸν εἶχε μεταφέρει εἰς τὴν πόλιν.

— Μὲ τὴν σειρά σου ἀφεντικὸ, τοῦ ἀπαντᾷ, ἂν εἶσαι καὶ παπᾶς, λέει ἡ παροιμία... Εἶν' ἄλλος πρὶν ἀπὸ σένα!

— Ἀνέμενε δὲ Νιόνιος ἀρκετὴ ὥρα μέχρις ὅτου μεταφερθῶν ὁλοι οἱ ἐπιβάται. Ὅταν δὲν ὑπελείπετο κανεὶς ἄλλος, ἀνυπομονῶν, διότι ἐφοβεῖτο μήπως μείνῃ εἰς τὴν ἀγνωστον δι' αὐτὸν πόλιν, ἤκουσε τοιαύτην σφυρίγματα σημαίνοντα ὅτι ἡ ἀγκυρα ὑψοῦται καὶ ἄρχισε νὰ κραυγάζῃ.

— Τζογοῦλα μου, βιάζομαι. Δὲν μπορῶ νὰ μείνω ἀμανά, τι ἐδῶ!

— Ἡ σειρά σου ἀφεντικὸ. Ἐμτα στὴ βάρκα! ἐπρόσταξε ὁ Κορινθίος λεμβούχος, ὁ ὁποῖος βοηθούμενος καὶ ἀπὸ τὸν σύντροφό του, ἐκίνησε τὰ κουπιά καὶ ἐπροχώρησε. Μόλις ἀτεμακρύνθη τῆς

ἀποβάθρας περὶ τὰ δέκα μέτρα στραφείς πρὸς τὸν Νιόνιον λέγει.

— Ἀφεντικὸ τὰ ναῦλα. Δυὸ δραχμοῦλες!

Ὁ Νιόνιος τοῦ ἔδωσε ἀμέσως τὸ δίδαγμα ἐνὸς συγχρόνως τὸν παρεκάλει νὰ ἐνείνῃ τὰς προσπάθειάς του διὰ νὰ φθάσῃ τὸ ταχύτερον εἰς τὸ ἀτμόπλοιο, τὸ ὁποῖον τώρα εἶχε σχεδὸν ἀνελκύσει τὴν ἀγκυραν καὶ ἐκινεῖτο πρὸς ἀναχώρησιν. Ὁ λεμβούχος ἔσυρε τὰ κουπιά ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐσταμάτησε.

— Μωρὲ τζόγια μου κογιονάρες μαθές; ἐρωτᾷ ἀγωνιῶν ὁ Νιόνιος. Τὸ βαπόρι φεύγει καὶ μ' ἀφίνει!

— Ἐνα τάλλαρο ἀκόμα γιὰ νὰ δυναμώσω νὰ σὲ πάω πὺ γρήγορα.

— Πάρτο, μαρέ, ἀπαντᾷ ἐν ἀγανακτήσει ὁ Νιόνιος καὶ τοῦ δίδει πέντε δραχμὰς.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ λέμβος ἔκαμε σὺν ἀφου ἐπροχώρησεν ὀλίγα μέτρα. Ἐξάλος πλέον ὁ ἐπιβάτης ὀρθοῦται καὶ ἀπειλεῖ τὸν λεμβούχον.

— Ἄν δὲν προκάμω μωρὲ τὸ βαπόρι, μὰ τὸν Ἅγιο θὰ σὲ φινίρω!

— Ἄλλο ἕνα τάλλαρο ἀφεντικὸ καί... φθάσαμε!

Εἰς δύσκολον θέσιν εὐρισκόμενος ὁ Νιόνιος τοῦ δίδει πέντε δραχμὰς ἀκόμη κραυγάζων:

— Εἶναι τὸ τελευταῖο μωρὲ ληστή. Εἶναι τὸ τελευταῖο τάλλαρο. Θὰ σὲ πνίξω!

Ἐπὶ τέλους... Ἦτο καιρὸς. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ λέμβος ἐπλεόνησε στὸ ἀτμόπλοιο ὁ Νιόνιος μόλις ἐπρόφασε νὰ πατήσῃ εἰς τὴν κλίμακα, τὴν ὁποῖαν ἀνεβίβαν οἱ ναῦται.

Ὅταν πλέον εὐρέθη ἀσφαλὴς ἐπὶ τοῦ καταστροφώματος τοῦ ἀποπλεόντος ἀτμόπλοιου, ὑπὸ τοὺς γέλωτας τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν, ἤνοιξε τὴν παλάμην του μὲ διευθυνσιν πρὸς τὴν ἀπομακρυνομένην λέμβον καὶ φωνάζει:

— Ὅρσε, μασκαρά! Εἶλε δίκην ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Ἄν ἦσαστε καλοὶ ἄνθρωποι ἐδῶ στὴν Κόρινθο, θ' ἀρχόταν ὁ ἴδιος νὰ σᾶς δῇ καὶ δὲν θὰ σᾶς ἔστελνε τὰς «Πρὸς Κορινθίους».

Καὶ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐκδίκησίν του, τραβήχθηκε στὸ ἐσώτερον τὸν βαπορίου.

(Κατ' ἀφήγησιν)

Ι. Δ. ΚΟΥΤΗΦΑΡΗΣ

ΣΑΤΥΡΙΚΑ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΛΟΓΙΚΗ ΡΩΜΗΩΝ

Λένε πὼς μίαν λογικὴν
τὰ ἀνθρώπινα διέπει
Μὰ ἐδῶ, καθεὶς ῥωμῆος,
ἔχει καὶ ἀπὸ μίαν στήν τσέπη!

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Σκοτώνεις ἕνα μοναχά;
στὰ σίδερα σὲ βάζουν;
Μὰ ὅταν χιλιάδες πελεκᾷς,
γιὰ ἥρωα σὲ δοξάζουν

ΕΠΙΣΗΜΟΣ

Ὅλοένα ἐπίσημος γίνεσαι
Ποιὸς ἀμφιβάλλει;
Ποῖν δὲν σ' ἔξερε κανεὶς
τώρα... σὲ μαθαίνουν καὶ ἄλλοι...

Η ΨΕΥΤΙΑ

Ἄν δὲν βασίλευε ἡ ψευτιά
στὸν κόσμον πέρα-πέρα,
θὰ τὴν ἐφεύρισκε ἀσφαλῶς
κάποιος ῥωμῆος μίαν μέρα.

ΔΙΔΛΕΞΙ ΠΕΡΙ ΣΙΩΠΗΣ

Γιὰ νὰ μᾶς πῇς πὼς τὸ «σιγὰν»
εἶναι ἡ πιὸ βαθειὰ σοφία,
τρεις ὧρες, ἀθεόφοβα,
μᾶς πέθανες στὴ φλυαρία!

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ

Πᾶνε γιὰ συζήτησι...
καὶ γιὰ νὰ μὴν ταῦρουν σκοῦρα,
γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ
παίρνουν καὶ ἀπὸ μίαν μαγκούρα!

ΕΙΣ ΙΑΤΡΟΝ ΣΤΙΧΟΥΡΓΟΝ

Ἦμουν ὕπνος ὅλη νύχτα
παίρνοντας τὰ ὑπνωτικά σου,
μὰ μὲ πῆρε ὁ ὕπνος μόλις
διάβασα... τὰ «Λυρικά» σου...

ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ

Ἡ Λιλή σπουδάζει, λέει,
Νομικά! Ὁ δὲ δυστυχία,
ἂν κωδικοποιηθῇ μίαν μέρα
τῆς Λιλῆς ἡ φλυαρία!

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΣΕ ΚΑΠΟΙΑ ΝΕΑΖΟΥΣΑ

Χορεύεις πάντα καὶ πηδᾷς
καὶ κάνεις τὴ μικρούλα
Μὰ δὲς... πέσαν τὰ δόντια σου
καὶ ἀπομένειν τὰ... οὐλα.

ΣΕ ΜΙΑ ΤΣΑΧΠΙΝΑ

Παντοῦ χαρούμενη γυρνᾷς
καὶ λὲς ὅτι μαγεύεις
πὼς ὅλοι σὲ κοιτάζουν
καὶ σὺ τοὺς κοροϊδεύεις.

Λὲς πὼς γελᾷς εἰς βάρος σὺ,
τοῦ τᾶδε καὶ τοῦ δεινά
μὰ πρόσεξε μὴ γελαστῇς
μικρούλα μου τσαχπίνα.

Κι' ἡ πεταλοῦδα ταχτικά
πετάει γύρω στὴ λάμπα
μὰ καίει τὰ φτεράκια τῆς
καὶ κάθεται στὴν... μπάντα.

ΚΙΚΗ ΛΕΩΝ ΔΕΚΟΥΛΑΚΟΥ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΓΑΠΗ ΕΙΝΑΙ Η ΖΩΗ

Ὅπως ἔλεγε, δὲν τὴν ἀγαποῦσε πιά τὴ μικρὴ Νινέττα ὁ Κώστας. Ἡ καρδιά του εἶχε ἀνοίξει κάποια χλιαρὴ βραδυὰ τοῦ χινόπωρου καὶ ἡ ἀγάπη του εἶχε πετάξει, μέσα στὰ σκοτιάδια τῆς νύχτας. Καὶ ὁ ἐρωτὴς του εἶχε πεθάνει. Ὁ ἀγριὸς χειμὼνας συνεπῆρε τὸ ἐπομενάριον του.

Τώρα ἡ ζωὴ του ἔγινε πολυθρόνη. Ξαναγύρισε στὰ κέντρα. Συναντήθηκε πάλι με τοὺς λησιμονημένους φίλους του. Ἰνὸρισε καινούργιες φιλενάδες. Καὶ ὅσοι ἤξεραν τὸ εἰδύλλιον του, ὅσοι τον εἶχαν χάσει τώρα καὶ δυὸ χρόνια, ἔκαναν τὸν σταυρὸ του γιὰ τὸ ξανάνωμα τοῦ ὅρι μου νέου. Γιὰ τὴν θέλησιν πὺ εἶχε, νὰ σπάσῃ τὰ δεσμὰ τῆς σκλαβιάς του, καὶ νὰ γυρίσῃ πάλι στὸν κόσμον πὺ τὸν λαχταροῦσε, πὺ τὸν ἀγαποῦσε τόσο πολὺ καὶ εἰλικρινᾶ.

Ἐξὼ ὁ ἀγέρας φυσοῦσε λυσσασμένα. Χειμωνιάτικη νύκτα πρῶτη. Κάπου-κάπου ἐφιχάλιζε... Ὁ Κώστας ἔφυγε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ πάῃ στὸ μπάρ. Σὲ κάποιο ἀριστοκρατικὸ μπάρ, πὺ συνέθιζε νὰ παίρνῃ τὸ οὔτι-σιν του, κοντὰ σὲ μίαν παρῆα ἀπὸ εὐθυμους φίλους καὶ πεταχτές φιλενάδες, ἀστέρες τῶν καλυτέρων θεάτρων. Μὰ ξαφνικὰ θυμήθηκε πὼς ἡ Χάρμη, τὸν εἶχε θερμοπαρκαλέσει μ' ἕνα γραμματάκι, νὰ περάσῃ σὲς ἐπὶ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς. Τράβηξε στὸ Σύνταγμα καὶ περνώντας ὑστερα κάποιου δρόμου κοντινὸ, βρέθηκε κάτω ἀπὸ τὸ φωτισμένο μέγαρον πὺ ἔμενε ἡ Νινέττα. Θέλησε νὰ φύγῃ γρήγορα. Μὰ μίαν μινὺν, θελκτικὴ σιλουέτα, σφιγμένη σ' ἕνα, μαῦρον παλτὸ καὶ ἔχοντας στὸ λαιμὸ τῆς, ἕνα πολὺτιμο γουναραζι, τὸν στάματησε ἄδελε. Ἦταν αὐτὴ! Ἡ Νινέττα! Ἦταν ἡ ὁρισμένη τῆς ὥρας πὺ ἔβγαине κάθε βραδυὰ. Τὴν ἴδια ὥρα, τὴν περιέμενε, ἐκεῖ ἀκριβῶς, στὸ πεζοδρόμιον πὺ βρεθῆκε τὸ ἀποπνιγὸν χειμωνιάτικο βράδυ. Κι' αὐτὴ ἔβγαине καὶ τὸν συναντοῦσε καὶ γιὰ λίγη ὥρα πὺ μένανε μαζί, λέγανε χίλια-δυὸ πράγματα, ὅλες τῆς χαρὲς καὶ ὅλες τῆς πίκρας τῶν.

Δὲν τὴν ἀγαποῦσε τώρα τὴν μικρὴ Νινέττα ὁ Κώστας, ὅπως ἔλεγε. Ἡ καρδιά του εἶχε ἀνοίξει κάποια χλιαρὴ βραδυὰ τοῦ χινόπωρου καὶ ἡ ἀγάπη του εἶχε πετάξει μέσα στὰ σκοτιάδια τῆς νύχτας. Μὰ ὅπως τὴν εἶδε νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ μέγαρον τὴν ἴδια ὥρα, νὰ σταματᾷ κάποια στιγμὴ κυττάζοντας γύρω, ἀπομεινάρια συνήθειας τοῦ παλαιοῦ ὁραίου καιροῦ, πὺ τὴν περιέμενε, καὶ ὑστερα πὺ τὴν παρηκολούθησε μὲ τὸ βλέμμα του, νὰ κατεβαίνει βιαστικῶς.

Ὁ προσκεκλημένος.

— Τὶ ὁραῖο σκυλάκι ἔχετε. Ὅλο κοντὰ μου εἶναι! Κατάλαβε, φαίνεται, πὼς ἀγαπᾷ τὰ σκυλάκια.

Ὁ μικρὸς. — Ὁχι, κύριε, ἀλλὰ ἡ μαμά δὲν πρόσεξε καὶ σᾶς ἔβαλε τὸ ψητὸ εἰς τὸ πιάτο του!...

Ἡ Νινέττα.

Ὁ Μπούριαν, διάσημος εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ τενόρος τῆς Ὁπερας τῆς Βιέννης, ἔχων κάποτε ἀνάγκην χρημάτων, ἐξήτησε δάνειον ἀπὸ διαφόρους γνωστούς του. Ὁλοι τοῦ ἠρνήθησαν, διότι ἐγνώριζον ὅτι ὁ Μπούριαν ἦτο μέθυσος. Τὴν ἡμέραν τῆς παραστάσεως κατέφυγεν εἰς ἕνα τοκογλύφον ὁ ὁποῖος ἐδέχθη νὰ τοῦ δανείσῃ 1250 κορώνες, ἀλλὰ ὑπὸ ἕνα ὄρον παράδοξον. Τὴν ὥραν τῆς παραστάσεως ὁ διευθυντὴς τῆς Ὁπερας ἔλαβε τὸ ἔξης σημεῖωμα:

Ἡ Νινέττα.

Εἰς τὸ κακοῦργιοδικεῖον.

Ὁ Πρόεδρος. — Πῶς; Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς δίκης ὁμολόγησες, κατηγοροῦμενε, τὴν πρᾶξιν σου καὶ τώρα πὺ τελειώνει ἡ δίκη τὰ ἀρνεῖσαι ὅλα;

Ὁ κατηγοροῦμενος. — Τὶ θέλετε νὰ κάμω, κύριε Πρόεδρε; Ἡ ἀγόρευσις τοῦ συνηγόρου μου μὲ ἐπεισε ὅτι δὲν ἔκαμα τίποτε, ὅτι εἶμαι ἐντελὴς ἀδάως!

Εἰς τὸ δικαστήριον.

Ὁ πρόεδρος. — Κατηγοροῦμενε, ἡ δικαιο-λογία σου δὲν ἔχει καμμίαν θέση. Λέγεις ὅτι ἐπέταξες ἀπὸ ἀφρημάδα τὴν γυναῖκα σου ἀπὸ τὸν ἀνδρῶνα...

τὴν ἀριστοκρατικὴν δόξαν, καὶ ἄκουσε ἕνα κλαῖον μέσα του. Κι' ἐθυμώθηκε πὼς δυὸ χρόνια πρὶν, ὅταν τῆς μέρους αὐτῆς εἶχε γνωρίσει τὴν κομψὴ Νινέττα. Ἦταν μικροῦλα-κρυφία τότε, πὺ ἀδύνατη ἀπὸ σήμερον. Πιὸ πλὴν σὶξ. Τοῦ εἶχε μιλήσει τόσο εἰλικρινᾶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν. Τὴν ἐνοιῖσε τόσο δυστυχισμένη, πὺ ἀμέσως ἡ καρδιά του ἀνοίξε καὶ τὴν ἔκλεισε μέσα καὶ τὴν φύλαγε στοργικὰ. Σαραντα ἀδελφίων ἀγάπες, πὺ λείπει καὶ ὁ Σαΐκιστος, δὲν ἔφταναν τὴν ἀγάπην τὴν δικήν του γιὰ τὴν Νινέττα. Καὶ θυμήθηκε ἀκόμη πὺς στὸ ἴδιο πεζοδρόμιον, πρὶν ἀκόμη συνδεθῶν, τὴν περιέμενε καὶ τὴν ἀκολουθοῦσεν ἀπὸ μακριὰ καὶ τῆς εἶχε γίνῃ ὁ ἀόρατος φύλαξ ἀγγέλους. Κι' ὑστερα τῆς ὁρατῆς μέρους, τῆς γλυκῆς ἀλησιμένης μέρους...

Κι' ὁ Κώστας λησιμονῆσε τώρα καὶ τὴν Χάρμη καὶ τὸ ἀριστοκρατικὸν μπάρ με τοὺς θεοτρελλους φίλους καὶ τῆς εὐκόλες ἀγάπες με τῆς ἐνθουσιασμένες θεατρίνες, καὶ ἐμπήκε σ' ἕνα μικρὸν μαγαζάκι—μὴ ὅσας ἀληθινὴν πάστρας καὶ κομψότητος—πὺ βρισκότανε ἐκεῖ κοντὰ καὶ πὺ πολλές φορές συναντοῦσε τὴν Νινέττα. Ὁ γέρος πὺ τὸ διηύθυνε ξαφνιάστηκε. Εἶχε χάσει τόσο καιρὸ τὸ παλινὸν του πελάτη.

Τὸν δέχτηκε ὁ καυμένος σάν κατὶ δικό του, σάν παιδί του. Καὶ ἅμα τοῦφερε τὸ συνηθισμένον οὔτι-σιν του, ἄρχισε νὰ τοῦ λέη:

— Τὶ μᾶς γίνηκες κύριε Κώστα! Ἔτσι λοιπὸν μᾶς λησιμονῆσες; Ἀ! μὰ δὲν ἔκαμες καλὰ! Καθόλου καλὰ! Μὲ τὴν ἀδείαν μου, μάλιστα, θὰ σὲ μαλῶσω. Θὰ σὲ μαλῶσω πολὺ, γιατί κανεὶς τὴν μικρὴν μας, κυρία νὰ μαραίνεται κάθε μέρα. Γιατὶ κύριε Κώστα, φέρθηκες ἔτσι; Χωρίς λόγον... Χωρίς ἀφορμὴν;

Ἔτσι ὁ γέρος εἶπε πολλὰ-πὰρα πολλὰ. Γιὰ τὴν ζοὴ τῆς Νινέττας. Γιὰ τὴν θλιμμένην ζωὴν πὺ περνοῦσε. Γιὰ τὴν χαμένη ἀγάπην τῆς.

Κι' ὁ Κώστας πὺ εἶχε συγκινηθῇ ὑπερβολικὰ, κάθησε μαζί του ὧρες καὶ ἄκουε—ἄκουε τὸ γέρον, πὺν καθετὸς ὅσον ἐπιγραμμάτιζε:

— Ἀγάπη εἶν' ἡ ζωὴ, παιδί μου.

Κι' ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ μικρὸν συνοικιακὸν μαγαζάκι,—περασμένα μεσάνυχτα—ἦταν σάν μεθυσμένος, σάν ἕνας πολὺ μεθυσμένος ἄνθρωπος. Μεθυσμένος ἀπὸ ἐρωτᾶ, γιὰ τὴν μικρὴν, δυστυχισμένην Νινέττα...

Κι' ἄς ἔλεγε πὼς δὲν τὴν ἀγαποῦσε πιά... Ἀπ' ἐναντίας τώρα τὴν λατρεῖ, καὶ θάταν εὐτυχὴς νὰ ξανάνοιγε μαζί τῆς.

Μὰ ἡ ντροπὴ, τὸ ἐγὼ, δὲν τὸν ἀφάνει!

ΜΙΝΩΣ Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Εἶμαι ἐνέχυρον. Ἐλάτε ὁδὸς... ἀρ... νὰ πληρώσετε 1250 κορώνες Μπούριαν. Τὸ θέατρο ἦτο πλήρες. Ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου ἔπεμψεν ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τοκογλύφου, ὅπου ὁ Μπούριαν ἐκρατεῖτο ὡς ἐνέχυρον, καὶ τὸν ἐλευθέρωσε πληρώσας τὸ χρεὸς του!

Εἰς τὸ κακοῦργιοδικεῖον.

Ὁ Πρόεδρος. — Πῶς; Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς δίκης ὁμολόγησες, κατηγοροῦμενε, τὴν πρᾶξιν σου καὶ τώρα πὺ τελειώνει ἡ δίκη τὰ ἀρνεῖσαι ὅλα;

Ὁ κατηγοροῦμενος. — Τὶ θέλετε νὰ κάμω, κύριε Πρόεδρε; Ἡ ἀγόρευσις τοῦ συνηγόρου μου μὲ ἐπεισε ὅτι δὲν ἔκαμα τίποτε, ὅτι εἶμαι ἐντελὴς ἀδάως!

Εἰς τὸ δικαστήριον.

Ὁ πρόεδρος. — Κατηγοροῦμενε, ἡ δικαιο-λογία σου δὲν ἔχει καμμίαν θέση. Λέγεις ὅτι ἐπέταξες ἀπὸ ἀφρημάδα τὴν γυναῖκα σου ἀπὸ τὸν ἀνδρῶνα...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΠΡΑΣΙΝΗΣ ΒΙΛΛΑΣ

ΤΟΥ ΣΤΑΝΙΣΛΑΣ ΣΤΗΜΑΝ

(Συνέχεια)

Ούτε η κ. Νεκτίν, ούτε η κ. Κλεμάνς Μπίλ δεν έκινήθησαν. Φαίνονταν σαν ν' είχαν μεταβληθί σε αγάλματα.

Εδήλωσε ότι θα κατέβαινε στον κήπο με το μπράουνινγκ που είχε μαζί του και ξανάειπε στην κ. Νεκτίν, να ειδοποιήσει τον αστυνομικό. Επροχώρησε να διασκελίσουν το κυγλιδισμό, αλλά η Κλεμάνς έκρεμάσθη από τον λαιμό του και τον παρεκάλεσε να μη το κάνει.

Εκείνος της έστριψε το χέρι και την ανάγκασε να τον αφήσει. Επήδησε κι' έξφυγε. Σε λίγο η Κλεμάνς έφυγε κι' αυτή να τον φθάσει, ενώ η κ. Νεκτίν έφυγε να ειδοποιήσει τον αστυνομικό. Του είπε τι συνέβαινε κι' εκείνος δεν έχασε καιρό. Έτρεξε μέσα από τους θάμνους κι' είχε φθάσει στη γραμμή της βεράντας, όταν εξαφνιά ακούσε μία απειλητική φωνή. Έπνιξε μία βλαστήμια, έτρεξε, άνοιξε το ηλεκτρικό του φανάρι και ξαφνικά αντίκρουσε μια γυναικεία σιλουέτα σκίνητη, που στηριζόταν στον κορμό ενός δένδρου.

Ένα πτώμα έσκάλωσε στα πόδια της, με το μέτωπο προς το έδαφος.

Όταν έφθασε ο Βένς, ο γιατρός εξήτασε το πτώμα. Φαίνονταν τρομαγμένος κι' έβεβαίωσε ότι ο Μάξ Χαρτόγκ είχε δεχθεί δυο σφαίρες, μία στην καρδιά κι' άλλη στον πνεύμονα.

Ο αστυφύλαξ διηγήθη τι συνέβη. Είχε αφήσει την κ. Νεκτίν να μπει και σε λίγο την είδε ναρχεται τρομαγμένη, ενώ στον κήπο ακουγόταν μία φωνή υκτοπουλιού. Έτρεξε κι' είδε την Κλεμάνς σαν τρελή κοντά στο πτώμα και του διηγήθη ότι ενώ ακολουθούσε τον Μάξ, άκουσε δυο υπόκωφους κρότους και τον είδε να σωριάζεται χάμω. Δεν πρόφερε να κυνηγήσει τον φονέα γιατί είχε φθάσει άργα. Αλλά ειδοποίησε άμέσως το γιατρό και τον Εισαγγελέα. Και του επρόσθεσε ότι η κ. Νεκτίν βρισκόταν κι' έκλαιγε στην τραπεζαρία και η ακόλουθος στο δωμάτιό της.

Η κ. Νεκτίν του φάνηκε συγκινημένη μ' δλο το βάψιμό της. Η λύπη—που αυτός την νόμιζε έφημερη—την είχε κάνει άγνωστη. Την παρεκάλεσε και του διηγήθη τι είχε συμβη και ζήτησε να της επιτρέψουν να φύγει, αλλά εκείνος με λεπτότητα, της ήρνήθη, αφού δεν την είχε ξεετάσει ακόμη ο άνακριτής.

Ο Βένς έπληγε στο δωμάτιο της Κλεμάνς. Η νεαρή γυναίκα είχε ξαπλωθεί στο κρεβάτι της κατακίτρινη, και με τα μάτια κλειστά. Είχε καρφώσει τα χέρια της στο στήθος της και άνεπνεε με δυσκολία.

Μ' όλη την λεπτότητα της γύρεψε να του διηγηθί τι είχε ιδί. Εκείνη τούεπε ότι έτρεχε πίσω από το Χαρτόγκ όταν τέλος τον έχασε και σε μία στιγμή άκουσε διπλό υπόκωφο κρότο που έρχόταν προφανώς από το μέρος της βίλλας, και που εκείνη τη στιγμή δεν τον ύπαιπτεύθηκε.

—Ποιά ώρα ήρθε η κ. Νεκτίν; ρώτησε ο Βένς.
—Θα ήταν δέκα και δέκα ή δεκα και τέταρτο.
Την έπιασε και τους διηγήθη τι έλεγαν οι τρεις στη βεράντα.

—Ο Μάξ Χαρτόγκ, είπε ο Βένς, θέλησε να σας δοκιμάσει και είπε ότι σκότωσε τη θεία του. Μιλούσε τόσο δυνατά ώστε να τον ακούσετε από τον κήπο;

—Όχι, μιλούσε σιγά.

Ο ντετέκτιβ της έκανε μερικές ερωτήσεις ακόμη κι' έτοιμάσθη να φύγει, όταν έκτύπησαν την πόρτα. Ήτο ο άνακριτής. Ο Βένς τον παρεκάλεσε να την άνακρίνη την άλλη μέρα γιατί ήταν συντετριμμένη κι' εκείνος έδέχθη. Ένώ κατεβάνανε μαζί τη σκάλα ο Μπίρ τούεπε ότι άνέκρινε την κ. Νεκτίν που φαίνονταν συντετριμμένη, κι' ότι από την κατάθεσή της δεν έβγαλε κανένα θετικό συμπέρασμα.

—Δεν συμφωνώ μαζί σου. Ο Ουμβέρτος Λεπάρμ πούκνε πάντοτε περίπατο μετ' το δειπνο, έφθασε στη βίλλα. Είσε τις δυο γυναίκες και τον Χαρτόγκ κι' έήρμωσε το παλιό κόλπο να μιμηθί τη φωνή ζώου. Ο Χαρτόγκ κατεβαίνει κάτω κι' η Κλεμάνς τον ακολουθεί. Η κ. Νεκτίν δεν πηγαίνει άμέσως να ειδοποιήσει τον αστυνομικό. Δεν είναι πιθανόν να έπυροβόλησε κατά του Χαρτόγκ, γιατί ήθελε να την ξεφορτωθί άγνωστο για ποιο λόγο και να τον σκότωσε; Η Κλεμάνς Μπίλ έχει την ιδέα ότι οι πυροβολισμοί ήταν από την βίλλα. Δεν βρίσκει παράξενο ότι τον άφησε να κατέβη στον κήπο, πριν να πάη να ειδοποιήσει τον αστυνομικό; Αλλά και ένα άλλο μπορεί να συνέβη: Η Κλεμάνς έκανε διπλό φόνο: Εσκότωσε την Ρ-υβέτ και τον γιο της για να κερδίσει τον Μάξ Χαρτόγκ και τον βλέπει τώρα έτοιμον να προτιμήσει από αυτήν την κ. Νεκτίν. Τον παρακολουθεί, τον φθάνει, του ζητεί ίσως μία κατηγορηματική υπόσχεση κι' έπειδή εκείνος άρνείται τον πυροβολισμό τρελή από τη ζηλοτυπία και το μίσος, κι' εκεί στο σκοτάδι κι' στην έρημια τον σκοτώνει.

—Τρομερό! έψιθύρισε ο δικαστής. Ποιό βρίσκεται τότε η αλήθεια;

Εκείνη τη στιγμή τον έφώναξαν στο τηλέφωνο και τον έπληροφόρησαν ότι συνέλαβαν τον Ουμβέρτον Λεπάρμ ενώ γύριζε σπίτι του.

—Θα πάμε άμέσως στο Μπρίτζες, είπε. Σεις Μπουρλέτ, θα μείνετε έδω. Όταν εημερώσει θα ψάξετε τον κήπο και τα γύρω μέρη. Μου χρειάζεται το όπλο του έγκληματος. Ίσως, ο φονιάς μετά το έγκλημα να το έπταξε.

Ο άνακριτής με το γιατρό βγήκαν να πάνουν το αυτοκίνητο. Αλλά πριν άπομακρυνθούν ο Βένς είσε ν' άνοιξη η πόρτα. Ένας άνθρωπος μπήκε στο χώλ με το καπέλλο στο χέρι. Μόλις είσε τον ντετέκτιβ έταράχθη.

—Καληπέρα κ. Φέλντουμ. Δεν έπεριμένα, το όμολογώ να σας ιδώ έδω σε μία τέτοια περίσταση.

Ο Κάρολος Φέλντουμ δεν άπήντησε άμέσως. Κυττούσε έμπρός του σταθερά, κι' ο Βένς παρατηρούσε την άθλια του όψη, τα άδυνατισμένα χαρακτηριστικά του. Ο άνακριτής ξαναγύρισε.

—Φαίνεται ότι ο Μάξ Χαρτόγκ έδολοφονήθη, είπε ο Φέλντουμ.

—Πώς το έχετε; ρώτησε ζωηρά ο άνακριτής.
—Τόλεγαν στο αυτοκίνητο που σταμάτησε μπρός στη βίλλα.

—Αυτό σημαίνει ότι έδω και λίγες στιγμές περιτριγυρίζατε έδω κοντά!

Ο Φέλντουμ έγειρε το κεφάλι. Φαίνότανε τρομερά κατάκοπος.
—Ακριβώς, είπε. Περιεπλανώμουν. Ήλθα χθες το βράδυ από τις Β. υέλλες και περπατούσα έδω τριγύρω. Κατά το άπόγευμα ήλθα κι' έμεινα έδω μισή ώρα. Δεν φανταζόμουνά ότι...

P A N Θ E O N

—Ποιό ήσαυτε από τις δέκα και τέταρτο ως τις δέκα και σαράντα πέντε;

Απήντησε ότι είχε καθήσει εις ένα μπόρ να πιη κάτι, κι' ότι του άρεσε να βρίσκεται εκεί, αφού πιά δεν είχε κατοικία, αφού δεν είχε τίποτα, γιατί του τα πούλησαν όλα και δεν μπόρεσε να σώσει απ' αυτά παρά μερικές φωτογραφίες μο άχα. Και δεν έκρυψε την ιδέα του, ότι ήταν έργο δικαιοσύνης ο θάνατος του Χαρτόγκ.

—Αλήθεια; ξεφύησε ο κ. Μπίρ. Τέτοια είναι η ιδέα σας; Θα σας περιμένω αύριο στις 10 στο γραφείο μου. Νάεισαστε ακριβώς.

—Θα προσπαθήσω! έψιθύρισε ο Φέλντουμ.
Ο άνακριτής και ο ντετέκτιβ μπήκαν στο αυτοκίνητο.

—Σέπτομαι, είπε ο Βένς, ότι έχομε κι' έναν άλλον ένοχο.

Ο Κάρολος Φέλντουμ παρακολούθησε με το βλέμμα το αυτοκίνητο μέχρις ότου εξαφανίσθη. Έπειτα με τα χέρια στις τσέπες και με κυρτωμένους τους ώμους, έπροχώρησε προς τη θάλασσα. Ήταν άφωσιωμένος όλοκληρος με τις σκέψεις του και δεν παρατήρησε όταν έφθασε στη στροφή του δρόμου πώς μια ανθρώπινη σιλουέτα άπεσπάτο από τη σκιά ενός δένδρου.

Αγωνιζόμενος κατά του άέρος που φυσούσε ο Φέλντουμ έπέρρισε το έπίχωμα κι' έπροχώρησε. Ο άγνωστος τον άκολουθούσε από μακριά, έχοντας κατεβασμένο το καπέλλο ως τα μάτια και άνεβρασμένο το γιακά του παλτού του. Προχωρούσε με άθόρυβο βήμα.

XII

ΔΕΝ ΕΤΕΛΕΙΩΣΕΝ ΑΚΟΜΗ Η ΝΥΧΤΑ

Χιτυπούσε μεσάνυχτα όταν έφθασαν. Ο Μπίρ διέταξε να του παρουσιάσουν τον ύπόδικο κι' ύστερ' από μ' άσινιγμή ο Ουμβέρτος Λεπάρμ έμπαινε στο δωμάτιο.

Κάθησε χωρίς λέξη σε ένα νάθισμα του το έδειξεν ο νακριτής, έσταύρωσε τα πόδια του και σήκωσε έπδεικτικά τα βλέμμάτα του προς το ταβάνι.

—Κατά τας άρχας της βραδυάς άρχισε ο κ. Μπίρ έπήγαμε στο σπίτι σας. Δεν είχαμε την εύχαιστηση να σας βρούμε εκεί. Έκάματε τον περίπατό σας, μάς έβεβαίωσεν ο άδελφός σας.

Ο Ουμβέρτος Λεπάρμ παρέμεινε άπαθής. Δεν θα μπορούσε κανείς να πη ότι άκουσε τίποτα.

—Βέβαια γνωρίζετε, έπανέλαβεν ο άνακριτής, τι σας έπιβαρύνει. Θα τα συνοψίσω σε δυο λόγια: Έπιχειρήσατε να εξαπατήσετε το ληξιλαρχείο για να μη μοισασθήτε με τρίτο την κληρονομική μερίδα. Στις 14 σας είδαν κατ' έπανάληψη να τριγυρνάτε στον τόπο του έγκληματος. Ο άνημιος του θύματος μάλιστα διοβεβαίωσε ότι σας είδε στο έσωτερικό της βίλλας κατά τις 7 ή ώρα παρά δέκα, δηλαδή 5 λεπτά μετά τον φόνο.

—Α! έβεβαίωσε αυτά; Είπε [ψεμματα!] άπήντησεν ο Λεπάρμ.

—Δεν το φαντάζομαι, είπεν ο άνακριτής ζωηρά. Μπαίνω σε πειρασμό να πιστεύσω ότι άπέθανε μάλλον γιατί είπε την αλήθεια.

—Νεκρός!!

—Δολοφονημένος, πέστεκαλίτερα. Δολοφονήθηκε την ώρα που περιμέναμε να σας άνακρίνωμε. Έδολοφονήθη τότε που έκανατε τον περίπατό σας.

Αυτός ο άμεσος ύπαινιγμός δεν έταράξε τον Λεπάρμ. Άλλ' όμως δεν παρεδέχθη τίποτα. Έβγαλε από τη τσέπη του μία πίπα.

—Συνοψίζω, είπε ο άνακριτής με φωνή πούτρεμε, πώς δεν καταλαβαίνετε καλά την θέση σας. Είχατε την αίσθηση να μπήτε να σκοτώσετε την νύφη και το γιοι της. Επί πλέον ο Μάξ Χαρτόγκ σας έκατηγορεί κατηγορηματικά. Μας είπε ότι σας είσε την ώρα που κατεβαίνατε τις σκάλες της βίλλας.

Επίσης ότι σας είσε κατά τις πεντέμισι στον κήπο. Απ' αυτό πρέπει να συμπεράνη κανείς ότι έσκοτώσατε τον άνημιό της κυρίας Ρουβέτ για να έπιτύχετε το σκοπό σας.

και γιατί δεν ήξερατε ότι σας είχε καταγγείλει.

Αλλά ο Λεπάρμ άρνήθηκε όλα αυτά. Ίσχυρίσθη ότι κατά το άπόγευμα έπλανάτο στους δρόμους της πόλεως, παρεδέχθη ότι συνήντησε τον Μάξ Χαρτόγκ στον κήπο της βίλλας, ότι είχε παρακολουθήσει την κ. Ρουβέτ, άλλ' ήρνήθη ότι έμεινε στη βίλλα έως τας 7 και δέκα. Και κατέληξε να έπαναλάβη ότι το μόνο άξιοκατάκριτον που έκαμε, ήταν ότι έκρυψε ποιά ώρα έθανε ο πατέρας του, με το σκοπό να κερδίσει την κληρονομική μερίδα του Ιακώβου.

Όταν ο άνακριτής έμεινε μόνος με τον Βένς, εξέφρασε τη δυσφορία του γιατί ακόμη δεν είχε κατορθώσει να μάθη τον ένοχο, άλλ' ο Βένς χαμυγελώντας άπήντησε ότι ήξερε περισσότερους ένόχους.

—Και όμως, είπεν ο άνακριτής, ύπαινίττεσθε πιο πολύ κάποιον. Ποιός είναι αυτός;

—Είναι μία ύπαρξις, είπε με μία άργη φωνή ο Βένς, είναι μία ύπαρξις που θα ξεφύγη από την δικαιοσύνη των ανθρώπων, αλλά ξεφεύγοντας από αυτήν θα μάς δώσει την μοναδική απόδειξιν που γυρεύομε.

Ο άνακριτής έταράχθη.

—Τι; Θα τον άφισετε να σκοτωθί;

—Ούτε έγω, ούτε σεις δεν θα μπορούσαμε να τον έμποδίσουμε. Να τον συλλάβωμε δεν μπορούμε γιατί δεν έχομε άποδείξεις. Πάτως αύριο.

—Αύριον είπε ο κ. Μπίρ σκεπτικός. Αλλά η νύχτα δεν έτελείωσεν! Είσατε τουλάχιστον βέβαιος ότι δεν θα μπορέσει να κάνει και άλλα θύματα;

Ο ντετέκτιβ έπρόκειτο ν' άπαντήση όταν ήκούσθη το τηλέφωνο. Πήρε το άκουστικό.

—Αλλά!! έκαμε μία μακρυνή φωνή. Το γραφείο του κ. άνακριτού;

—Ναι! ποιός μιλάει; Άκουσε λίγες στιγμές και έπειτα:

—Καλά, φθάνομε. Το ξανακρέμασε.

—Ε! λοιπόν, ρώτησε ο κ. Μπίρ.

—Είχατε δίκαιο να πητε ότι η νύχτα δεν έτελείωσεν. Η Κλεμάνς Μπίλ έδηλητηριάσθη!

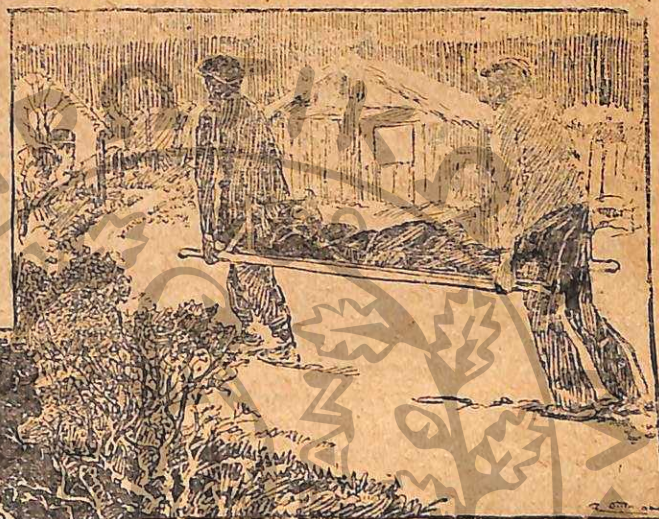
—Νεκρή; ήρώτησεν ο κ. Μπίρ.

Και όταν είδεν τον Βένς να κουιιά άρνητικά το κεφάλι, πήρε το παλτό, το καπέλλο και το χαρτοφύλακά του.

XIII

Η ΑΥΓΗ

Στο σπήτι που πήγαν βρήκαν το γιατρό και τους έπλη-

ροφόρησε ότι η Κλεμάνς Μπίλ είχε παμένα βερονιά, άλλ' ότι θα ζούσε. Ο Βένς την έπλησιασε και της μίλησε και τα χείλη της τότε έκινήθησαν εις ένα ναι! —Όμολόγησε; τον ρώτησε ο κ. Μπίρ.

Ενώ μπάνανε μαζί στο άλλο δωμάτιο.

—Ναι!

—Ωστε κρατούμε την ένοχο;

—Όχι! Όμολόγησε, άλλ' όχι για λογαριασμό της. Τα πράγματα δηλαδή έγιναν ως έξης: Στις πεντέμισι της 14 ο Χαρτόγκ πηγαίνοντας να βγί από τον κήπο έσκόνταψε έπάνω στο πτώμα του μικρού Ιακώβου. Τρομαγμένος όχι για τον φόνο αυτό, που δεν έκανε, αλλά για τη σκέψη που σφηνώθη ξαφνικά στο μυαλό του, προχώρησε κι' είσε μπρο-

P A N Θ E O N

στά του τόν κ. Λεπάρο. Έφυγε και πήγε στο γκλόφ, συννη-
τήθη με την κ. Νεκτίν και ξαναγύρισε στις έξη στην έπαυ-
λι. Ήταν καταχωσμένος, ή θεία του τόν είχε βαρεθή και
τώρα του παρουσιαζόταν ή εύκαιρία νά του ξεφύγη. Είπαι αλήθεια ότι
δέν έπειραζε ούτε μιά τρίχα από τό κεφάλι της θείας του,
άλλ' Έκανε κάτι τήν άκόμα πιό χειρότερο. Ήξερε ότι ή κυ-
ρία Ρουβέτ υπέφερε από τή καρδιά της κι' ότι ή παραμι-
κρότερη συγκίνηση μπορούσε νά τήν σκοτώση. Τήν έσκό-
τωσε λοιπόν από μακριά. Βρισκόταν στη λεωφόρο Έλισ-
σάβετ, όταν ή θεία του έμπεσε κατά τις έξη στό δωμά-
τιό της. Μόλις έπλησίασε στό παράθυρο είδε μπροστά της, σέ
άπόσταση τριών μέτρων, κρεμασμένο τό μονακριβό παιδί
της. Ή φρίκη τήν έπ'ιξε, ή άπε πείσα τήν συνέτριψε. Έ-
πρεσε κι' έκτύπησε στό κεφάλι στην άκρη του μαρμάριου του
τραπέζιου. Ο Χαρτόγκ έίχε πετύχει στους υπολογισμούς
του και ό γιατρός άπεφάνθη ότι ή κυρία Ρουβέτ έπαθε από
συγκοπή τής καρδιάς.

—Κατά τή γνώμη σας, είπε ό άνακριτής, υπάρχουν δυό
δολοφονημένοι που ξαναδολοφονήθηκαν;

—Ακριβώς. Καί δυό ένοχοι.
—Δυό; Ποιός είν' ό δεύτερος;
—Παρακολούθησα μέ έπιμονή τόν Χαρτόγκ και όμολογώ
ότι πολλές φορές κατάρθηκε νά μ' έξαπατήσει. Όταν είδε
ότι έκινδύνευε, έτροποποίησε τήν κατάθεσή του. Όταν ή-
ταν στη βεράντα κι' άκουσε τούς κρωγμούς, υπέθεσε ότι
στόν κήπο ήταν ό Λεπάρος. Τόν φοβότανε μήπως μιλήσει.
Κι' από φόβο τόν κάλυψε ως δολοφόνος. Έκείνη τή
στιγμή, σκέφθηκε ν' άπαλλαγεί άπ' αυτόν. Άρπαξε τό πι-
στόλι του και κατέβη. Με τή δικαιολογία ότι βρισκόταν
έν άμύνη θά κτυπούσε, θά σκότωνε τόν Λεπάρο και θά τά
έφόρτωνε όλα σ' αυτόν. Έξεγελάστηκε όμως. Δέν ήταν
στόν κήπο ό Λεπάρος.

—Αλλά πώς τότε;
—Έκείνος που σκότωσε τόν Ίάκωβο;
—Ο Λουαζί μήπως;
—Περισσότερον άπ' αυτόν μισούσε τό παιδί ό Κάρολος
Φέλντουμ. Νά ένας άνθρωπος που τά έχασε όλα. Ζή μόνος,
είναι πτωχός. Στηρίζει όλες του τις έλπίδες σέ μιά γυ-
ναίκα, άλλ' εκείνη άρνείται. Τόν αγαπά κι' εκείνη, αλλά
θέλει ν' άρραιωθεί δολοκλήρη στο παιδί της και γι' αυτό έ-
κείνος τό μισεί. Κι' άποφασίζει. Ήξερε ότι ό Μάξ Χαρ-
τόγκ, ή Κλεμάνς Μπίλ και ή κ. Ρουβέτ θ' άπουσιάζουν.
Μπαίνει στό δωμάτιο του μικρού Ίακώβου, τοποθετεί σ' ό
τραπέζι και σέ φανερό μέρος τά «Ταξίδια του Γκούλιβερ»
και δίπλα τά δηλητηριασμένα ζαχαρώδη. Τό παιδί είναι
λαίμαργο και άρχίζει νά τρώη. Αύτός φεύγει και από ένα
καφενείο κοντά στό σταθμό τηλεφωνεί στη βίλλα νά διώξη
τούς υπηρέτες, κι' έπειτα στόν άνθοπώλη νά στείλη άνηθ
στην κ. Ρουβέτ. Κι' ύστερα ταξίδεψε στις Βρυξέλλες. Φαν-
τασθήτε τώρα τόν κλονισμό που υπέστη όταν έμαθε ότι ή
Έλεν ήταν πεθαμένη. Στην άρχή σκέφθηκε νά τά μαρτυ-

ρήση όλα, έπειτα άπεφάνισε νά έκδικηθή. Πηγαίνει στό
σπίτι όπου βρίσκεται μ' θυσμένον τόν Χαρτόγκ. Έπειτα τρώ-
πωσε στόν κήπο, κι' από κεί άκουσε τις έκμυστηρεύσεις
του Χαρτόγκ πρὸς τήν Κλεμάνς, ότι ό Λεπάρος είναι ό φ-
νηάς της Έλενας και πηγαίνει σ' αυτόν. Άπισμένος μέ
τόν σκοπό νά τόν σκοτώση Έκείνος τ' έβριζε ότι ένοχος εί-
ναι ό Χαρτόγκ. Κι' ό Φέλντουμ που τόν υποπτεύονταν, τό
έπίστεψε άμέσως. Τόν παρέσυρε στόν κήπο και τόν έσκότω-
σε. Έπειτα, από τήν κρύπτη του, μαζί μέ μιά πιστή του φί-
λη, που μäs τά μαρτύρησε όλα, παρηκολούθησε τή μετα-
φορά του πώματος.

—Και ή Κλεμάνς γιατί θέλησε νά πεθάνη;
—Ίσως γιατί τόν αγαπούσε πολύ.
—Και ό Φέλντουμ πού είναι;
—Έβαλα τόν Χαμόν νά τόν παρακολουθή. Δέν τόν συν-
έλαβα γιατί δέν είχαμε άποδείξεις. Πάντως ό Χαμόν θά
έπωφεληθή κάθε περιστάσεως, και θά τόν συλλάβη όταν
πρέ'η..

Λίγο άργότερα ό άνακριτής και ό Βένς έφευγαν από
τήν Πράσινη βίλλα.

Ήδρες δολοκλήρες ό Φέλντουμ περπατούσε άσκοπα και
ό Χαμόν τόν παρακολουθούσε. Άρχισε νά ξημερώνη.
Ό Φέλντουμ σέ μιά στιγμή μπή ε στη θάλασσα, και ό
άστυνομικός ρωτούσε τόν έαυτόν του άν' έν είναι τό παι-
νίδι κάποιος όφθαλμαπάτης έξ αίτίας της υπερβολικής
κοτώσεώς του. Αλλά ναι, ήταν αλήθεια, εκείνος προχ-
ρούσε διαρκώς στα βαθεία.

Άρχισε νά τρέχη αλλά τά χοντρά του παπούτσια έχώ-
νοντο βαθεία στην άμμο.

—Είναι τελείως τρελλός. Τι τόν έπιασε;
Ό Χαμόν έφθασε τό μέρος άπ' όπου ό Φέλντουμ μπήκε
στη θάλασσα, κι' έτεινε τά χέρια του σάν χωνί:

—Ε! έσύ εκεί κάτω!
Η ήμέρα άρχιζε. Έβλεπε καλ' ήτερα. Ξαναφώναξε, άλλ'
ό άνθρωπος δέν έγύριε και ό Χαμόν δέν έδίστασε πιά
Μπήκε στό νερό μέ τή σειρά του.

Ήτο παγωμένο! Έπρεζε και δέν σταμάτησε παρά δ-
ταν τό νερό άνέβη έπάνω από τά γόνατά του!

—Είσθε τρελλός! Γυρίστε! Γυρίστε!
Ό άστυνομικός ούρλιαζε, τό καπέλλο του έπεσε στό
νερό! Προχώρησε λίγο άκούει!

—Ξαναγυρίστε! Ξαναγυρίστε!!
Έφώτισε καλά πια. Δέν διέκρινε τώρα παρά ένα μαύρο
σημάδι μονάχα. Ό Χαμόν πέρασε τό χέρι του στο μέτωπό
του έρριψε ένα βλέμμα γύρω και έκατάλαβε τήν τρέλλα
του! Τό νερό έφθασε τήν ζώη του.

Όπισθοχώρησε λίγα βήματα.

Τό μαύρο σημάδι είχε έξφυανισθή από τήν επιφάνειαν
των κυμάτων, κι' αυτός έξακολουθούσε νά φωνάζη:

—Γυρίστε πίσω! Γυρίστε πίσω!
ΤΕΛΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

—Κι' άπό τή διάρκεια της πολιορκίας
του Ξαντιάγο μιά από τις έφημερίδες
της πόλεως, ή υόνη άλλωστε που κα-
τάρθωνε νά έκδίδεται τήν έποχή εκεί-
νη—έκαμε μιά μέρα τήν έμφάνισή της,
τυπωμένη πάνω σέ μαντήλι!

—Στό προηγούμενο φύλλο είχε δη-
μοσιεύσει ή ίδια μιά έκκληση στους
άναγνώστες της, μέ τήν όποιαν τούς
έξώρκιζε, χάριν της πατρίδος, νά φέ-
ρουν όλοι στό τυπογραφείο, όσα ά-
σπρα μαντήλια είχαν στό σπίτι τους,
για νά συνεχισθή ή έκδοσις της εφη-
μερίδος, έπειδή δέν υπήρχε πιά ούτε
ένα φύλλο χαρτίου.

—Στά παρασκήνια ενός θεάτρου,
στο Λονδίνο, έξ αίτίας ενός ποντικού
συνέβη τό έξής κωμικοτραγικό γεγο-
νός:

—Τήν ώρα που άνοιγε ή αύλαία
κι' οι δέκα πέντε χορεύτριες του μπαλ-

—Τήν ώρα που άνοιγε ή αύλαία
κι' οι δέκα πέντε χορεύτριες του μπαλ-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΒΡΟΧΕΡΗ ΒΡΑΔΥΑ...

ΤΟΥ Α. ΒΑΛΛΙ

Μην γίνεσαι γελοία, Άλεξάνδρα...

—Ποιόν ζητάτε; ρώτησε μέ αυστηρό ύφος ό θυρωρός
έναν άγνωστο νέο που από δώ και τρεις ώρες γύριζε έξω
από τήν είσοδο του μεγάρου. Πώς λέγεσθε;

—Πώς λέγομαι; άπάντησε ό νέος άρηρημένος κι' έ-
βαλε τό χέρι στην τσέπη γιά νά βγάλη ένα έπισκεπτήριο.
—Εί.αι γραμμένο στό μπιλλιέτο τ'ονομά μου. Μάριος
Φερράτι.

—Και τι ζητάτε;
—Ζητώ μιά κοτέλλα μ' ώραία μάτια, μέ γλυκύτατο στό-
μα, π' ό φορεί βελούδινο καπέλλο και ένα κομψό φύρεμα.

«Θά είναι τρελλός» σ' έφτηε ό θυρωρός—φίλε—μου ά-
πάντησε, έδω έργάζονται δυό χιλιάδες κορίτσια και ύ-

πάρχει και άλλη έξοδος στη γωνία του
δρόμου.

—Άλλη έξοδος; Δηλαδή θέλετε νά
πήτε πώς ή κοπέλλα μπορεί νά έφυγε
από τήν άλλη πόρτα;

—Βεβαίως, άπάντησε ό θυρωρός.
Ό Μάριος ξαναγύρισε άπογοητευμέ-
νος στό αυτοκίνητό του.

Τή στιγμή όμως εκείνη παρουσιάστη-
κε μπροστά του ένας νέος κι' άκούμπησε
στό φτερό του ούτοκινήτου του μ' άβα-
ρειά βαλίσσα. Ό Μάριος τόν κύτταξε
χωρίς νά διαμαρτυρηθή.

—Τι παληοδουλεία κι' αυτή ή δική
μου, του είπε ό νέος μέ τή βαλίσσα. Νά
χιτυπάς καμείς από πόρτα σέ πόρτα κι'
από γραφείο σέ γραφείο, σέρνοντας μα-
ζί του μιά βαλίσσα!

—Πηγαίνετε στό γραφείο αυτού του
μεγάρου; τόν ρώτησε ό Μάριος.

—Ναι. Προσφέρω τό έμπόρευσμά μου:
χαρτί, καρμόν, γόμες, ταινίες γροφωμη-
χάνων κ. τ. λ.

—Θά μου άρεσε πολύ νά έκανα κι'
έγώ τή δουλειά σας, άρχισε ό Μάριος.

—Υστερα από μιά άτέλειωτη συζήτη-
ση συνεφώνησαν νά συναντηθούν τήν έ-
πομένη.

Ό Μάριος, μέ μιά βαλίσσα στό χέρι
και μ' όλα τα είδη γραφής, άρχισε τή
νέα του, δουλειά μέσα στό μέγαρο που
έργαζόταν ή νέα που ζητούσε.

Μόλις είχαν χτυπήσει οι τέσσερες. Ό
κ. Κούρτι υπαγόρευε ένα υπόμνημα, σιγή
Άλεξάνδρα. Στις τρεις παρά πέντε ό
Ζάν είχε τηλεφωνήσει στην άρραβωνια-
στικά του, πώς στις τέσσερες και μισή έ-

πρεπε νά πάνε στό χρυσοχείο γιά νά παραγγείλουν
τούς άρραβώνες τους.

Η Άλεξάνδρα του άπάντησε πώς ήταν άδύνατο γιά έ-
κείνο τό άπόγευμα γιατί είχε πολλή δουλειά.

Ό κ. Κούρτι, μόλις τελείωσε τήν υπαγόρευση του μπή-
κε στό γραφείο του.

Η πόρτα της Άλεξάνδρας άνοιξε κι' ένας νέος μέ μιά
βαλίσσα στό χέρι παρουσιάστηκε στό κατώφλι.

—Τίποτε, σήμερα, είπε ή Άλεξάνδρα χωρίς νά τόν κυ-
τάξη.

Ό νέος δέν έφυγε.

—Τίποτε έπανελάβε εκείνη.

Ό νέος τήν έπλησίασε; τήν ρώτησε.

—Δέν μ' ένθουμείσθε; ήν ρώτησε.

Η Άλεξάνδρα σήκωσε τό βλέμμα κι' αντίκρουσε τόν
νέο που δέν μπορούσε νά λησμονήσει.

—Μά... τι κανετε έδω;

—Σας ζητούσα, άπάντησε καθημένος κοντά της. Σας
περίμενα τρία βράδια κάτω στην έξοδ' χωρίς νά σας ιδώ
κι' έτσι σήμερα άναγκάστηκα νά έλθω. Ήθελα νά σας ιδώ
και τό κατόρθωμα χιτυώντα; από πόρτα σέ πόρτα!

ΑΠΟ τό παράθυρο του γραφείου ή Άλεξάνδρα έκύττα-
ξε έξω που έβρεχε ραγιάια. Έσφιξε μέ τα δυό της
χέρια τό βελούδινο καπέλλάκι της και έσιαξε τό καινούρ-
γιο φύρεμά της. Ήταν θυμωμένη, γιατί ή βροχή θά της
χαλούσε τό χνουδι του βελούδου και τό πλισέ του φου-
στανιού της.

Επειδή όμως δέν μπορούσε νά περιμένη μέσα στό γρα-
φείο ως που νά πάψη ή βροχή, πήρε τ' ν τσάντα και βγήκε
έξω. Δέν είχε κάνει ούτε λίγα βήματα όταν άκουσε κον-
τά της ένα στρίγγγισμα φρένων έπάνω στή μούσκεμμένη
άσφαλτο. Υστερα μιά φωνή άκούστηκε:

—Αί, π' ό πάτε μέ τέτοια βροχή!
Η Άλεξάνδρα γύρισε κι' είδε έ α αυτοκίνητο οδηγού-
μενον από έναν άγνωστο νέο και σέν άπάντησε.

—Άκούστε, είπε ό άγνωστος. Μην
τρέχετε. Θα σάς πάω έγώ μέχρι τό τράμ.

Άνεβητε στό ούτοκίνητο. Είδη μή θά γί-
νετε μούσκεμμα! Κι' άνοιξε τήν πόρτα
του αυτοκινήτου.

—Εγώ; ρώτησε ή Άλεξάνδρα και
πήδησε μέσα στην πολυτελή κούρσα πλάι
στον καλοντυμένο άγνωστο.

—Σας είδα π' ό βγαίνατε, είπε εκεί-
νος, και σ' έφτηκα: «Στοιχηματίζω πώς
τό καπέλλάκι που φορεί είναι καινούρ-
γιο και δέν θέλει ν' τό βρέξη!»

Τό αυτοκίνητο ξεκίνησε.

—Αλήθεια! άπάντησε ή Άλεξάνδρα
μ' ένα χαμόγλο. Πραγματι αυτή τή σκέ-
ψη έκανα κι' έγώ πριν βγώ από τό γρα-
φείο.

—Κι' έγώ τό φαντάστηκα, καθώς βλέ-
πετε!

Η νέα γέλασε:

—Μά περάσαμε τή στάση του τράμ,
σταματήστε νά κατέβω!

—Θ' ας συνοδεύσω ως τό σπίτι σας.

—Όχι, εύχαριστώ, είναι πολύ μακριά.

—Δέν πειράζει. Τό αυτοκίνητο μäs
πηγαίνει όπου θέλουμε...

Η Άλεξάνδρα έρριξε μιά τσαχλινική
ματι στον νέο και άπάντησε:

—Δέν είναι ή συνήθειά μου νά δέχω-
μαι συνοδείες. Τό τράμ μ' άφίνει άκρι-
βώς μπροστά στην πόρτα μου!

—Μά έχω στην τσέπη μου και εισιτή-
ρια γιά τό θέατρο, έπέμεινε ό νέος.

Η Άλεξάνδρα άνοιξε τήν πόρτα, τό
αυτοκίνητο σταμάτησε και πήδησε στην
άσφαλτο:

—Είμαι άρραβωνιασμένη! Ευχαριστώ και καλή νύχτα!
Λίγες στιγμές άργότερα πήρε τό τράμ κι' έφυγε.

Όπως συνήθως, ό Ζάν πήγε στό σπίτι της Άλεξάνδρας
στην ώρα του. Δέν είχαν άρραβωνιστή έπισήμως ακόμη
κι' έκαναν χίλιες δυό σκέψεις και σχέδια γιά τό μέλλον
τους. Ό Ζάν δέν μπορούσε νά ξερώμει περισσότερο από
τρεις χιλιάδες φράγκα γιά τόν άρραβώνα.

Η Άλεξάνδρα όμως εκείνο τό βράδυ ήταν πολύ άφηρη-
μένη και σέν έδινε προσοχή στό λόγια του Ζάν.

Δέν μπορούσε νά ξεχάσει τόν άγνωστο εκείνον νέον
που τήν συνόδευε ως τό τράμ, αλλά μέσα στην ψυχή της
όπ' αυτόν είχε π' ό πρώτο φιλή.

Γιά μιά στιγμή γύρισε και τόν κύτταξε σάν νά τόν έβλε-
πε γιά πρώτη φορά. Δέν ήταν καθόλου ευχάριστος ό Ζάν.

Χωρίς νά τό θέλη, ή σκέψη της ξαναγύρισε στόν άγνω-
στο νέο.

—Ζάν, του είπε, στοιχηματίζω πώς δέν...

—Τι συμβαίνει; τήν ρώτησε ό Ζάν άνήσυχος.

—Τίποτε! Σκεφτόμουν πώς έχουμε τόσο πολύ συνειρ-
σει ό ένας τόν άλλον που ποτέ δέν κυττάσαμε τό, χαρά
κήτρεμας...

—'Από πόρτα σέ πόρτα; είσθε τρελλός;
—Βεβαίως. Κυττάξετε;
Και άνοιξε τή βαλίτσα.
—'Εχω δουλειά. Είμαι πλασιέ γραφικής ύλης!
'Η πόρτα του γραφείου άνοιξε τήν στιγμή εκείνη.
—'Αλεξάνδρα! άκούστηκε μία θυμωμένη φωνή
'Ηταν ο Ζόν με τή μάτια έξω από τίς κώχες από τόν
θυμό του.
—Σε περιμέναμε ώς τά τώρα!
—Με περιμένατε; Μά ποιός άλλος είναι μαζί σου; ρώ-
τησε ή 'Αλεξάνδρα.
—'Η Λιάνα, είπε ο Ζόν μ' ήρεμία τώρα. Με βοήθησε
νά διαλέξουμε ένα δαχτυλίδι.
—'Η Λιάνα ήταν μία νέα που εργαζόταν στο γραφείο
του Ζάν.
—Ζάν—είπε ή 'Αλεξάνδρα—έγω δεν θέλω κανένα δα-

Ηταν παραμονή της έπετειου των
ηγάμων μας. Καθισμένος στο γρα-
φείο μου, έγραφα ένα γράμμα όταν
για μία στιγμή άκουσα δυνατές φω-
νές στο κάτω πάτωμα: «Βοήθεια!
τρέξτε! Βοήθεια!» 'Η αν ή φωνή της
γυναίκας μου έτρεξα άμέσως, άνέβη-
κα τρία-τρία τά σκαλοπάτια και
σκουτουφλώντας έφθασα ως τώ δω-
μάτιο. Στην πόρτα χτύπησα άσχημα τώ
γόνυ μου τώ έγνδρα!

Μπήκα κουτσαίνοντας στο δωμά-
τιο όπου βρήκα τώ σκυλλάκι μου
«Τζίμ» που μάς τώ είχαν χρίσει για
τήν έπέτειο του γάμου μας. Πηδούσε
σάν νά είχε τρελλαθή, μέσα στο δω-
μάτιο. 'Ενα μπιλιέττο ήταν δεμένο στο
λαιμό του: «Με χίλιες δυο εύχές!» έ-
γραφε.

'Αφού λοιπόν γλύτωσα τήν κουβέρ-
τα του κρεβατιού από τά δόντια του
κι' έβαλα τά πράγματα του δωματιου
στή θέσι τους γύρισα κι' είπα στη γυ'
ναίκα μου:

—Γιατί φώναζες; Τι συμβαίνει;

—Νά, ο «Τζίμ» έκανε σάν τόν τρελ-
λό κι' έφοβήθηκα.

Ξανακατέβηκα στο πρώτο πάτωμα
για νά τελειώσω τώ γράμμα που είχα
άρχισει στήν έξαδέλφη 'Ιλτια που μάς
είχε στείλει τόν «Τζίμ», «Δέν ξέρεις
τι χαρά που μάς έδωσες χαρίζοντάς
μας τόν Τζι μ. 'Η Κλάντις πάντα άγα-
πούσε τά όρατά σκυλάκια και σύ μάς
τώ έστειλες ώ τώ καλύτερο δώρο».

Τήν προηγούμενη μέρα ο Τζίμ μάς
έφαγε μία κόττα.

Δέν είχα γράψει ούτε δυο άράδες
άκόμη όταν άκουσα άλλες φωνές.

—Τι συμβαίνει, Κλάντις; φώναξα
τρέχοντας στο δωμάτιο. Τι λές; 'Α-
νεβώνει τίς σκάλες μία κυρία; Νά

κτυλίδι ούτε άραβάνες. Πήγαινε νά πής στη Λιάνα πώς
έγω μόνη μου διαλέγω τά πράγματά μου. Ζάν, είμαστε κι'
οί δυο ένα ζευγάρι βλάκες και γι' αυτό τρέπει νά τελειώ-
ση αυτή ή κωμωδία Δέν μπορούμε νά ζήσουμε μαζί. Ξέ-
ρεις ποιά γυναίκα σου ταιριάζει; ή Λιάνα! Εγώ θ' αγοράσω
χαρτί και καρμπόν απ' αυτόν τόν νέο.

Ο Ζόν δέν μπόρεσε νά πή ούτε μία λέξη, παρά βγήκε
από τώ γραφείο σάν άπολιθωμένος.

Ο Μάριος τότε έπληρώσε περισσότερο τήν 'Αλεξάν-
δρα και τής είπε:

—Καθώς σάς έλεγα, έκτός από τώ χαρτί και τώ καρμ-
πόν, μπορώ νά σάς προσφέρω... φιλιά... άγάπη... αίσθημα...
είσιτήρια γιά τώ θέατρο...

—'Επί του παρόντος, άπάντησε ή 'Αλεξάνδρα δέχομαι
τά είσιτήρια γιά τώ θέατρο, αλλά και τώ υπόλοιπο του...
έμπορεύματός σας μ' ενδιαφέρει π'όρα πολύ!

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΖΩΝΤΑΝΟ ΔΩΡΟ

ΤΟΥ Ο. ΣΑΝΤΕΣ

τήν γλυτώσω από τόν Τζίμ; Μ' άφοϋ
είναι μικρό άκόμη!

—'Ετρεξα ως τήν έξοο:

—'Α, κυρία μου μή φοβείσθε Εί-
ναι μικρός ο Τζίμ και παίζει!

—Τί παίζει και ξεπαίζει, κύριε!
μού άπάντησε έξαγριωμένη ή κυρία.

—'Ερριξα μία ματιά στα πόδια της
κι' είδα πώς ο Τζίμ τής είχε κουρε-

λίσει τή γούνα της.

—Κάτω, Τζίμ! φώναξα. Κάτω!

—Μου κουρέλιασε τή γούνα μου,
τώ βρωμόσκυλο!.. άρχισε νά φωνάζη

ή κυρία και για νά τήν καθουχάσω
τής είπα πώς ήμουν πρόθυμος νά τής

έπιτιορθώσω τή γούνα.

—Βεβαίως! άπήντησε εκείνη έ-

ξαλλη. 'Οχι νά μου τήν επιδιωρθετε
άλλά νά μου αγοράσετε μία καινούρ-

για!..

Στό μεταξύ, στήν είσοδο είχε μα-

ζεψή κόσμος και χάζευε, 'Εδωσα

στην κυρία τήν κάρτα μου παρακαλών-
τας τήν νά μου στείλ η τόν λογαρια-

σμό και παίζοντας τόν Τζίμ στήν άγ-
καλιά μου άνέβηκα τίς σκάλες.

—'Ο Θεός νά κάμη νά μ'ήν τής
πληρώσω δόλοκληρη τή γούνα! είπα

στήν Κλάντις κι' αυτή μου άπήντησε:

—'Εγώ δέν μπορώ νά κάνω ένα
καινούργιο φόρεμα και σ' στήν πρώτη

μού φίλη που άνεβαίνει τίς σκάλες χα-
ρίζεις κι' από μία γούνα!

Τής υποσχέθηκα πώς θ' τής έκανα

ένα καινούργιο φόρεμα ύστερα από
μία έβδομάδα.

—Κλάντις, τής είπα μιλείς σάν έγω
νά είχα τήν επιθυμία νά χρίσω στή

φίλη σου μία γούνα! 'Αλλά από τόν
ένα λόγο στον άλλο καταφέραμε

νά τσακωθούμε γιά τά καλά.

Μια ώρα άργότερα, ή Κλάντις

μπήκε στο δωμάτιο.

—Πρέπει νά διώξουμε τώ σκυλλι,
μού είπε.

—Πώς αυτό;

—Νά, μου έσχισε τίς καλές μου
παντοφλές!

—Μά, Κλάντις, έτσι παίζουν τά
σκυλάκια και ξεσχίζουν νά πράγμα-

τα. Πρέπει νά προσέχουμε.

—'Η θά διώξης τώ σκυλι, ή θ' φύ-
γω έγώ μου άνηντσε θυμωμένη.

—Πολύ καλά. Φύγε και πές στή μα-
μά σου χίλιες εύχές... γιά τώ γάμο

μας! Και ξαναγύρισαν νά τελειώσω τώ
γράμμα γιά τήν 'Ιλντα.

Μόλις τελείωσα τώ θυλλικό εκεί

νο γράμμα, άνέβηκα στο έπάνω πάτω-
μα και μπήκα στή κρεβατοκάμαρα.

'Η Κλάντις είχε έτοιμάσει τίς βα-
λίτζες της, αλλά καθισμένη στήν κώχη

του κρεβατιού, χάιδευε τώ κεφάλι
του Τζίμ.

—Πώς τολμάς νά χαιδεύεις τώ σκυ-
λί μου; τής είπα άπότομα. Θά... διώ-

ξω τόν Τζίμ!

—'Αν διώξης τώ σκυλι θά φύγω κι'
έγω μαζί του!.. άπάντησε ή Κλάντις

σφίγγοντάς τόν στήν άγκαλιά της. Μι-
κρούλη μου, Τζίμ!

—'Όταν συνήλθα από τώ σάστισμα
που μου έπροξένησαν τά λόγια τής

Κλάντις, μάζεψα τά κομμάτια από
τίς παντοφλές...

—'Ηταν τώ πρώτο σου δώρο...
μουρμούρισε ή Κλάντις. Νά γιατί μου

ξυνοφάνηκε όταν τήν έσχισε ο Τζίμ!..

—'Ελα κοντά μου Κλάντις... θέλω
νά σε φιλήσω. 'Ελα!

Τί θά έλεγες αν πέραμε ένα κου-
τί γάλα γιά τόν Τζίμ;

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

ΑΓΑΠΗΣΕ...

Χαρούμενοι πιά, ξανάρχισε δλόγλυκα τώ τραγουδι της
σιγουρίζοντας με χάρι τήν μικρή της καμαρούλα.

Πάλι πέρασε. Τόν είδε καθάλλα πάνω στο κατάμαυρο
άτι του με τ' άσημένια σπηρούνια που κουδούνιζαν χαρ-
πά στο κάθε πρόσταγμα τού άλόγου, και τά χρυσά του
κουμπιά που άνέδιναν μύριες χρωματιστές αναλαμπές, πέ-
φτοντας πάνω τους οι χρυσαφένιες λαμπερές άχτίδες του
'Ηλίου.

'Ηταν μία βδομάδα τώρα, που πηγαινοέρχονταν από
κείνο τώ στενό σοκάκι ο άμορφος καβαλλάρης. 'Όταν,
κάθε πρωί, άκούονταν τώ βαρύ μά ρυθμικό βάδισμα του ά-
λόγου πάνω στο λιθοστρωμένο δρομάκι, ή μικρή Νινετού-
λα πήγαινε κρυφά, κρυφά, και άτένιζε, πίσω απ' τίς μισό-
κλειστες γρίλιες του παραθυριού, με λαχτάρα και θαυμα-
σμό, τήν λεβέντικη κορμοστασιά του και τά λαμπερά κα-
τάμαυρα γλυκά μάτια του, που τόσο τήν είχαν κάψη...

—'Από καμιά φορά, έρχινε και τίς γλυκές ματιές του πά-
νω στίς γρίλλιες, που μισανιγμένες άφιναν πίσω τους νά
παραμονεύουν δυο παρακλητικά,
λαχταριστά, χαρούμενα μάτια.

—'Ε! τότε ποιά ή καρδιά της Νινε-
τούλας πήγαινε νά σπάση. Θαρρεί-
πώς, μπ λινοντας ή ματιά του βα-
θεία μέσ' στήν καρδιά της, τήν ξέ-
σχιζε, κάνοντάς τήν, στο ξέσχισμα
νά αισθάνεται ένα πικρό, με γλυκό
πόνιο!

Τώ τρικυμισμένο στήθος της άνε-
βοκατέβινε με βία, και χίλιες-δυο
ιδέες βασάνιζαν τώ μυαλό της. Και
μόνον όταν ή στριγγιά άγριοφώνη-
ρα τής μητριάς της, ξέσπαγε θυ-
μωμένα, τότε μόνο, άφίνοντας τίς
γρίλλιες, ένοιωθε ένα μεγάλο μο-
λυνέιο βάρος νά σκεπάξη τώ στή-
θος της.

Και οι μέρες περνούσαν. 'Η Νινε-
τούλα ένοιωθε νά μεταβάεται ο
μικρός αυτός θαυμασμός, σιγά, σιγά, σ' ένα μεγάλο γι-
γάντιο αίσθημα.

Τώ αίσθημα τής άγάπης!!

'Η δύστυχη! Χωρίς νά τώ καταλάβη, πώς μπλέχτηκε άρ-
γά, άργά, στα μαγικά, μά πλάνα δίχτυα του έρωτα! 'Αγά-
πη άγνη, τόν άμορφο αυτόν καβαλλάρη. Μ'ήν έκανε έγ-
νοιωθε ένα παράξενο γλυκό αίσθημα νά πλημμυρίξη τήν
φωχή άθωα της καρδούλα. Και σήμερα τώ πρωί που ξα-
ναπέρασε άνοιξε κάπως με θάρρος τώ παράθυρό της και
τού χαμογέλασε!

—'Ω! τί άπογοήτευσι ένοιωσε μέσα της ή Νινετούλα,
δταν τώ κοροϊδευτικό του γέλοο, σταμάτησε άπότομα τώ
δίό της.

—'Η κακομοίρα!

Τώρα γνώριζε τώ μεγάλο της σφάλμα! 'Ενοιωθε νά βα-
ραίν η πίσω στο κορμί της, μία μεγάλη, άπαίσια καμπού-
ρα! Τώ άγριο με τ' άτακτα κοκκινωπά μαλλιά, πρόσωπό της
ο καβαλλάρης τήν κοροϊδεύει!

Οί μέρες, οι μήνες, περνούσαν. Και ή άσκημα, ή μεγα-
λολία, ή θλίψη μάραιναν τώ κακοφτιαγμένο κορμάκι της
μικρής έρωτευμένης. 'Ενοιωθε νά χανη κάτι τι από μέσα
της, που έαπλωμένη, στο στερνό, κατάσπρο κρεβατάκι της
συλλογιζότανε κείνον. 'Η σιωπή της έφευγε. Και μία μέρα μία

παγερή μαύρη μέρα που οι πυκνές νιφάδες του χιονιού
σκέπασαν ανάλαφρες θλιβερά, τή μαύρη γή, μη μπορώντας
νά μείνη μεσ' τώ βασαν σμένο κορμάκι της, τώ έγκοτέλειψε
και έφυγε παίρνοντας μαζί της, όλες τές πίκρες και τά βά-
σανα τής μάταιας αύτης ζωής! 'Η μικρούλα είχε πεθάνει.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΑΡΑΜΑΝΩΛΗΣ

“ΔΕΝ Σ' ΑΓΑΠΩ,”

—'Επσο πιά νά Σ' άγ' πώ.. Μή με ρωτήσης όμως γιατί.
'Η άγάπη μου γιά Σένα ήταν ένα όραίο. μά ψεύτικο ό-
νειρο...

Ξέχασε αν σου άα πη πώς Σ' αγαπούσα.. Σβύσε τή λέ-
ξι αυτή απ' τήν καρδιά Σου.

'Ηταν γραφτό νά γνωριστούμε και ν' αγαπηθούμε κά-
ποτε στή ζωής τώ πέρασμα και έπιπόλαια νά χωριστούμε
τραβώντας ο καθένας σιωπηλά... τόν δικό του δρόμο...

Δέν Σ' αγαπώ πιά. Δέν μπορώ νά Σ' αγαπώ... 'Αλλους

καινούργιους δεσμούς μούπλεξε ή
μοίρα. Κάποτε λαχταρούσα νά Σε
δώ με μία άνέκφραστη λατρεία που
χα γιά Σένα, μά τώρα έσβύστηκε ή
χαρά μου άγάλια-άγάλια, γιατί κου
ράστηκε νά προσμένω τόν έρωτα
που ποθούσα από Σένα.

Δέν Σ' αγαπώ πιά...

Μή ρωτήσης γιατί έπαφα νά Σ'
αγαπώ. Μονάχα πίστεψε πώς ή ά-
γάπη μας ήταν ένα όραίο. μά ψεύ-
τικο όνειρο και ρίξε στή λήθη τής
αγάπης μας τά όνειρα.

Μπορεί καμιά φορά νά συναν-
τηθώμε πάλι στο δρόμο τής ζωής,
άγνωστοι σάν ξένοι, μά ίσως ή καρ-
διά νά σκιρτήσει από κάποια ανά-
μνησι παλιά και δυο δάκρυα χον-
τρά νά κυλήσουν απ' τά μάτια
μας.

Ποιός ξέρει... 'Ισως,

ΕΛΕΝΑ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

“ΠΟΣΟ Μ' ΑΡΕΣΕΙ,”

Πόσο μ' άρέσει τώρα που οι χειμωνιάτικες βραδυές
θάνε τόσο άργες και άθελα θά φέρνουνε στήν ψυχή τήν
πλήξη, νά κάθωμαι κλεισμένη στή φτωχή καμαρούλα μου,
κοντά στο άναμμένο τζάκι μου με μό η συντροφιά δίπλα
μου έσένα αγαπημένο μου παιδί.

Πόσο μ' άρέσει τώρ, τίς χειμωνιάτικες βραδυές νά
βρίσκεσαι πάντα κοντά μου νά με κυττάξης βαθεία στα
μάτια θυμίζοντάς μου έτσι, δλη τήν περασμένη ιστορία τής
αγάπης μας, όλες τίς πυλές άέχαστες στιγμές, όλους
τούς όνειρεμένους περιπάτους μέσα σ' άθισμένα περι-
βόλια.

Πόσο μ' άρέσει τώρα, τίς χειμωνιάτικες βραδυές, νά σε
βλέπω καθισμένο στο τραπέζι κάτω απ' τώ άμπαζούρ τώ
βιολετι, φως και νά γράφης κάποιο ρωμάντζο, τήν ιστορί-
α μίας οίσθητικής άγάπης. Πόσο μ' άρέσει τώρα που οι
χειμωνιάτικες βραδυές θάνε τόσο άλαργινές νά κάθωμαι
γυμνή ανάλαφρα στον άμο σου και νά μου ψθυρίζης λό-
για γλυκά, έρωτικά, λόγια άγάπης ενώ έξω μονότονο θ'
άκούεται τώ μαστίγωμα τής βροχής κι' ο άνεμος θ' άπειλή
νά μάς παρσύρη στο δαιμονισμένο του στρίβιλο.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ Κ. ΧΑΤΖΗΩΑΝΝΟΥ

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ

ΤΟ ΝΕΟ ΥΠΕΡΟΧΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΚΡΕΜΑΣΘΗ

ΠΟΛΥΤΙΜΟΝ ΟΠΛΟΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ

Είς τήν Τσεχοσλοβακίαν κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον πρὸ ἡμερῶν τρεῖς λησταὶ οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν τελευταίαν δεκατίαν εἶχαν διαπράξει πλείστα ἐγκλήματα.

Ἐκ τῶν τριῶν καταδικασθέντων, ὁ ἕνας διέθεσεν ὅλα τὰ μέσα, ὅπως τοῦ δοθῇ χάρις, παρὰ τοῦ προέδρου τῆς Τσεχοσλοβακικῆς Δημοκρατίας ὅπου καὶ ἐπετυχεν.

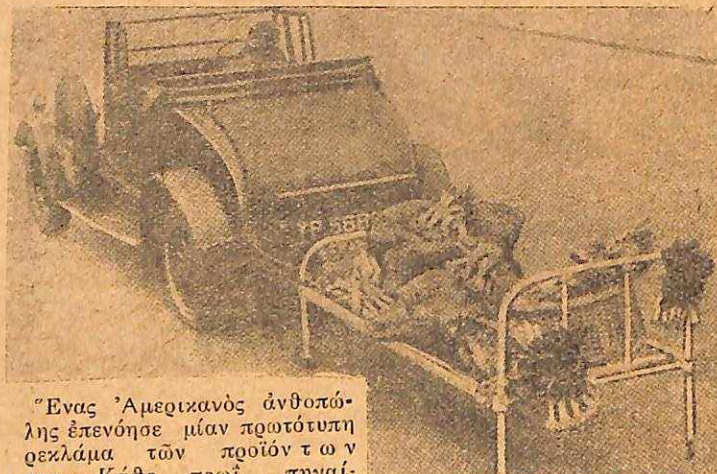
Ἡ χάρις ἐδόθη καὶ ἡ ἀπόφασις ἀνεκοινώθη εἰς τοὺς καταδίκους.

Ἄλλ' ἕνας ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Ντβοράσεκ ἠρνήθη νὰ υπογράψῃ τὸ πρωτόκολλον, ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ ἂν τοῦ χορηγηθῇ ἡ ποινὴ καὶ παρεκάλεσεν, ἵνα εἰναὶ δυνατόν νὰ θανατωθῇ ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερον.

Ὁ Ντβοράσεκ καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι συνάδελφοί του ἔχουν καταδικασθῇ εἰς τὸν δι' ἀγχόνῃ θάνατον.

Τώρα ἐξετάζεται ἀνὸς καταδικασθεὶς πρέπει ν' ἀπαγορευθῇ ἡ ὀχι, δεδομένου ὅτι δὲν εἶναι δικαίωμα τοῦ νὰ μὴ δεχθῇ τὴν χάριν, ἡ ὁποία τοῦ ἀπενεμήθη ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Τσεχοσλοβακικῆς Δημοκρατίας.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΡΕΚΛΑΜΑ

Ἕνας Ἀμερικανὸς ἀνθρώπος ἔπενόησε μίαν πρωτότυπὴν ρεκλάμα τῶν προϊόντων του. Κάθε πρῶτὴ πηγαίνοντας στὸ ἀνθοπωλεῖο του σέρνει πίσω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό του ἕνα ὀλόκληρο Γκρεββάτι φορτωμένο μὲ διάφορες γλάστρες. Ἡ ἐπινόησις αὕτη ὑπῆρξε τόσο ἀποτελεσματικὴ ὥστε εἶναι ἀδύνατον κάθε πρῶτὴ νὰ μὴν παρουσιαστοῦν 4-5 νέοι πελάτες οἱ ὅποιοι ἐπιθυμοῦν ν' ἀγοράσουν ἀπὸ τίς ὡραῖες γλάστρες ποὺ μετεφέρθησαν μὲ τὸ Γκρεββάτι.

ἔχουν εἰδοποιήσῃ τὴν Ἀστυνομίαν καὶ ὁ χωροδύλαξ ἐπέβλεπεν ἐξ ὧς τῆς οἰκίας τῆς Ρόζας πρὸς ἐξακριβωσιν τῆς καταγγελίας.

ΓΑΤΕΣ ΣΤΟ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟ

Στὸ Βέλγιο ἐκτὸς τῶν ἱπποδρομιῶν καὶ σκυλλοδρομιῶν γίνονται καὶ... γατοδρομίες!

Οἱ γάτοι ποὺ πρόκειται ν' ἀγωνισθοῦν στὸ τρέξιμο κλείνονται μέσα σὲ σάκκους καὶ μεταφέρονται σὲ μακρινὴ ἀπόστασι.

—Στὸ ὀρισμένο σημεῖο ἀφίονται ἐλευθεροὶ κι' ἀρχίζουν νὰ τοὺς κυνηγοῦν μὲ μαστίγια. Τότε τὸ βρίζουν στὰ πόδια τρέχοντας μὲ μεγάλη ταχύτητα πρὸς τὴν κατοικίαν τοὺς ποὺ βρίσκεται μέσα σὲ γατοτροφεῖο ποὺ εἶναι συγχρόνως καὶ... γατοστάσιον.

—Ὁ πρῶτος ποὺ θά φθάσῃ ἐκεῖ εἶναι καὶ ὁ νικητής...

PANORON

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΑΙ ΠΛΟΥΣΙΑΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΗΘΟΠΟΙΟΙ

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΚΕΡΑΥΝΩΝ

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν πορευτῆρθη ἐσχάτως ἕνα ἐξαιρετικὸν φαινόμενον μετὰ τῶν κοριτσιῶν τῶν διαφόρων ἐκατομμυριούχων. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι πολλοὶ ἀπ' αὐτὰς ὅπως π.χ. ἡ κόρη τοῦ «Βασιλέως τῆς Σουΐδας» ἐβάρεθησαν τὴν κοσμικὴν ζωὴν καὶ ἀπεσύρθησαν εἰς τὰς ἰδιωτικὰς τῶν ἐργασίας, παρ' οὐσίασθησαν καὶ μερικαὶ αἱ ὁποῖαι κατελήφθησαν ἀπὸ κυλλιτεχνικῶν μαναν.

Καὶ δὲν ἐζήτησαν οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ.

Ἡ ἐλπίσιν νὰ γίνουσι ἡθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου, καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὰ κινηματογραφικὰ ἀτελῆ τοῦ Χόλλυγουντ, κατεκλύσθησαν κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰς πλουσίας ἀμερικανίδας, πολλὰ τῶν ὁποίων πληρῶς οὐκ ὑπέρογκα παρὰ διὰ νὰ ποζοῦν ἐνώπιον τοῦ κινηματογραφικοῦ φακοῦ, ἔστω καὶ δι' ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας.

Εἰναι μὲν ἐπιδημία, καὶ ἐπιδημία τῆς ἐποχῆς.

ΠΛΟΙΟΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Τὰ ὑπερωκεάνεια τὰ διοσχιζόντα τὸν Ἀτλαντικὸν εἰδοποιήθησαν διὰ τοῦ ἀστυρμάτου νὰ ἀναζητήσιν εἰς τὸν δρόμον τῶν ἑνα πλοίων, τὸ ὁποῖον πλέει ἀκυβέρνησιον καὶ ὀλοταχῶς ἐνὰ τὸν Ὁκεανόν. Τὸ πλοῖον αὐτὸ εἶναι ἀνθρακοφόρον ἀμερικανικόν, τὸ ὁποῖον ἀναχωρήσαν ἐκ Νέας Ὑόρκης ἐπλεε πρὸς τὰς Ἀντίλλας. Μετὰ πλοῦν δύο ἡμερῶν ἀπώλεσε τὸ πηδάκιόν του. Ἡ ἀντικατάστασις ἤτο ἀδύνατος, διότι εἶχε καταστραφῇ καὶ τὸ μέρος ἐπὶ τοῦ ὁποῦ τοποθετοῦνται αἱ βάσεις τοῦ πηδαλίου. Τὸ πλοῖον εἰδοποιήθη διὰ τοῦ ἀστυρμάτου τοῦ ὅτι δὲν τολμᾷ νὰ σταματήσῃ τὸ πλοῖον, διότι φοβεῖται μὴ παρασυρθῇ ὑπὸ τῶν κυμάτων κατὰ τῶν ὁποίων παλαίει.

Διὰ τοῦτο, παρὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ πηδαλίου, θὰ ἐξακολουθήσῃ πλέν καὶ ζητεῖ ἐσπευσμένως βοήθειαν. Δυὸ μεγάλα ὑπερωκεάνεια ἐσπευσαν πρὸς τὴν ὑποδείχθησαν διεύθυνσιν προσπαθούνα νὰ ἀκαλύψουν τὸ πλοῖον—φάντασμα διὰ τὰ σώσουν τὸ ἐκ 32 ἀνδρῶν πληρώματός του.

ΘΑ ΤΟΝ ΡΙΨΟΥΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΤΑΜΟΝ

Αἱ φοιτήτριαι τῆς Ὁξφόρδης ἀπειλοῦν νὰ ριψοῦναι τὸν ποταμὸν ἕνα καθηγητὴν τῆς γυμναστικῆς, ὀνόματι Σμιθ. Ὁ κύριος φοιτητὴς ὡς ἀκομψὴ καὶ νὰ τὰς ταλλητοὶ εἰς οἰονόητοις ἀθλητικὸν παιγνίδιον καὶ δὲν ἔχουν κἄν τὴν χάριν, τὴν ὁποίαν ἔχουν αἱ γυναικες νὰ ἐνδύνονται κατὰ ὅλους τοὺς ἀμφοτέρους ὅγκους. Ἐννοεῖται, ὅτι αἱ φοιτήτριαι ἀπειλοῦν νὰ μὴ ριψοῦν εἰς τὸν ποταμὸν. Καλὴ λίστη θὰ κάμουν νὰ πέσουν οἱ ἴδιες διὰ νὰ μαθῶν τοῦλάχιστον νὰ κολυμβοῦν.

PANORON

ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΔΙΑΝΟΜΗ ΟΜΒΡΕΛΩΝ

Ἕνας ἐφευρέτης ὀνόματι Μπορέλ ἔλαβεν εἰς τὴν Γαλλίαν δίπλωμα εὐρεσιεχνίας διὰ τὸ ἀλεξιβρόχιόν του καὶ τὸ αὐτόματον μηχανήμα, διὰ τοῦ ὁποῦ οἱ οὐροὶ δύναται ἀντὶ μικροῦ προσοῦ νὰ ἔχῃ ἐν καιρῷ ἀνάγκης μίαν ὀμβρέλλαν. Ὁ κ. Μπορέλ, ἀντιληφθεὶς, ὡς λέγει, ὅτι ἡ ὀμβρέλλα εἶναι τόσον ὀχληρὸν πρᾶγμα, ὥστε πολλοὶ προτιμοῦν νὰ τὴν ἀφίνοιν εἰς τὸ σπῆτι τῶν καὶ δταν ἀκόμη ἀπειλεῖται βροχή, ἐπενόησεν ἕν εἶδος ὀμβρέλλας ἐκ χονδροῦ ἀδιαβρόχου χαρτοῦ καὶ τὸ μηχανήμα τῆς διανομῆς.

Ἐντὸς τοῦ μηχανήματος τοποθετοῦνται ἑκατὸν τοιαῦται ὀμβρέλλαι. Ἕνα δίφραγκον ἀρκεῖ νὰ λειτουργήσῃ τὸ μηχανήμα καὶ νὰ ἀφήσῃ νὰ ἐξέλθῃ μία ὀμβρέλλα. Ὁ διαβάτης τὴν λαμβάνει καὶ δταν προφυλαχθῇ ἀπὸ τὴν βροχὴν ἡμπορεῖ νὰ τὴν πέτῃ ὡς περιττὴν πλέον. Ὁ Μπορέλ ἔλαβε τὴν ἀδειαν νὰ τοποθετήσῃ μηχανήματα διανομῆς οὐτομάτου ὀμβρελλῶν εἰς πολλὰ σημεῖα τῆς πόλεως.

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟΝ ΚΑΤΟΠΙΝ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

Μολονότι συμπληρώσασα τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς μ' ὀνόματι Γκουέν ἐν Παρίσι, ἐννοεῖ νὰ ἀκολουθῇ τὰς νέας τάσεις, αἰνέας ἀπαιτοῦν νὰ ἔχῃ πάντοτε μίαν κυρία τὸ περιστροφὸν τῆς εἰς τὴν συντα τῆς. Φαίνεται μάλιστα ὅτι ἡ κυρία εἶναι ἀρσενική σκοπεύτρια.

Ἡ κ. Γκουέν εἶχεν ἀγοράσει πρὸ τινων μηνῶν ἕνα παντοπωλεῖον, διαθέσασα πρὸς τοῦτο τὸ ἡμισυ τῶν οἰκονομιῶν τῆς, τὰς ὁποίας ἔκαμεν ἐκ τῆς ἐργασίας τῆς ὡς σιδερώτρια. Ἐννοεῖται ὅτι τῆς ἐπεισεν ὅτι εἰς τὸ παντοπωλεῖον ἡ ἐργασία θὰ ἦτο πλέον ἡσυχος καὶ κερισσώτερον ἐπικερδής. Τῆς ὑπέσχετο κέρδος 300 φράγκων ἡμερησίως. Ἀντ' αὐτοῦ ἡ δυστυχὴς ἔχασεν ὅχι μόνον τὰ κεφάλαια, τὰ ὁποία εἶχε διαθέσει εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ καταστήματος ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπόλοιπα πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐπιχειρήσεως. Ὁ ἀνὴρ ἀπαρτίσθη καὶ τὸ κατάστημα, μετεβή ταλαινῶς καὶ τὸ πᾶν τοῦτο καὶ ἔπρὸς συνάντησιν τοῦ μεσιτοῦ καὶ ἔκαμε... χορὸν τοῦ θανάτου, ὑπὸ τῆς αἰτίας ἐσώθη ἐκ τοῦ θανάτου, ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ ἀκράτητου τοῦ προσώπου του. Ἡ κ. Γκουέν κατεδικάσθη εἰς δύο ἐτῶν φυλάκισιν καὶ πληρωμὴν ἀποζημιώσεως... 30.000 φράγκων εἰς τὸν μεσιτὴν, τὰ ὁποία ὅμως δὲν ἔχει.

ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΜΕΛΛΙΣΣΩΝ
Ἕνα ἐξαγριωμένο μελίσι, ἐσπῆ ὡς μίαν ὀλόκληρην ἀποικίαν πελουργῶν ποὺ φώλιαζαν κάθε σαίζον καὶ ἐπὶ πολλὰ χρόνια, στὴ στέγῃ ἐνός σπιτιοῦ, στὴ Β. πόλιν τῆς Βαρσοβίας.

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΚΟΥΚΚΙΑ ΠΛΑΚΙ — Πέρονμε ό-
σα ξεράκουνιά μ'ας χρειάζονται, τ'ά βά-
ζουμε από τ'ό βράδυ στο νερό να μου-
σκέψουν και τ'ό πρωί αφού τ'ά στραγ-
γίσουμε, τ'ά βάζουμε σ' ένα γιουβέτσι με
άλλο καθαρό νερό, ρίχνοντας μέσα λίγα
χοντροκομμένα κρεμμύδια, λίγα καρό-
τα, λίγο σέλινο και ανάλογο λάδι και
άλατοπίπερο. Τ'ό νερό όμως πού θ'ά ρί-
ξουμε δέν πρέπει να είναι πολύ, γιατί
πρέπει μετά τ'ό ψήσιμο να μείνει τόσο
όσο χρειάζεται για τ'ή σάλτσα μόνον.
ΨΑΡΙ ΦΟΥΡΝΟΥ — Όλα σχεδόν
τά ψάρια είναι κατάλληλα να ψηθούν
στο φούρνο. Σιγαρίδα, σφυρίδα, φαγ-
κρί, τσιπούρα, γουφάρι, ακόμη και οί
σαρδέλλες και μαρίδες. "Αν είναι με-
γάλο τ'ό κόβουμε φέτες. "Αν όχι, τ'ά
βάζουμε δλόκληρα, αφού τ'ά καθαρίσω-
με και τ'ά πλύνουμε. Ψιλοκόβουμε, για μιά
όκ'ά ψάρι, δυό χούφτες μαϊντανό και
τόν ανακατεύουμε με δυό καλές χού-
φτες γαλέττα, 4 5 ψιλοκομμένα δόν-
τια σκόρδο, αν θέλωμε, και τ'ό ανά-
λογο άλατοπίπερο. Πέρονμε τ'ό ταψι και
στρώνουμε με τ'ό μισό μίγμα, επάνω βά-
ζουμε τ'ά ψάρια και επάνω τους τ'ό άλ-
λο μισό μίγμα. Κόβουμε 200 δράμια
φρέσκες τομάτες και σκεπάζουμε όλη
τήν επιφάνεια τ'ού ταψιού (αν είναι
φέτα ψάρι, βάζουμε σ'ε κάθε φέτα κι έ-
να κομμάτι τομάτα). "Επειτα βάζουμε σ'ε
μιά λεκάνη 150 δράμια λάδι, τ'ό ζουμί
ένός λεμονιού και λίγη τομάτα πελτέ.
Τ'ά αναμειγνύουμε όλα και περιλούζουμε τ'ό
φαγητό. Βάζουμε τ'ό ταψι στο φούρνο και σ'ε μισή ώρα ή τρία
τέταρτα είναι έτοιμο.

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι
ΠΕΜΠΤΗ
Μοσχάρι μ'τριζέ Αυγά τηγανητ.
Πατάτες τηγ.—Τυρί—Φρούτα Χόρτα—Γιαούρτι
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
Κουκκιά πλάι—Έληές Σπανάκι γιαχνί
Ρέγκα—Σαλάτα—Φρούτα Έληές—Φρούτα
ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Ψάρι φούρνου Κολοκυθ. τηγ. σκορδ.
Σαλάτα—Τυρί—Φρούτα Σαλάτα—Κομπόστα
ΚΥΡΙΑΚΗ
Άρνι γι υβέτσι, πάστα Λουκάνικα τηγ
Τυρί—Γλυκό Σοκολάτα Πατάτες τηγ.—Τυρί
Φρούτα Γλυκό—Φρούτα
ΔΕΥΤΕΡΑ
Ντολμάδες λάχανο Μακαρόνια κιμά
Τυρί—Φρούτα Τυρί—Φρούτα
ΤΡΙΤΗ
Παϊδάκια πανέ Άντιδια αυγολέμονο
Χόρτα—Φρούτα Τυρί—Φρούτα
ΤΕΤΑΡΤΗ
Κταπόδι πατάτες Φασόλια γιαχνί
Έληές—Φρούτα Έληές—Κομπόστα
αν έχουμε, και ζουμί από κρέας Άφου τσιγαρισθούν καλά, φιά-
χνουμε τ'ό αυγολέμονο, τ'ό ρίχνουμε στην κατσαρόλα και τ'ά σερβίρουμε

ΑΡΝΙ ΓΙΟΥΒΕΤΣΙ ΠΑΣΤΑ —
Διά 6—8 άτομα, πέρονμε μιά όκ'ά κρέ-
ας, τ'ό κόβουμε σ'ε μερίδες, τ'ό βάζουμε σ'ε
ταψί, τ'ό ρίχνουμε ανάλογο βούτυρο,
άλατι, πιπέρι, πελτέ από τομάτα φρέ-
σκη ή κονσέρβα και τ'ό βάζουμε στο
φούρνο. Άπό καιρού εις καιρόν πρέ-
πει να γυρίζουμε τ'ό κρέας να μη καή.
"Όταν ψηθή βγάζουμε τ'ό κρέας και
στή σάλτσα ρίχνουμε νερό ή ζουμί από
κρέας και τ'ό ξαναβάζουμε στο φούρνο.
"Όταν τ'ό νερό πάση βράσι τότε ρίχνουμε
300 δράμια πάστα της άρεσκείας μας
και λίγη τομάτα ακόμη. "Η σάλτσα πρέ-
πει να είναι τόσο ώστε να σκεπάζεται
ή πάστα. Κατ' αυτόν τόν τρόπο μένει
τ'ό ταψι στο φούρνο με τήν πάστα, έως
ότου ψηθή "Όταν κοιτεύη να είναι έ-
τοιμο, ξεναρρίζουμε τ'ό κρέας, πέρνει
λίγη βράση μαζί, καίμε λίγα βούτυρο
τ'ό ξεματίζουμε κι' είναι έτοιμο για σερ-
βίρισμα.
ΑΝΤΙΔΙΑ ΑΥΓΟΛΕΜΟΝΟ — Διά
6 άτομα πέρονμε μιά όκ'ά αντίδια τ'ά
καθαρίζουμε από τ'ά πράσινα και σκλη-
ρά φύλλα τους και τ'ά κόβουμε σ'ε μι-
κρά συμμετρικά κομμάτια. Κατόπιν τ'ά
πλένουμε καλά σ'ε άφθονο νερό και αν
θέλωμε να λευκάνουν, τ'ά ξεματίζουμε
πριν τ'ά βράσουμε, σ'ε βραστό νερό. Κα-
τόπιν τ'ά βράζουμε καλά. "Όταν βράσουν
τ'ά στραγγίζουμε και τ'ά ρίχνουμε σ'ε μιά
κατσαρόλα ή τηγάνι, αφού προηγουμέ-
νως λυώσωμε μέσα 50 δράμια βούτυρο.
Τ'ά τσιγαρίζουμε με τ'ό βούτυρο ρίχνοντας
αν έχουμε, και ζουμί από κρέας Άφου τσιγαρισθούν καλά, φιά-
χνουμε τ'ό αυγολέμονο, τ'ό ρίχνουμε στην κατσαρόλα και τ'ά σερβίρουμε

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Ι. Κ. Τ. Ένταύθα, —Δέν υπάρχει ει-
δικόν φάρμακον διά τήν περίπτωσιν σας.
Αποταθήτε εις έν φαρμακείον και άγο-
ράσετε σπασιαλτέ Depilatoire, χρειάζεται
όμως μεγάλη προσοχή κατά τήν χερσιν
διότι έν εναντία περιπτώσει θ'ά σας φέρη
μύλλον δυσμορφία. Διά καλύτερον και
διαρκέστερον αποτέλεσμα θ'ά έπρεπε να
καταφυγείτε εις έμπειρον άκτινολόγον
ιατρόν.
ΔΕΥΚΟΝ ΚΡΙΝΟΝ, Ένταύθα —Δυ-
στυχώς δέν υπάρχει κανένα φαρμακευτικόν
μέσον διά να γίνετε ψηλότερη "Η ηλικία
σας όμως και αί γυναικειαί ασκήσεις
μπορούν να σας δώσουν ό,τι είναι άνίκανος
να σας χάριση ή "Ιατρική. Διά να γίνωνται
δ'ε αί ασκήσεις του θώρακος με έπιστημο-
νικόν τρόπον προμηθευθήτε ένα σχετικό
βιβλιαράκι πού έχει έκδοθή στην Γαλλικήν
γλώσσαν.
ΕΛΣΑΝ Καβάλλαν. — Σας είχα γράψει
πρό καιρού έπιστολήν αλλά μου έπεστρά-
φη ανεπίδοτος με τήν σημείωσιν «Άγνο-
στος». Γράψτε μου σας παρακαλώ εάν θέ-
λετε να σας μεταφέρω έδω ό,τι σας έγραφα
στην έπιστολήν έντός εάν θέλετε να σας
τήν αποστείλω πάλιν επί συστάσει και εις
διεύθυνσιν γνωστήν εις τ'ό ταχυδρομείον.
«**ΝΕΑΡΑΝ**» Ένταύθα, —Σας εύχαριστώ

διά τ'ά καλά σας λόγια. Τήν κρέμα καθώς
και τ'ή λοσιόν θ'ά τήν μεταχειρίζεσθε άφο-
βα έως ότου εξαλειφθούν έντελώς.
Χ. Δ. Θεσσαλονίκη. — Θ'ά πλένεσθε
πάντα με κρύο νερό και σαπούνι λευκό
τύπου Μασσαλίας. Τό πρωί δ'ε μετά τ'ό
πλύσιμο θ'ά κάνετε μασσάζ στο πρόσωπο
με τήν κατωτέρω αλοιφήν:
Eau de roses 50 gr.
Suc de bulbe de lis 10 gr.
Cire de blanche 15 gr.
Teint de benjoin 5 gr.
Alum pulvérisé 3 gr.
Μετά 25 ημέρας ξαπαράψτε μου για
τ'ό αποτέλεσμα.
ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΛΗΚΑΡΟ. — Πάτρας
Γιατί δέν απευθύνεσθε στον ιατρόν του
«Πανθέου»; Τό ζήτημά σας δέν ανάγεται
στην άρμοδιότητα τ'ού Δερματολόγου αλλά
είναι παθολογικής φύσεως. Όποσδήποτε
κατ' εξαίρεσιν και διά τελευταίαν φοράν
κατ' εξαίρεσιν κατ' όδηγίαν του. Θ'ά διάγε-
σας άπαντώ καθ' όλην ζωήν, όχι στε-
τε κανονικήν ζωήν, όχι ξενύχτια, όχι στε-
νοχώριες και θ'ά αποφεύγετε τ'ό χαμομήλι,
τοτύλλιον κτλ. Άπό τ'ά κατωτέρω χάπια θ'ά
λαμβάνετε τέσσαρα τήν ημέραν σπορα-
δικώς.

Chlor. d' yohimbine) à 4
Phosphure de zinc) 0.003 m.
Extr. de noix vomique 0.01 cent.
Poudre de Kola 0.15 cent.
Excip. q. s. pour une pil. F. No 50.
ΜΕΝΕΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΝ, Μαρούσι —
Με τ'ά χάπια πού βρίσκονται τ'ά ταχυ-
δρομεία όλα είναι δυνατά. Πάντως διά
να μ'ην επαναληφθή και πάλιν τ'ό θάυμα
αναγκάζομαι να σας άπαντήσω από τ'ής
παρούσης στήλης. 1) Για τ'ό πρόσωπο και
τ'ή μύτη: Κάθε βράδυ θ'ά αλείφετε τ'ή
μύτη με:
Resorcine Pulvérisée 5 gr.
Oxyde de zine 5 gr
Amidon 5 gr.
Vaseline jaune 15 gr.
Και τ'ό πρωί θ'ά πλένεσθε με κρύο
νερό και έπειτα θ'ά κάνετε μασσάζ σ'ε
όλο τ'ό πρόσωπο με τήν κάτωθι πομάδα.
Eau de roses 50 gr.
Suc de bulbe de lis 10 gr.
Cire de blanche 15 gr.
Teint de benjoin 5 gr.
Alum pulvérisé 3 gr.
Ο ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ
ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΙΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

«**Ε. Λ. Ρόδης**. Πολύ καλό. Θ'ά δημοσιευθή όταν τ'ό χ'ό-
ρος τ'ό επιτρέψει. "Αν τ'ων. Ούτε αυτή τ'ή φορά δέν έγι-
νε καλό. Φαίνεται ό,τι δέν έχετε σκοπό να ακολουθήσετε
τις ύπ. δείξεις πού σας έδωκα δι' έπιστολής. "Ετσι μαται-
οποιείτε «**Α γ γ ε λ ο ν Δ ό ξ η ς**» Μόνον ποίημα δέν εί-
ναι αυτό πού μας στείλατε. Μ'ην κοπ'άτε να γεμίζετε
κόλλες χαρτί πριν φροντίσετε να μελετήσετε νεοέλληνες
ποιητές. Κ ω ν σ τ. "Α ν τ ω ν ι ά δ η ν Δ'έν έλάβημε τί-
ποτε αξιο λόγου και να τ' άπορρίψωμε. Άπεναντία: κρί-
νουμε με πολλή επιείκεια τούς νέους και προσπαθούμε
να ενθαρρύνουμε κάθε ταλέντο. Ν ι ν ί κ α ν Σ'ας συνιστού-
με να εξακολουθήσετε να γράφετε. Μ α ρ ί α ν Γ ε ρ ο -

π ά ν τ α Είχαμε έγκρίνει μερικά άληθινά ώραία τραγού-
δια σας αλλά παρέπεσαν στην μεταφορά των τυπογρα-
φείων. Σ'ας είναι εύκολο να μ'ας τ'ά ξαναστείλετε; Σ ω τ η -
ρ ί α ν "Ι α κ. Νι, πολύ καλά. Στείλτε μας όμως κάτι μι-
κρότερο, διότι δέν χωρούν στην σελίδα των Νέων Λογοτε-
χνών Σ τ έ φ α ν ο ν Μ α ρ Ούτε τ'ό ποίημα, ούτε τ'ό πεζό
σας μ'ας ικανοποιούν. Μελετήστε νεοέλληνες ποιητές και
πεζογράφους και μ'ας ξαναγράψετε. Δ. Π α π. Ν ι κ ο λ.
Σ τ ρ. "Α ρ. Π α ρ σ. δέν συμμορφώθηκατε με τούς γνω-
στούς όρους μας. Ν α π. Λ ο γ ο θ ε τ η ν; Δέν είπαμε
ότι δέν πρέπει κάθε έργο να μ'ην υπερβαίνει τις 2 πλευρές
κόλλας διαγωνισμού; Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΜΙΑ ΝΕΑ & ΤΑΧΕΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΑΘΙΣΤΑ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΚΑΤΑΛΕΥΚΟΥΣ

• **Η νέα επιστήμη** απέδειξεν ότι έκ-
τομύρια μικρών μορίων επικαλύ-
πτουν τήν επιφάνειαν των οδόντων
και προκαλούν τ'ό κίτρισμα αυτών,
τ'ό όποτον καμία συνήθης οδοντο-
κρεμα δέν μπορεί να εξαλείψη. Δι'
αυτό «συνιστώμεν τήν **ΚΟΛΥΝΟΣ**
έπί ξηράς ψήκτρας». Με τ'ό πρώτο
βούρτσισμα τ'ά δόντια σας γίνονται
άπιστευτως λευκά και στιλπνά τ'ά δ'ε
όλα σας ξεγυαλιούνται τελείως.
Τ'ά αποτελέσματα τ'ής **ΚΟΛΥΝΟΣ**
δ'αφείονται εις δύο παράγοντας:
• Πρώτον: ή **ΚΟΛΥΝΟΣ** περιλα-
μβάνει τ'ά καλλίτερα άναγνωρισμένα
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 8, ΑΘΗΝΑΙ

παρά τ'ής επιστήμης συστατικά του
καθαρίσματος και στιλβάματος.
Δεύτερον: ή **ΚΟΛΥΝΟΣ** δέν χρη-
σιμοποιεί παρά συστατικά πρώτης
ποιότητας μη λαμβάνουσα ύπ' όψιν
τήν τιμήν αυτών.
Χρησιμοποιήσατε τώρα αυτή τ'ή
νέα μέθοδο ή όποια καθιστά τόσο
γρήγορα γυαλιστερά τ'ά θ'αμρά και
αποχρωματισμένα δόντια.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ριζική, ανώδυνος και άνευ ούλων
διά τ'ού τελευταίου μηχανήματος
έλεκτροκογκυλασιών έν συνδυα-
σμή μετά ειδικής όποθεραπειας.
«**ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ Α-
ΘΗΝΩΝ**» όδός Βουκουρεστίου 38,
5—8 μ. μ. Τηλέφ. 24—309.

Φροντίζετε πάντοτε διά τήν
περιποίησιν των ποδιών σας, με
τ'ό τελειότερον σύστημα τ'ής ρα-
διοθεραπειας. Τό πεντικιούρ, δ-
πως ξέρετε, δέν άποτελεί πλέον
κοκεταρία, αλλά προξενεί με-
γ'αλην ανακούφισιν τ'ού όργανι-
σμού. "Η γνωστή Ρουμανίς καλ-
λίτεχνος κ. ΜΑΙΡΗ, έκτελεί έ-
π'στημονικόν πεντικιούρ.
Κατάστημα **ΚΑΒΒΑΔΙΑ**
Όδός Σταδίου 2—Τηλ. 29—388

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΟΝ του περιοδικού

ΠΑΝΘΕΟΝ

Αριθ. 36
21. Νοεμβρίου 1935

ΑΦΟΡΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ...

ΚΡΑΓΙΟΝ
Ρέα

Ο Γάλλος Χημικός Α. Thoma-
sen. Σύμβουλος των μεγαλύτερων
εργαστηρίων, έδωσε την τελευταίαν
εφεύρεσιν του σχετικώς με την κα-
τασκευήν των κραγιόν χειλέων εις
την 'Αρωματοποιάν «Cana».

Σήμερον τὸ Κραγιόν ΡΕΑ κατα-
σκευάζεται με ὅ,τι τελειότερον ἢ
ἐπιστήμη ἔχει νὰ μᾶς ἐπιδείξη.

Εὐρίσκεται εἰς 3 σταθεροὺς χρώ-
ματισμούς: ὅταν τὸ φορῆτε τὰ χεῖλη
σας δὲν φαίνονται ὅτι εἶναι βαμμένα.
Τόσον εὐκόλος εἶναι ὁ συντονισμός
του με τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου σας.

Ἐπὶ πλέον κρατᾷ εἰς τὰ χεῖλη
σας 48 ὁλόκληρες ὥρες, πράγμα
ποῦ σᾶς κάμνει νὰ ἀποφεύγετε τὸ
συχνὸ βάψιμο.

Δοκιμάσατε καὶ θὰ ἰδῆτε γιατί
κάθε γυναῖκα με γούστο εἶναι πάντα
ἐφωδιασμένη με τὸ Κραγιόν ΡΕΑ.

Ἡ ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΗΣ ΩΜΟΡ- ΦΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΗ

Ἀνελλιπὴς χρήσις ἐκλεκτῶν
καλλυντικῶν.

Ἀτμόλουτρα καὶ μασάζ.
Τὰ ἀγνὰ καὶ ἐκλεκτὰ καλ-
λυντικά τονώνουν καὶ τρέφουν
τὴν ἐπίδερμίδα.

Τὰ ἀτμόλουτρα ἀφαιροῦν
τις τοξίνες, τὸ μασάζ ἐπανα-
φέρει τὴν κανονικὴν κυκλοφο-
ρίαν, δυναμώνει τοὺς μῦς, τρέ-
φει τοὺς ἰστούς καὶ ἔτσι ἡ ἐπι-
δερμὶς δὲν μαράνεται ποτὲ καὶ
ὄχι περνοῦν τὰ χρόνια.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βουλῆς 29
μεταφερθὲν καὶ τελειῶς ἀνακαινι-
σθὲν Ἰνστιτούτον.

VILLIAMS

Θὰ εὑρῆτε τὰ ἀγνὰ καὶ φημισμένα
καλλυντικά τευ καὶ θὰ κάμετε
τὸ τελειότερο ἐπιστημονικὸ μασάζ.
Ἀτμόλουτρα γενικὰ ἢ μερικὰ
με μασάζι μηχανῶν ἡμῶν.

ΠΑΝ. Ν. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ 8^Α

ΤΗΛΕΦ. 20-886

Παρέλαβε πλουσίαν συλλογὴν

Ἀγγλικῶν Κασμηρίων.

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ὅπως πάντοτε σὲ καθὲ ἐποχῇ,
τὸ Κ)μα ΑΚΡΟΠΟΛ σᾶς παρουσιάζει
τὰ καλύτερα καὶ μοντέρνα ὁ-
φάσματα ἔτσι καὶ διὰ τὴν χειμερι-
νὴν σεζὸν παρέλαβε μεγάλας πο-
σότητας καὶ πωλεῖ με μεγάλους ἐκ-
πτώσεις:

Ἡ ΤΟΙ:

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Φορέματα Σκωτσέζικα	Δρ. 40
Φορέματα Μπλανζέ	> 50
Φορέματα Μπουκλὲ	> 60
Φορέματα Κλοκέ κτλ.	> 70

ΜΑΛΛΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΩΝ

Παλτά Σπόρ διπλόφαρα	Δρ. 70
Παλτά Σπόρ μπλανζέ	> 100
Παλτά Σπόρ σκωτσέζικα	> 120
Παλτά Σπόρ χιονέ	> 130
Παλτά Σπ ρ ἔξτρα	> 150

ΠΑΛΤΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Παλτά Τουαλέτας σκέτα	Δρ. 140
Παλτά Τουαλέτας μπουκλὲ	> 160
Παλτά Τουαλέτας κλοκέ	> 180
Παλτά Τουαλέτας καμηλό	> 200
Παλτά Τουαλέτας Ντρά	> 160

Παρελήφθησαν Μοντέρνα Μετα-
ξωτὰ εἰς πλουσίαν συλλογὴν κα-
θὼς καὶ μεγάλη ποικιλία εἰς λευ-
κά διὰ Νυφικὰς Τουαλέτας.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΩΤΩΝ (Τιμαὶ Ἔργο-
στασιῶν). Κάλτσα μεταξωτὴ ἀπὸ
δρ. 58-65 80-90-100-125. Ἰδιαί-
τέρως σᾶς συνιστοῦμεν ἡν λεπὴν
καὶ στέρουν μεταξωτὴν κάλτσα ΑΛ-
ΜΑ τῶν 195 με δρ. 150 ἥς ὁποίας
εἴμεθα Γενικοὶ Ἀντιπρόσωποι.

Ἐπισης κάλτσες βαμβα. ἐρὲς ἀπὸ
δρ. 20-25-40-50- κτλ. Πρὸς τὸ
συμφέρον σας ἐπισκεφθῆτε τὴν Ἐκ-
θεσιν μας.

Προσοχὴ ἀκριβῆ, διεύθυνσιν μας.

Βλέπε

Κ)μα ΑΚΡΟΠΟΛ Ἑρμοῦ 18Α

ΤΗΝ ΠΙΣΤΙΝ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
ἐπιτυγχάνετε ὅν βαφετε μόνοι
σας τὰ φορέματά σας με
τὰς Γερμανικὰς Βοφὰς
Θὰ γίνουιν καινούργια καὶ μο-
δέρνα. Πρῶνται ἐντα ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
καὶ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΟΣΕΩΣ

Τοῦ προσώπου καὶ οἰουδήποτε μέ-
ρους τοῦ σώματος, χρησιμοποίησα-
τε τὸ παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικον
καλλυντικὸν ἀποτριχωτικὸν RAPI-
DENTH τὸ ὁποῖον ἐξαιλεῖ διὰ
παντὸς με τὴν ρίζαν τὸ περιττὸν
τρίχωμα Συγχρόνως δέ, λόγω τῶν ἐ-
κλεκτῶν του καλλυντικῶν συστατικῶν
προσδίδει εἰς τὸ δέρμα τὴν ἀπαλότη-
τα βελούδου.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν
Ἑλλάδα.

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ

Στοὰ Φέξη 59 Ἀθῆναι
(Πρῶτος ὁροφος)

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΜΟΝΤΕΡΝΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΚΑΣΜΗΡΙΩΝ

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

ΠΑΛΤΑ ΘΕΡΙΝΑ

ΛΙΝΑ-ΜΕΤΑΞΩΤΑ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΕΓΧΩΡΙΩΝ

Ι. ΑΗΔΟΝΟΠΟΥΛΟΣ & ΥΙΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ 46 ΤΗΛ. 22-556

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ